Jamsai

มากกว่ารัก
ทดลองอ่าน

赤龍謹

ลำนำรัก เจ้านาวา

ชุด หัวใจเจ้าทะเล

เฮยเจี๋ยหมิง 黑潔明 เขียน
ละอองอวล แปล

มากกว่ารัก

Jamsai
赤龍璋
สำนักรัก
เจ้านาวา
ชุด หัวใจเจ้าทะเล
青龍玦
สำนักรัก
เจ้าสมุทร
ชุด หัวใจเจ้าทะเล
黑龍璫
สำนักรัก
มังกรดำ
ชุด หัวใจเจ้าทะเล
www.jamsai.com
ทดลองอ่าน

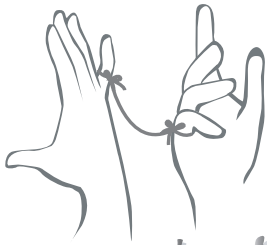

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

"ชิง มองข้า"

ได้ยินน้ำเสียงเรียกอย่างสนิทชิดเชื้อเช่นนั้นจากเขา แก้มของนางพลันแดงระเรื่อขึ้นมาทันควัน สายตามองสบกับเขาอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง

"เจ้ารู้หรือไม่ว่าคืนเข้าหอจะต้องทำอะไรกัน" เขาถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ดวงตาสีดำทอแสงแปลกประหลาด ทำให้นางใจสั่นขึ้นมาอย่างอธิบายไม่ได้ ทว่าก็หนีดวงตามีเสน่ห์คู่นั้นของเขาไม่พ้นเช่นเดียวกัน

จั้นชิงพยักหน้าด้วยใบหน้าแดงก่ำ

"ระ...รู้..." นางพูดไปพร้อมกับพยายามดึงมือที่ถูกเขากุมกลับมา ทว่ากลับไร้ประโยชน์ รู้สึกเพียงว่ามือของเขาร้อนผ่าวอย่างน่าประหลาด ถ่ายทอดอุณหภูมิอบอุ่นมาให้ บริเวณผิวหนังที่ถูกเขาสัมผัสโดนแทบจะมอดไหม้ขึ้นมาด้วยเหตุนี้

"งั้นหรือ" เขาโน้มตัวไปข้างหน้า บนใบหน้าประดับรอยยิ้มไร้พิษสง ฝ่ามือที่เดิมเชยคางนางเบาๆ เลื่อนลงไปยังลำคอที่นุ่มลื่นของนาง จากนั้นผ่านที่หูขวาของนางเคลื่อนไปยังเรือนผม ประคองท้ายทอยนางเบาๆ พาตัวนางมาด้านหน้าเล็กน้อย "งั้นเจ้าเองก็คงรู้ว่าความใกล้ชิดเช่นนี้ระหว่างสามีภรรยานับเป็นเรื่องธรรมชาติยิ่ง"

มากกว่ารัก
ลำนำรักเจ้าสมุทร ชุด หัวใจเจ้าทะเล

เฮยเจี๋ยหมิง เขียน ลู่เผิ่งฮวา แปล

海龍戰家系列之一《青龍玦》
Written by Hei Jie Ming (黑潔明 著)
Copyright © 2012 Homer Books & Records Inc.,
Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-0667-0

ภาพประกอบ 平凡

จัดพิมพ์โดย Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 669 บาท (3 เล่มจบ)

Green Read by SCG Packaging
Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

มากกว่ารักมีนิยายเซ็ตใหม่ที่จะพาคุณผู้อ่าน 'ออกทะเล' ไปสัมผัสบรรยากาศแห่งความรักท่ามกลางฟ้าครามน้ำทะเลใสกันค่ะ ในชุด 'หัวใจเจ้าทะเล' ซึ่งมีทั้งหมดสามเรื่อง ขอแนะนำว่าให้อ่านเรียงกันดังนี้คือ 'ลำนำรักเจ้าสมุทร', 'ลำนำรักเจ้านาวา' และ 'ลำนำรักมังกรดำ' ค่ะ แต่ละเรื่องก็มีความสัมพันธ์กัน ต้องติดตามให้ครบทั้งสามเล่มเพื่อให้ได้อรรถรสที่ครบถ้วนสมบูรณ์กันนะคะ

'ลำนำรักเจ้าสมุทร' เล่มนี้ เป็นเรื่องราวของคุณหนูใหญ่สกุลจั้นที่เกิดและเติบโตมาท่ามกลางท้องทะเล นางในฐานะประมุขของมังกรสมุทรตระกูลจั้นที่เป็นเจ้าแห่งการค้าขายและการขนส่งทางทะเลต้องการเปิดเส้นทางการค้าใหม่มาเป็นการขนส่งทางแม่น้ำ แต่เพราะนางเป็นสตรี จึงต้องเปลืองน้ำลายในการโน้มน้าวไปไม่น้อยถึงจะได้คู่ค้ามาจำนวนหนึ่ง ทว่าหนึ่งในคู่ค้าก็ยังไม่ค่อยวางใจในฝีมือของนางนัก จึงได้ส่งบุรุษผู้หนึ่งขึ้นเรือมาสอดแนม

ทว่า 'คุณชายสกุลเซียว' ผู้นี้กลับมาทำให้นางปั่นป่วนสับสน มิใช่เรื่องงาน แต่เป็นเรื่องหัวใจ เพราะทั้งชีวิตและจิตวิญญาณของนางมอบให้ 'มังกรสมุทรตระกูลจั้น' มาแต่ไหนแต่ไร ไม่เคยสนบุรุษใดเลยจริงๆ เขาจะสามารถพาตัวเองแทรกเข้าไปครอบครองพื้นที่ในใจนางทั้งหมดได้อย่างไร พลิกหน้ากระดาษต่อไปกันเลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

* จั้นชิง — คุณหนูใหญ่สกุลจั้น เติบโตมาพร้อมพรสวรรค์ในการเดินเรือและการค้าขาย ฉลาดเฉลียว ห้าวหาญ รักการใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางท้องทะเล ได้ขึ้นเป็นผู้นำ 'มังกรสมุทรตระกูลจั้น' ต่อจากบิดา ผู้คนเรียกขานนางว่า 'ธิดามังกรสมุทร'

* เซียวจิ้ง — คุณชายรองสกุลเซียวซึ่งเป็นตระกูลคหบดีผู้ร่ำรวย รูปร่างหน้าตางามสง่า ผิวพรรณขาวผ่อง ฉลาดหลักแหลม มีพรสวรรค์ด้านการค้า แต่ผู้คนมักเล่าลือกันว่าเขาเป็นเพียงบัณฑิตอ่อนแอผู้หนึ่ง

* ฉีซื่อเจิน — ท่านอารองของจั้นชิง มีกำลังภายในลึกล้ำ รักและดูแลจั้นชิงดุจบุตรสาวแท้ ๆ

* จั้นปู้ฉวิน — น้องชายของจั้นชิง มีพรสวรรค์ด้านการเดินเรือด้อยกว่าพี่สาว หลังทะเลาะกับบิดาอย่างรุนแรงคราหนึ่งก็หนีออกจากบ้านไปโดยไม่ส่งข่าวคราวใด ๆ กลับมาเลย

* เซียวเหวย — คุณชายใหญ่สกุลเซียว เป็นพี่ชายที่เซียวจิ้งเคารพนับถืออย่างยิ่ง

* ฉู่เฮิ่นเทียน — โจรสลัดมังกรดำผู้มีบรรยากาศกดดันเต็มเปี่ยม เงาร่างคล้ายบิดาของจั้นชิงอยู่หลายส่วน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

ลำนำรักเจ้าสมุทร

บทนำ

ผืนฟ้าคราม หิมะขาว หน้าผาสูงตระหง่าน และท้องทะเลกว้างใหญ่

นกทะเลสีเทาขาวตัวหนึ่งโผบินอยู่กลางอากาศ โบยบินวนไปมาตามกระแสลม

ทันใดนั้นมันพลันเปลี่ยนทิศทาง พุ่งถลาลงไปในทะเลอย่างรวดเร็ว จนก่อให้เกิดฟองคลื่นสาดกระเซ็น ก่อนจะทะลวงผืนน้ำกลับขึ้นมาอย่างว่องไวอีกครั้งทั้งที่ฟองคลื่นยังไม่ทันสงบลง ในจะงอยปากแบนยาวปรากฏอาหารเช้าของวันนี้เป็นที่เรียบร้อย นกทะเลตีปีกไปมา คาบปลาตัวน้อยเหินกลับไปบนหน้าผาสูงริมฝั่ง หลังร่อนลงอย่างมั่นคงแล้วก็เริ่มลิ้มรสอาหารอันโอชา

คลื่นลมทะเลซัดสาด ดวงอาทิตย์สาดส่อง

คลื่นสีเขียวอมฟ้าปะทะไปยังริมหน้าผาที่เต็มไปด้วยผืนตะไคร่ระลอกแล้วระลอกเล่า เกิดเป็นเสียงซ่าๆ ในยามที่ทั้งสองผสานกัน

กลายเป็นฟองคลื่นกระเซ็นสีขาวอันงดงาม

ไม่ไกลจากริมฝั่งนักมีเรือสำเภาสีดำขนาดใหญ่ลำหนึ่งจอดอยู่ เมื่อเทียบกับความสงบผ่อนคลายทางฟากนกทะเลแล้ว ฟากเรือสำเภาสีดำนั้นดูวุ่นวายมากกว่าอย่างเห็นได้ชัด

นกทะเลยืนอยู่ริมผา ระหว่างที่กำลังกลืนกินปลา มันก็ใช้ดวงตาคู่เล็กมองสำรวจเหล่ามนุษย์ที่กำลังโหวกเหวกอยู่บนเรือสำเภาสีดำลำนั้นไปพร้อมกัน ทันใดนั้นมันก็ได้เห็นเด็กน้อยอายุราวสิบขวบผู้หนึ่งวิ่งมายังริมหน้าผา แล้วตะโกนโบกมือให้กับผู้คนบนเรือสำเภา

"รอก่อน! รอข้าด้วยสิ!" เสียงของเด็กน้อยดังกังวาน แม้จะตัวเล็กกลับวิ่งได้รวดเร็วนัก เพียงชั่วพริบตาก็มาถึงข้างเรือสำเภาสีดำที่กำลังจะออกจากฝั่ง

บนเรือสำเภาสีดำ ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งกำลังใช้รอกหมุนสมอเรือขึ้นมา ส่วนอีกสองคนกำลังเก็บบันไดไม้มาได้ครึ่งทาง ยังมีอีกคนที่ยืนอยู่ท้ายเรือกำลังมองระวังภัยรอบด้าน ครั้นเมื่อได้ยินเสียงเรียกของเด็กน้อย คนทั้งสี่ก็ต่างหันมองตามเสียงไปบนฝั่งก่อนจะพากันนิ่งอึ้งไป คนเรือที่มองสำรวจอยู่บนพื้นยกสูงเป็นคนแรกได้สติขึ้นมาพร้อมก้มหน้าลงไปตะโกนเสียงดัง

"หัวหน้า! คุณหนูใหญ่มาหาแล้วขอรับ!"

จั้นเทียนที่เดิมทีอยู่ข้างในเรือรีบวิ่งออกมายังกราบเรือทันทีที่ได้ยินก่อนจะได้เห็นบุตรสาวกำลังตะโกนเรียกเขาอยู่จริงๆ

"ท่านพ่อ ข้าเองก็จะขึ้นเรือเหมือนกัน!"

จั้นเทียนขมวดคิ้ว ตอบปฏิเสธเสียงดังกังวานดุจกลองลั่น

"พ่อบอกไปตั้งหลายหนแล้วว่าเด็กหญิงไม่อาจขึ้นเรือได้"

"ทำไมกัน" ใบหน้าของนางเต็มไปด้วยความไม่พอใจ ถามกลับเสียงดัง

"ให้สตรีขึ้นเรือจะเกิดเภทภัย!" จั้นปู้ฉวินที่เพิ่งอายุเพียงแปดขวบแย่งตอบขึ้นมาข้างบิดา ทั้งยังทำหน้าพิลึกพิลั่นใส่พี่สาวที่อยู่บนฝั่ง ส่วนคนเรือคนอื่นๆ หลังได้ยินประโยคนี้แล้วก็ต่างพากันผงกศีรษะ

"ไม่มีทาง!" นางถลึงตาใส่ท่าทีอวดดีของน้องชายอย่างไม่พอใจ จากนั้นก็กำหมัดแน่นเอ่ยกับบิดาเสียงดัง "สิ่งที่น้องชายทำได้ ข้าเองก็ทำได้ เมื่อวานท่านยังเพิ่งพูดว่าข้าผูกเงื่อนเก่งกว่าน้องชายมากนัก เช่นนั้นเหตุใดเขาสามารถขึ้นเรือได้ แต่ข้ากลับทำไม่ได้กัน"

จั้นเทียนมองสีหน้าไม่ยินยอมของบุตรสาวแล้วเอ่ยปลอบ

"เจ้าเป็นเด็กหญิง เรี่ยวแรงค่อนข้างน้อย ส่วนพวกเราออกทะเลก็ล้วนไปทำงาน ไม่ได้ไปเที่ยวเล่นกัน"

"ท่านพ่อไม่ยุติธรรม!" นางข่มกลั้นน้ำตาแห่งความน้อยใจแล้วเอ่ยเสียงดังอย่างโมโห "ทั้งๆ ที่ข้าว่ายน้ำเก่งกว่าน้องชาย กลั้นหายใจใต้น้ำได้นานกว่าเสี่ยวโจวเสียด้วยซ้ำ แต่พวกเขาล้วนสามารถขึ้นเรือได้ หากข้ากลับทำไม่ได้ ท่านเคยพูดเองว่าการเดินเรือไม่ได้อาศัยเพียงแค่พละกำลังก็ใช้ได้นี่!"

บุคคลที่ยืนชมอยู่ด้านข้างอายุเท่าคุณหนูใหญ่และวันนี้ก็ได้ขึ้นเรือเป็นครั้งแรกอย่างเสี่ยวโจวใบหน้าแดงขึ้นมาอย่างกระอักกระอ่วน คนเรือคนอื่นๆ ก็ต่างยิ้มเยาะขึ้นมา มีชายฉกรรจ์หลายคนพากันตบบ่าผอมกะหร่องของเสี่ยวโจว ต้องการให้เขาพยายามให้มากเข้าหน่อย

ทว่าทุกคนก็ต่างรู้ดีอยู่แก่ใจว่าคุณหนูใหญ่ได้รับพรสวรรค์มาจาก

หัวหน้า แทบจะเติบโตมาในทะเลตั้งแต่เด็ก เกือบทุกๆ ด้านล้วนเก่งกว่าคุณชายน้อย อย่าว่าแต่เสี่ยวโจวเลย คนเรืออายุสิบเจ็ดสิบแปดบางคนเรื่องกลั้นหายใจใต้น้ำก็ยังแพ้ให้แก่คุณหนูใหญ่

นอกจากนี้คุณหนูใหญ่ยังพูดไม่ผิด หัวหน้ามักพูดเองจริงๆ ว่าการเดินเรือไม่ได้อาศัยเพียงแต่พละกำลัง คุณหนูใหญ่เป็นผู้มีพรสวรรค์อย่างยิ่ง น่าเสียดายตรงที่เป็นสตรี ทุกคนมักต่างคิดกันอยู่เสมอว่าหากนางเป็นบุรุษก็คงดี หัวหน้าจะต้องดีใจมากแน่ๆ

จั้นเทียนขมวดคิ้วแน่นกว่าเก่า *ยายหนูนี่ชักจะไม่ได้ความใหญ่แล้ว คำพูดเช่นนี้ก็ยังพูดออกมาได้!*

เขามองไปยังบุตรสาวผู้มีสีหน้าดื้อรั้นบนฝั่ง เดิมทีคิดจะเอ่ยตำหนิ ทว่าเมื่อเห็นดวงตาที่ปกติเข้มแข็งมาโดยตลอดของนางทอประกายหยาดน้ำตา เห็นฟันที่กัดริมฝีปากล่างแน่น สองมือกำเป็นหมัด ก็อดถอนหายใจขึ้นมาในใจไม่ได้

เฮ้อ ไม่ควรเล่าเรื่องเกี่ยวกับการเดินเรือท่องสมุทรพวกนั้นให้นางฟังแต่แรกเลยจริงๆ ยิ่งไม่ควรสอนนางเกี่ยวกับการทำงานต่างๆ บนเรือ ทำเอาในหัวนางตอนนี้ล้วนคิดแต่เรื่องจะขึ้นเรืออยู่ตลอดทั้งวัน

สองบิดาบุตรสาว หนึ่งอยู่บนเรือ อีกหนึ่งอยู่บนฝั่ง ต่างจ้องตามองกันอย่างไม่มีใครยอมใคร

เห็นสถานการณ์เป็นเช่นนี้ สหายสนิทที่ติดตามจั้นเทียนมากว่ายี่สิบปีอย่างฉีซื่อเจินเองก็ทนมองไม่ไหวอีกต่อไป จึงเอ่ยเกลี้ยกล่อมขึ้นมาเสียงเบา

"พี่ใหญ่ นางเหมือนท่านมาตั้งแต่เด็กแล้ว หากเป็นเช่นนี้ต่อไป

เมื่อไรพวกเราจะได้ออกเรือกัน เลิกโมโหเด็กมันได้แล้วน่า"

จั้นเทียนได้ยินแล้วไม่รู้จริงๆ ว่าควรจะหัวเราะหรือร้องไห้

"งั้นความหมายของเจ้าคือจะยอมให้นางขึ้นเรือมาหรือ"

"เรื่องนี้..." ฉีซื่อเจินหันหน้ากลับมามองพรรคพวกที่อยู่รอบๆ ทว่าทุกคนที่สบตากับเขาล้วนเบนสายตามองไปทางอื่น แสดงให้เห็นชัดเจนว่าไม่คิดอยากจะรับเผือกร้อนชิ้นนี้

เขาสบถด่าในใจสองสามประโยค เมื่อหันหน้ากลับไปมองหลานสาวบนฝั่งที่พยายามจะขึ้นเรืออย่างเปิดเผยตรงไปตรงมาแล้ว ก็ได้แต่รู้สึกว่านางช่างกล้าหาญกว่าผู้คนบนเรือส่วนใหญ่นัก หลังไตร่ตรองอยู่สักพักเขาก็เปิดปากเอ่ยขึ้นมาประโยคหนึ่ง

"เรื่องนี้ก็ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้นี่"

"อะไรนะ!" ทุกคนต่างตกใจ สายตาล้วนดึงกลับมากันหมด "ท่านฉีท่านไม่ได้จริงจังหรอกใช่หรือไม่"

"เจ้ารอง?" จั้นเทียนเองก็มองไปยังพี่น้องร่วมสาบานอย่างประหลาดใจ

ส่วนเด็กหญิงบนฝั่งยิ่งเหมือนได้จุดประกายความหวังขึ้นอีกครั้ง สายตามองไปยังอารองฉีของนางอย่างตื่นเต้น

"แม้ยายหนูจะเป็นสตรี แต่ความกล้าไม่น้อยไปกว่าผู้อื่น" ฉีซื่อเจินยิ้มแย้มเอ่ย "เอาเช่นนี้ก็แล้วกัน พวกเราส่งใครสักคนไปแข่งกับเด็กน้อย ถ้าหากนางชนะ ก็ให้ขึ้นเรือเป็นอย่างไร"

"ไม่ได้ ข้าไม่มีทางยอมอยู่บนเรือลำเดียวกับสตรี!" ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งโต้แย้งขึ้นมาอย่างไม่พอใจทันที

ฉีซื่อเจินเลิกคิ้ว "ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เถียนเหล่าซี เจ้าก็เป็นคนไปแข่ง

กับยายหนูก็แล้วกัน!"

"แข่งก็แข่ง หากข้าชนะแล้ว นางจะไม่มีวันได้ขึ้นเรือเป็นอันขาด!" เขาพ่นลมทางจมูกเอ่ยเสียงดัง

"ย่อมเป็นเช่นนั้น แต่ถ้าหากแพ้ขึ้นมาเล่า"

"พูดเล่นไปได้ ข้าจะไปแพ้ให้กับยายหนูอายุสิบขวบคนหนึ่งได้อย่างไร!"

"พูดเช่นนี้ก็ไม่ผิด แต่การแข่งขันจะต้องระบุกฎกติกาให้ชัดเจนก่อนเสมอ ถูกต้องหรือไม่" ฉีซื่อเจินยกยิ้มมุมปาก เอ่ยอย่างนุ่มนวล

"ได้! หากข้าแพ้ขึ้นมาจะยอมลงจากเรือทันที ชาตินี้ไม่มีวันกลับไปทำงานในทะเลอีกแล้ว!" เถียนเหล่าซีแค่นเสียงเอ่ย คิ้วคมเข้มทั้งสองเลิกขึ้นทั้งคู่ เอ่ยอย่างมั่นใจ

ผู้คนรอบข้างไม่มีใครยับยั้งเถียนเหล่าซีที่เอ่ยคำสาบานอันหนักหนาออกมา ในใจพวกเขาล้วนคิดว่าต่อให้คุณหนูใหญ่จะเก่งกาจมากเพียงใด ถึงอย่างไรก็เป็นแค่เด็กคนหนึ่ง ไม่มีทางเอาชนะเถียนเหล่าซีได้

จั้นเทียนเองก็เพียงขมวดคิ้ว ไม่ได้กล่าวอะไร

"ท่านฉี เช่นนั้นจะแข่งอะไรกันดีหรือ" เสี่ยวโจวเอ่ยถามความสงสัยในใจทุกคนออกมาอย่างใคร่รู้

ฉีซื่อเจินมองไปรอบๆ จากนั้นจึงยิ้มออกมาจางๆ นิ้วชี้ไปที่ปลายหน้าผาสูงชันซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก

"แข่งสิ่งนั้นก็แล้วกัน ให้เถียนเหล่าซีกับยายหนูออกตัวจากเรือลำนี้ว่ายน้ำไปถึงริมฝั่งแล้วเด็ดดอกไม้สีเหลืองกลับมา ผู้ใดมาถึงก่อน คนนั้นก็ชนะ"

"ตกลง!" เถียนเหล่าซีตอบรับด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม

เด็กหญิงมองไปที่หน้าผา บนใบหน้าแฝงความตกตะลึง *สถานที่แห่งนั้นมิใช่...*

นางเงยหน้ามองไปยังอารอง เมื่อเห็นว่าเขาขยิบตาซ้ายให้ตนเอง ก็อดคลี่ยิ้มออกมาไม่ได้ พร้อมผงกศีรษะตอบตกลง

"เช่นนั้นก็ตกลงกันตามนี้ พวกเจ้าสองคนปล่อยบันไดลง" ฉีซื่อเจินสั่งชายฉกรรจ์ทั้งสองที่ยังคงถือบันไดเอาไว้อยู่

บันไดเพิ่งจะถึงพื้น นางก็ปีนป่ายขึ้นมาแล้วอย่างคล่องแคล่ว

รอจนกระทั่งทั้งสองคนยืนอยู่บนกราบเรืออย่างมั่นคง ฉีซื่อเจินจึงยกมือขึ้นเอ่ย

"เอาล่ะ รอข้านับถึงสาม ทันทีที่ลดมือลง พวกเจ้าสองคนก็สามารถออกตัวได้แล้ว...หนึ่ง สอง สาม..."

ทันทีที่เขาโบกมือ เถียนเหล่าชีกับเด็กหญิงก็กระโดดลงไปในทะเลดุจปลาที่แข็งแรงและกระฉับกระเฉงทั้งคู่ ว่ายตรงไปทางหน้าผาอย่างรวดเร็ว

เพียงไม่นานทั้งสองคนก็ไปถึงครึ่งทางแล้ว ผู้คนบนเรือต่างพากันส่งเสียงร้องประหลาดใจออกมา ที่แท้คุณหนูใหญ่สกุลจั้นกลับตามหลังเถียนเหล่าชีเพียงแค่ครึ่งช่วงตัวเท่านั้น ทำให้ทุกคนล้วนตกตะลึง

"ไม่เสียทีที่เป็นลูกสาวของท่านจริงๆ ร้ายกาจ ร้ายกาจยิ่ง!" ฉีซื่อเจินยกมือขึ้นบังแดด สายตามองตรงไปยังเงาร่างสองสายบนท้องทะเลเอ่ยยิ้มแย้มกับจั้นเทียนที่อยู่ข้างๆ

"นางแขนสั้น ตัวเล็ก เถียนเหล่าชีวาดมือหนึ่งหน นางต้องวาดสองหน รอว่ายไปอีกสักพักก็จะถูกทิ้งไว้ข้างหลังแล้ว" จั้นเทียนวิจารณ์ด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก

เป็นดั่งที่คาดไว้ เพียงไม่นานเด็กหญิงก็เริ่มถูกทิ้งไว้ข้างหลัง ทว่ารอยยิ้มของฉีซื่อเจินยังคงอยู่

ในตอนที่เถียนเหล่าซีเหลืออีกเพียงหนึ่งจั้ง* ก็จะถึงฝั่งนั้นเอง ทุกคนกลับต้องตกใจที่เห็นเขาจมลงไปในทะเลกะทันหัน ถูกกลืนหายไปในทะเลโดยไม่คาดคิด

"ว้าก! แย่แล้ว" ทุกคนต่างส่งเสียงร้องตกใจ คิดไปว่าขาของเถียนเหล่าซีเป็นตะคริว คนเรือสองคนที่อยู่ชิดกราบเรือที่สุดรีบกระโดดลงไปในทะเล ว่ายไปยังหน้าผาสุดชีวิต แต่ระยะห่างนับได้ว่าไกลเกินไปจริงๆ กลัวแต่ว่ากว่าจะไปถึงก็ไม่ทันเสียแล้ว

ในตอนนั้นคุณหนูใหญ่สกุลจั้นได้ปีนขึ้นไปบนหน้าผาอย่างราบรื่นเรียบร้อยแล้ว และกำลังเด็ดดอกไม้สีเหลืองมาใส่ถุงผ้ากันน้ำที่ชุบน้ำมัน จากนั้นก็กลับตัวกระโดดลงไปในทะเล ก่อนจะไม่โผล่ขึ้นมาเป็นเวลาเนิ่นนาน สีหน้าทุกคนบนเรือพากันซีดขาว ต่างหันไปมองทางหัวหน้าที่ประหลาดก็คือสีหน้าของเขายังคงสงบราบเรียบ มองไม่ออกถึงความกังวล กระทั่งท่านรองฉีเองก็ยิ้มแย้มเต็มใบหน้า

ในขณะที่ทุกคนกำลังอกสั่นขวัญแขวน ตื่นกังวลจนเหงื่อออกมือนั้นเอง พลันมีคนชี้ไปที่ทะเลด้านล่างหน้าผาแล้วตะโกนเสียงดัง

"ดูนั่น! นั่นคุณหนูใหญ่!"

ทุกคนพากันเพ่งมองไปจึงได้เห็นที่ทะเลด้านล่างหน้าผาปรากฏหัวคนสองหัวและ...ปลาตัวใหญ่หนึ่งตัว? จริงๆ ส่วนสองคนที่กระโดดลงไปช่วยคนนั้นก็เพิ่งไปถึงแค่ครึ่งทางเท่านั้น

* จั้ง เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

"นั่นมันอะไรกัน" มีบางคนมองเห็นไม่ชัด ชี้ไปที่ปลาตัวนั้นแล้วเอ่ยถาม

"ทึ่ม นั่นคือโลมาอย่างไรเล่า!" คนที่อยู่ด้านข้างเคาะศีรษะเขาไปทีหนึ่ง

โลมาตัวใหญ่ตัวนั้นพาเด็กหญิงกับเถียนเหล่าซีว่ายผ่านชายฉกรรจ์สองคนที่อยู่ครึ่งทางกลับมายังข้างเรืออย่างรวดเร็ว คนเรือบางส่วนรีบร้อนกระโดดลงทะเลไปช่วยเหลือเถียนเหล่าซีกับคุณหนูใหญ่ขึ้นเรือ

"เป็นโลมาที่ฉลาดนัก" ใครบางคนเอ่ยอย่างอดรนทนไม่ไหว "รู้ด้วยว่าจะต้องพาพวกเขากลับมายังเรือ"

ทันทีที่ขึ้นเรือเถียนเหล่าซีก็สำลักน้ำทะเลออกมาคำแล้วคำเล่า ผิดกับคุณหนูใหญ่ที่ไม่เป็นอะไรสักนิดเดียว นางตบๆ ศีรษะโลมาอยู่ในทะเล จูบปลายจมูกของมันครั้งหนึ่ง จากนั้นจึงปีนเชือกขึ้นมาบนเรืออย่างว่องไว

คนเรือคนหนึ่งมองดูจนตาโตอ้าปากค้าง เอ่ยถามขึ้นมาอย่างตกตะลึง

"โลมาตัวนั้นเป็นสัตว์เลี้ยงของคุณหนูใหญ่หรือ"

"ไม่ใช่ ข้าแค่เล่นกับมันอยู่บ่อยๆ" นางตอบคำถามด้วยดวงตากลมโตเป็นประกาย ทำคล้ายกับว่านั่นเป็นเรื่องปกติธรรมดาอย่างยิ่ง

"เป็นโลมาตัวนั้นหรือที่ช่วยพวกเจ้า" เถียนเหล่าซีเพิ่งจะสำลักน้ำทะเลออกมาหมด เหล่าพวกพ้องที่อยู่ด้านข้างก็รีบร้อนถามคำถาม

เถียนเหล่าซีกระอักไอสองหน จากนั้นก็ส่ายศีรษะ สายตามองไปยังเด็กหญิงที่ยืนใบหน้าสงบนิ่งอยู่ด้านหน้าแล้วเอ่ยเสียงแหบแห้ง

"เป็นคุณหนูใหญ่ที่ช่วยข้าไว้ ที่ใต้หน้าผานั่นมีน้ำวนอยู่ ข้าไม่ทันระวัง

จึงถูกมันดูดลงไป เป็นคุณหนูใหญ่ที่ดำลงไปในทะเลแล้วเรียกโลมาตัวนั้นมาช่วยดึงข้าออกจากก้นน้ำวน"

ทุกคนเพียงได้ยินก็ยิ่งพากันพึมพำว่ามหัศจรรย์ด้วยความประหลาดใจ

ส่วนเด็กหญิงเดินไปที่เบื้องหน้าจั้นเทียนกับฉีซื่อเจิน แล้วหยิบดอกไม้สีเหลืองดอกนั้นที่ใส่อยู่ในถุงชุบน้ำมันออกมา

"ตอนนี้ข้าสามารถขึ้นเรือได้แล้วหรือยังเจ้าคะ"

จั้นเทียนมองบุตรสาวอย่างนิ่งเงียบ ผ่านไปสักพักใหญ่จึงเอ่ยขึ้น

"เจ้าขึ้นมาบนเรือเรียบร้อยแล้ว"

"เอ๋?" นางมองบิดาตนเองอย่างไม่อยากจะเชื่อ

"เด็กโง่ พ่อเจ้าอนุญาตแล้วยังไม่รีบขอบคุณอีก" ฉีซื่อเจินยิ้มเตือนนาง

สีหน้าของเด็กหญิงค่อยๆ เปลี่ยนจากจริงจังกลายเป็นยิ้มกว้าง นางตื่นเต้นจนร้องออกมาเสียงดัง กระโดดโผเข้าหาจั้นเทียน

"ว้าว! ขอบคุณ! ขอบคุณเจ้าค่ะท่านพ่อ!"

จั้นเทียนรวบกอดบุตรสาวที่ตัวเปียกไปทั้งตัว มุมปากปรากฏรอยยิ้มจางๆ ก่อนเอ่ยเสียงทุ้มที่ริมหูนาง

"ขอบคุณอารองของเจ้าเถิด"

อ่า ที่แท้ท่านพ่อก็รู้ว่าข้าโกง! นางหน้าแดงด้วยความละอายใจ พร้อมแลบลิ้นออกมาน้อยๆ ตั้งแต่เด็กนางก็เที่ยวเล่นอยู่แถวนี้ จึงรู้แต่แรกแล้วว่าที่ใต้หน้าผานั้นมีน้ำวนอยู่ ในเมื่ออารองรู้ บิดาก็ย่อมต้องรู้ด้วย

ในตอนนั้นเถียนเหล่าซีเองก็ดีขึ้นมากแล้ว เขาลุกขึ้นยืนเงียบๆ แล้วโค้งคำนับเอ่ยกับสองบิดาบุตรสาวสกุลจั้น

"ขอบคุณหัวหน้าที่คอยดูแลมาตลอดหลายปี ขอบคุณคุณหนูใหญ่ที่ช่วยชีวิตผู้น้อย เถียนเหล่าซีกล้าพนันย่อมกล้าแพ้ ตลอดชีวิตนี้จะไม่มีวันกลับไปทำงานในทะเลอีกขอรับ"

จั้นเทียนหันไปมองบุตรสาวคราหนึ่ง นางเข้าใจความนัยของบิดาจึงหันกลับมาเอ่ยยิ้มแย้มกับเถียนเหล่าซี

"ท่านลุงเถียน ท่านเข้าใจผิดไปแล้ว พวกเราก็แค่แข่งขันกัน ไม่ได้พนัน ข้าไม่เคยได้ยินว่ามีเรื่องพนันเรื่องนี้มาก่อน ท่านพ่อท่านเคยได้ยินหรือไม่"

เถียนเหล่าซีได้ยินแล้วก็อดละอายใจขึ้นมาไม่ได้ อยู่บนเรือมานานหลายสิบปี ความจริงแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าอยู่บนบกจะสามารถทำอะไรได้ คิดไม่ถึงว่าก่อนหน้านี้เขาปฏิบัติตัวเช่นนั้นต่อนาง คุณหนูใหญ่กลับไม่ถือสา ไม่เพียงแต่ช่วยชีวิตเขา ยังให้ทางลงแก่เขาอีกด้วย

จั้นเทียนยกมุมปาก ยิ้มบางเอ่ย

"ข้าไม่ได้ตั้งใจฟัง"

เถียนเหล่าซีได้ยินหัวหน้าเอ่ยเช่นนี้ก็ยิ่งรู้สึกซาบซึ้งจนเกือบจะร้องไห้ออกมาอยู่แล้ว แต่ใครจะคาดว่าเสี่ยวโจวเจ้าเด็กเอ๋อกลับไม่รู้ความเปิดปากขึ้นมา

"ไม่ใช่ว่าท่านฉี..."

ฉีซื่อเจินตบลงบนศีรษะเสี่ยวโจวในพริบตาประดุจฟ้าแลบ ยิ้มแข็งๆ ถามเขา

"เจ้าจะบอกว่าข้าทำไมกันหือ"

"ท่านฉี! ท่านตีข้าทำไมกัน" เสี่ยวโจวกุมศีรษะ "ท่านเป็นคนพูดเอง

แท้ๆ ว่า..."

"หัวหน้าไม่ได้ตั้งใจฟัง ข้าเองก็ย่อมไม่ได้ตั้งใจฟัง พวกเจ้ามีใครได้ยินหรือไม่" ฉีซื่อเจินเอ่ยกลั้วหัวเราะแทรกประโยคของเสี่ยวโจว หันไปมองพรรคพวกแล้วเอ่ยถาม

"ไม่มี!" ทุกคนตอบเป็นเสียงเดียวกัน หนนี้แม้แต่เสี่ยวโจวเองก็กระจ่างแล้ว

"ท่านลุงเถียน ท่านก็ได้ยินที่ทุกคนพูดกันแล้ว พวกเราไม่ได้ยินอะไรกันทั้งนั้น!" คุณหนูใหญ่สกุลจั้นนั่งอยู่ในวงแขนของบิดา กะพริบตาปริบๆ ให้เถียนเหล่าชีอย่างซุกซน

เถียนเหล่าชีกลั้นน้ำตา ตบหน้าอกเอ่ยอย่างใจป้ำ

"เถียนเหล่าชีได้ยินแล้ว คุณหนูใหญ่วางใจได้ ชีวิตนี้ของเถียนเหล่าชีเป็นท่านที่ช่วยเอาไว้ หากไม่ใช่คุณหนูใหญ่เอ่ย มิเช่นนั้นตลอดชีวิตนี้เถียนเหล่าชีจะเป็นคนเรือของสกุลจั้นตลอดไป!"

เถียนเหล่าชีเพิ่งจะกล่าวจบก็ได้ยินเสี่ยวโจวเจ้าเด็กเอ๋อเอ่ยขึ้นมา

"พูดเสียงดังขนาดนี้ หนนี้จะแกล้งไม่ได้ยินไม่ได้แล้วนะ"

ได้ยินดังนั้นทุกคนบนเรือต่างพากันระเบิดเสียงหัวเราะออกมา เถียนเหล่าชีหันไปถลึงตาใส่เสี่ยวโจวก่อน จากนั้นก็ทนไม่ไหวหัวเราะเสียงดังออกมาด้วยเช่นกัน

ท่ามกลางเสียงหัวเราะ นกทะเลบนหน้าผาสูงดึงสายตากลับมา กางปีกออก ยืดตัวเล็กน้อย ปีกทั้งคู่โบกสะบัดพัดพลิ้วไปในกระแสลม เริงร่ายไปบนท้องฟ้าสีคราม...

1

ราชวงศ์ถัง รัชศกเจินกวนปีแรก

เมืองหยางโจวตั้งอยู่ตรงจุดพบกันระหว่างแม่น้ำฉางเจียงกับแม่น้ำอวิ้นเหอ นับตั้งแต่ราชวงศ์ก่อนจวบจนกระทั่งปัจจุบัน เหล่าพ่อค้าคหบดีมากอิทธิพลทั้งในแดนกลางและแคว้นนอกล้วนรวมตัวกันอยู่ที่นี่ แม้ระดับความเจริญรุ่งเรืองในตัวเมืองจะยังไม่อาจเทียบเท่าเมืองใหญ่ทางตอนเหนืออย่างเมืองฉางอันหรือลั่วหยาง หากก็คึกคักเป็นอย่างยิ่ง

ถึงแม้ความโกลาหลที่เกิดจากสงครามช่วงปลายราชวงศ์สุยจะทำให้จำนวนประชากรลดลงไปอย่างมหันต์ ชีวิตความเป็นอยู่ตกต่ำ พ่อค้าชาวหยางโจวเองก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงผลกระทบไปได้ ทว่าหลังผ่านช่วงฟื้นฟูในช่วงรัชสมัยของเกาจู่ ชีวิตความเป็นอยู่ของคนในแคว้นถึงแม้จะยังไม่ได้กลับไปอยู่ในระดับเดียวกับช่วงรุ่งโรจน์ของราชวงศ์สุย แต่ก็ค่อยๆ กลับมามั่นคงแล้ว หากว่าสามารถเจริญเติบโตอย่างสม่ำเสมอ

เช่นนี้ต่อไปได้ เช่นนั้นก็นับได้ว่าไม่เลวนัก ทว่าช่วงหลายปีมานี้กลับเกิดทั้งภัยแล้งและภัยหนาวติดต่อกัน พ่อค้าจำนวนไม่น้อยมองเห็นโอกาสให้ตักตวง ต่างพากันขึ้นราคาข้าวสาร คิดอยากร่ำรวยเงินทองครั้งใหญ่จากภัยพิบัติ โดยเฉพาะคหบดีกังฉินที่ทำการขนส่งทางทะเลมายังตัวเมืองหยางโจว

แต่เดิมภัยพิบัติเหล่านี้ก็ทำให้ราษฎรลำบากกันมากพออยู่แล้ว หลังข้าวสารถูกคนโก่งราคาขึ้นก็ยิ่งแพงระยับจนชวนให้ผู้คนอยากร้องไห้ โดยไม่มีน้ำตา ผ้าไหมสิบผืนกลับแลกได้เพียงข้าวสารหนึ่งโต่ว* เท่านั้น ครอบครัวชาวบ้านธรรมดาไม่อาจหากินได้แต่แรก

ในตอนนั้นเองที่ริมฝั่งแม่น้ำหยางโจวกลับปรากฏกองเรือสำเภาลำใหญ่ของมังกรสมุทรตระกูลจั้น ไม่รู้ว่าพวกเขาใช้วิธีการอันใดในระยะเวลาสั้นๆ เพียงสามวันก็รวบซื้อกิจการทางน้ำทั้งหมดของตัวเมืองหยางโจว ในชั่วพริบตาเดียวเส้นทางออกนอกเมืองหยางโจวทางน้ำทั้งหมดล้วนถูกควบคุมโดยกองเรือที่แขวนธง 'จั้น' เอาไว้

เมื่อนึกถึงว่าเมืองหยางโจวนี้ด้วยเหตุผลทางทำเลที่ตั้งทำให้การส่งสินค้าออกนอกเมืองโดยส่วนใหญ่แล้วล้วนอาศัยการขนส่งทางน้ำ เวลานี้เส้นทางการขนส่งสินค้าถูกคนควบคุมเอาไว้ เหล่าตระกูลพ่อค้าคหบดีภายในเมืองต่างพากันหวาดหวั่นหวาดระแวง รู้สึกไม่สงบอย่างอดไม่ได้ ไม่รู้ว่าสกุลจั้นที่แต่เดิมเป็นผู้มีอิทธิพลทางทะเลกำลังวางแผนทำอะไรอยู่

คาดไม่ถึงว่าในวันถัดมามังกรสมุทรตระกูลจั้นกลับจัดคน

* โต่ว เป็นเครื่องตวงข้าวจีน มีปริมาตร 10 เซิง (10 ลิตร) จึงใช้เป็นมาตราตวง และใช้เรียกภาชนะทรงที่มีปากกว้างก้นแคบ

ส่งเทียบเชิญไปให้ทุกตระกูลพ่อค้าคหบดีในเมือง ชี้แจงว่าดึกวันนี้จะจัดงานเลี้ยงที่หอสี่สมุทร เชิญชวนเหล่าพ่อค้าทุกท่านให้มารวมตัวกัน สิ่งนี้พูดให้เสนาะหูได้ว่าเชิญชวน ในความเป็นจริงแล้วเหล่าพ่อค้าจะไม่ไปกันก็ไม่ได้ ผู้ใดใช้ให้ในมือผู้อื่นถือไพ่ใบสำคัญอยู่เล่า นอกเสียจากตนเองจะไม่อยากทำการค้าในเมืองหยางโจวอีกต่อไปแล้ว มิเช่นนั้นก็ทำได้แต่ต้องตอบรับคำเชิญอย่างเชื่อฟัง

ยามดึก โคมไฟที่หอสี่สมุทรจุดขึ้นอย่างสว่างไสว ที่ด้านนอกปรากฏเกี้ยวที่หรูหรามากขึ้นและมากขึ้นเรื่อยๆ คันแล้วคันเล่า ทั้งยังมีคนจำนวนไม่น้อยที่นั่งรถม้าประดับทองคำและหยกทอประกายเจิดจรัสมา

บนหอสี่สมุทร บุรุษผู้หนึ่งนั่งเท้าคางอยู่ริมหน้าต่าง มองประเมินลงไปยังบรรดาเกี้ยวและรถม้าประกายทองระยับเหล่านั้น ริมฝีปากพึมพำประหลาดใจ

"ช่างยอดเยี่ยมกันจริงๆ ดูรถม้าคันนั้นของสกุลเฉิน แม้กระทั่งหลังคารถยังหุ้มด้วยทองคำเปลว เกี้ยวของสกุลหวังใหญ่มากพอจะให้คนสี่คนนอนเรียง ยังมีเจ้าหมูอ้วนแซ่ซวีนั่น เขาสวมใส่บรรดาเพชรนิลจินดาของล้ำค่าเหล่านั้นแล้วยังมีวิธีเดินไม่ให้ล้มได้ ช่างเป็นเรื่องมหัศจรรย์เสียจริง"

สตรีชุดเขียวที่นั่งอยู่ตรงข้ามเขาเลิกคิ้วแล้วแค่นเสียงเบาๆ คราหนึ่ง

"ในยุคสมัยเช่นนี้ยังสามารถถลุงเงินได้ถึงเพียงนี้ แค่ดูจากการแต่งกายก็สามารถรู้ได้แล้วว่าพวกพ่อค้ากังฉินเหล่านี้ละทิ้งสำนึกดีงามหาเงินมาได้มากน้อยเท่าไร ไปเป็นมหาโจรยังทำเงินได้ไม่ดีเท่านี้เลย! แต่คนที่ร่ำรวยที่สุดในเมืองหยางโจวไม่ใช่คนเหล่านี้ เจ้าหันไปดูผู้อาวุโส

ที่เดินมาจากทางขวานั่น..." นางยื่นมือชี้ออกไป "เขาถึงจะเป็นคหบดีอันดับสองของเมืองหยางโจว"

"ท่านจะบอกว่าผู้อาวุโสที่สวมเสื้อผ้าเก่าๆ นั่นคือคหบดีอันดับสองของเมืองหยางโจว?! เป็นไปไม่ได้หรอกน่า" เขาเบ้ปาก แสดงสีหน้าเกินจริง

"คนรวยที่แท้จริงจะไม่แสดงออกว่าตนเองรวย ก็เหมือนกับที่คนเลวไม่มีทางยอมรับว่าตนเองเลวเช่นนั้น ผู้อาวุโสที่สวมชุดเก่าขาดผู้นั้นชื่อโจวอวี้เฉิง เชื่อมั่นในการขยันพากเพียรทำงานหนักจนกลายเป็นคหบดี ถึงแม้จะร่ำรวยเงินทองเป็นอย่างยิ่งแต่กลับไม่ชอบใช้เงิน" นางพูดไปพร้อมกับรินสุราดอกซิ่ง* ประจำฤดูดื่มไปด้วย

"คหบดีอันดับสองแต่งตัวเช่นนี้ เช่นนั้นคหบดีอันดับหนึ่งคงไม่ใช่ว่าแต่งเหมือนขอทานเลยหรอกนะขอรับ"

"รู้จักอดออมแต่ไม่รู้จักหาเงินเองก็ยากจะประสบความสำเร็จ" นางพยักพเยิดหน้าไปทางซ้ายล่างทีหนึ่ง เอ่ยอธิบาย "นู่น บุรุษที่กำลังลงจากรถผู้นั้นก็คือคหบดีอันดับหนึ่งแห่งเมืองหยางโจว เขาชื่อฉินเซี่ยวเทียน อายุสามสิบปี กิจการที่ใหญ่ที่สุดในเมืองเป็นของเขา เขาเองก็เป็นคนเพียงคนเดียวในเมืองที่กล้าใช้เงินตัวเองจัดตั้งกองเรือสำเภาและกองรถม้า"

"ที่ลงจากรถมามีสองคน เป็นผู้ที่สวมชุดสีม่วงคนนั้น หรือคุณชายที่แต่งตัวเป็นบัณฑิตข้างๆ เขากันขอรับ"

"ผู้ที่สวมชุดสีม่วงคนนั้น" สตรีชุดเขียวเพิ่งจะกล่าวจบ กลับได้เห็นบัณฑิตผู้นั้นคล้ายสัมผัสได้ถึงสายตาของพวกเขาจึงเงยหน้าขึ้นมามองอย่างกะทันหัน สายตาของทั้งสองคนพลันสบกัน เขาเผยรอยยิ้มจางๆ

* ซิ่ง หรือแอปริคอต เป็นพืชตระกูลเดียวกับต้นเหมย (ต้นบ๊วย) ดอกสีขาว อาจมีสีชมพูหรือสีแดงแซมเกสรสีเหลือง

ผงกศีรษะให้นาง

นางรู้สึกใจสั่นขึ้นมาต่อดวงตาใสกระจ่างคู่นั้นของเขาอย่างอธิบายไม่ได้ ทว่านอกจากอาการใจสั่นแล้ว ยังมีความแปลกใจปนอยู่ด้วย

คนผู้นี้รู้ว่าพวกนางกำลังสังเกตการณ์อยู่ *เขาเป็นใครกัน*

นางขมวดคิ้ว จำไม่เห็นได้ว่าสกุลฉินมีบุคคลผู้นี้อยู่ด้วย

บุรุษที่ข้างกายนางไม่ทันสังเกตเห็นความผิดปกติของนาง เพียงแค่จ้องมองไปยังบุรุษชุดม่วงผู้นั้นอย่างอึดอัดใจ

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ฉินเซี่ยวเทียนผู้นี้ยังจะมาอีกทำไมกัน การปิดกั้นของพวกเราไม่มีผลต่อเขามิใช่หรือขอรับ"

ได้ยินดังนั้นนางจึงละสายตากลับมา

"ตรงนี้นี่แหละที่เป็นความร้ายกาจของเขา เขาสามารถทำกิจการตามลำพังได้มิผิด ปัญหาอยู่ที่พวกเรา ตอนนี้พวกเรากินรวบการขนส่งสินค้ามากกว่าแปดส่วนของเมืองหยางโจว หากพวกเราต้องการโก่งราคาให้สูงขึ้น ก็ถือว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อเขา แต่หากไม่ใช่เล่า ถึงแม้ความเป็นไปได้นี้จะน้อย แต่ก็ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้เลยจริงหรือไม่ หากว่าพวกเราลดค่าจัดส่งลง ต้นทุนของบรรดาพ่อค้าในเมืองก็ต้องต่ำลง ย่อมส่งผลกระทบต่อกิจการของตระกูลเขาอย่างแน่นอน" สตรีชุดเขียวลุกขึ้นยืน "ที่เขากลัวก็คือความเป็นไปได้อันเล็กน้อยนั้นจะเกิดขึ้น"

"อ้อ เช่นนั้นหนนี้เขาก็มาถูกแล้ว" เขาหยักยิ้ม จากนั้นก็คิดขึ้นมาได้ "คุณหนูใหญ่ เช่นนั้นเขาจะกลายเป็นอุปสรรคหรือไม่ขอรับ"

"ไม่" อย่างน้อยนางก็หวังว่าเขาจะไม่เป็น

"ท่านมั่นใจขนาดนี้ได้อย่างไร"

"เพราะว่าคนผู้นี้ยังนับได้ว่าไม่เลวนัก เงินที่หามาล้วนเป็นเงินสุจริต" กล่าวจบนางก็หันไปมองข้างนอกเล็กน้อย เห็นว่าคนมากันพร้อมเกือบหมดแล้วจึงวางจอกสุราในมือลง เลิกคิ้วงามขึ้น "ไปกันเถิดเสี่ยวโจว พวกเราเองก็ควรปรากฏตัวได้แล้ว ไปเชิญผู้อื่นมาก็ไม่ควรให้ผู้อื่นต้องรอนานเกินไป"

หอสี่สมุทรในตัวเมืองหยางโจวนับได้ว่ามีชื่อเสียงโด่งดัง

เหตุใดจึงมีชื่อเสียง ย่อมเป็นเพราะว่าที่หอสี่สมุทรมีมีดอยู่เล่มหนึ่ง เป็นมีดที่มีชื่อเสียงยิ่ง!

มีดที่มีชื่อเสียงเล่มนี้มิได้เป็นมีดที่จอมยุทธ์นำมาใช้เข่นฆ่ากัน แต่เป็นมีดหั่นผักเล่มหนึ่ง มีดหั่นผักที่มีไว้ทำอาหารเลิศรสในใต้หล้าโดยเฉพาะ!

ใต้หล้านี้จะมีมีดหั่นผักที่ทำอาหารเองได้เยี่ยงไร ฟังดูแล้วไม่น่าขบขันไปหรือ

หากว่าท่านคิดเช่นนี้ เช่นนั้นก็ผิดแล้ว เพราะว่ามีดหั่นผักขึ้นชื่อของหอสี่สมุทรมิใช่มีดหั่นผักธรรมดาทั่วไป แต่เป็นชื่อชายฉกรรจ์ผู้หนึ่ง เขาแซ่ไช่ นามเตา เมื่อเรียกรวมกันก็กลายเป็น...ไช่เตา*!

ภายในห้องครัว ในมือไช่เตาถือมีดหั่นผัก ยกมือสับไก่ต้มบนเขียงไม้อย่างคล่องแคล่วฉับๆๆ มีจังหวะเป็นอย่างยิ่ง ไม่เร็วไปนิด ไม่ช้าไปหน่อย แน่นอนว่าชิ้นเนื้อไก่ที่สับออกมานั้นก็มีขนาดกำลังพอดี

ถึงแม้จะบอกว่าชื่อของเขาเวลาเรียกแล้วจะฟังดูน่าขบขันอยู่บ้าง

* ไช่ แปลว่าผัก เตา แปลว่ามีด

แต่ก็ทำให้ผู้คนอดนับถือความมองการณ์ไกลในการตั้งชื่อของบิดาเขามิได้ เพราะว่าไช่เตาเก่งกาจในการใช้มีดหั่นผักจริงๆ แน่นอนว่าเขาย่อมทำอาหารเก่งด้วย และยังโชคดีที่รูปลักษณ์ของเขาไม่ได้คล้ายกับใบมีด

ไช่เตาสับไก่ต้มตัวสุดท้ายเสร็จแล้วก็จัดเรียงเนื้อไก่ลงบนจานอย่างคล่องแคล่ว ริมฝีปากอ้าขึ้น ส่งเสียงทุ้มต่ำ

"ยกอาหารได้!"

บรรดาเสี่ยวเอ้อร์ที่รอคอยอย่างนอบน้อมรีบผลัดกันยกถาดอาหารออกไปด้านนอกอย่างระมัดระวังทันที คืนนี้หอสี่สมุทรถูกคนเหมาเอาไว้หมดแล้ว ผู้คนที่มาราวยี่สิบกว่าคนล้วนเป็นคหบดีขั้นหนึ่งขั้นสองของเมืองไม่อาจรับรองอย่างล่าช้าได้จริงๆ ดังนั้นทุกคนจึงบริการอย่างระมัดระวังยิ่งกว่ายามปกติ เกรงว่าจะไปมีเรื่องกับบรรดาคนใหญ่คนโตเหล่านี้

ออกมาด้านนอกห้องครัวแล้ว บรรดาเสี่ยวเอ้อร์พากันยกถาดอาหารไปวางบนโต๊ะ เห็นเพียงสีหน้าบรรดาผู้ยิ่งใหญ่เหล่านี้ล้วนหนักอึ้ง ประดุจมารดาที่บ้านเสียอย่างไรอย่างนั้น ชวนให้ผู้คนไม่กล้าสูดหายใจส่งเดช

ฝีมืออาหารของไช่เตาหอสี่สมุทรสามารถมีราคาถึงสำรับละสองร้อยตำลึง และแน่นอนว่าย่อมมีชื่อเสียงถึงรสชาติอันโอชะ อาหารขึ้นโต๊ะมาจานแล้วจานเล่า ทว่ากลับไม่มีผู้ใดขยับตะเกียบ เพียงรอแต่คนส่งเทียบเชิญปรากฏตัวออกมา รอแล้วรอเล่ากลับไม่ปรากฏผู้ใดทั้งสิ้น เพียงไม่นานซวีพั่งจื่อผู้นั้นก็ยืนขึ้นมาอย่างทนไม่ได้ เอ่ยอย่างไม่พอใจ

"เจ้าเด็กน้อยจั้นซีผู้นั้นอยู่ที่ใดกันแน่ ข้าไม่ได้มีเวลาบ้าบอมาเสียรออยู่ที่นี่ทั้งคืนนะ!"

"ซวีพั่งจื่อ บนเทียบเชิญเขียนไว้ว่าจั้นซิง มิใช่จั้นซี" เถ้าแก่หวัง

เอ่ยเยาะเย้ยเสียงเย็น สกุลหวังของเขากับสกุลซวีเป็นศัตรูคู่อริกัน ทั้งสองคนไม่เคยเห็นอีกฝ่ายเข้าตาสักครั้ง

ใบหน้าซวีพั่งจื่อแดงขึ้นมา ส่งเสียงหยาบกระด้าง

"ใครสนว่ามันเป็นชีหรือว่าชิง พวกเราทุกคนมาถึงหอสี่สมุทรตรงตามเวลาในเทียบเชิญ ล้วนรอกันมานานกว่าหนึ่งเค่อ* แล้ว เจ้าเด็กน้อยสกุลจั้นผู้นั้นก็ยังไม่ปรากฏตัว เห็นได้ชัดว่าต้องการกลั่นแกล้งพวกเรา!"

เขากล่าวจบก็ตบโต๊ะอย่างรุนแรงคราหนึ่ง ใครจะคาดว่าเสี่ยวเอ้อร์ผู้หนึ่งกำลังวางอาหารลงบนโต๊ะพอดี ตบโต๊ะลงไปหนึ่งทีขยับไปทีหนึ่ง ครั้งนี้ เป็นความบังเอิญที่ไม่บังเอิญไปโดนน้ำแกงหูฉลามบนมือของเสี่ยวเอ้อร์เข้าให้ ในชั่วพริบตานั้นน้ำแกงก็สาดกระจายไปทั่ว

"อ๊าก...บ้าเอ๊ย! เจ้าเด็กตาไม่มีแวว!" ซวีพั่งจื่อรีบชักเท้าข้างขวาที่ถูกน้ำแกงกระเซ็นโดนออกมาทันที รองเท้าหุ้มข้อชั้นดีถูกราดด้วยน้ำแกงไปกว่าครึ่ง ทำให้เขาโกรธจนเงื้อมืออวบอูมขึ้น ดูท่ากำลังจะตบลงไปยังใบหน้าของเสี่ยวเอ้อร์ที่กำลังตกตะลึงผู้นั้นอยู่แล้ว ทว่าในเสี้ยวเวลาสุดท้ายกลับถูกคนขวางเอาไว้ได้ทัน

"เถ้าแก่ซวี" บัณฑิตผู้ติดตามข้างกายฉินเซี่ยวเทียนผู้นั้นไม่รู้ว่ามาอยู่เบื้องหน้าซวีพั่งจื่อตั้งแต่เมื่อไร ทั้งยื่นมือออกมาจับข้อมืออ้วนนิ่มของเขาได้อย่างง่ายดาย และเอ่ยยิ้มแย้มกับเขา "เพลิงโทสะอย่าได้ใหญ่โตนักเลย จะไม่ดีต่อร่างกายยิ่ง"

"เจ้านับเป็นตัวอะไรกัน" ซวีพั่งจื่อโกรธจนใบหน้าแดงจัดลงมาถึงคอหนา คิดอยากดึงมือกลับมาทว่าขยับไม่ได้ บัณฑิตผู้นี้มองดูอ่อนแอ

* เค่อ หน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

คิดไม่ถึงว่าเรี่ยวแรงจะมีไม่น้อย

"ผู้น้อยเซียวจิ้ง" เขายิ้มบางๆ หลังแนะนำตัวเสร็จก็หันไปเอ่ยกับเสี่ยวเอ้อร์ที่ยังคงตัวสั่นอยู่ด้านข้าง "เจ้าอย่าได้กลัว เถ้าแก่ชวีจิตใจกว้างขวาง ไม่มีทางถือสาหาความเจ้า" เขาหันกลับไปมองเจ้าอ้วนชวีที่ถูกตนเองควบคุมอยู่ด้วยรอยยิ้ม "ตระกูลเถ้าแก่ชวีร่ำรวยมหาศาล แค่รองเท้าหุ้มข้อราคาไม่กี่ตำลึงเงิน ไม่เห็นอยู่ในสายตาหรอก ท่านว่าถูกต้องหรือไม่ เถ้าแก่ชวี?"

ชวีพั่งจื่อได้ยินแล้วอ้าปากอยากสบถด่า แต่คิดได้ทันท่วงทีว่าประโยคนี้ของเขาหากด่าออกไปแล้ว มิใช่เป็นการยอมรับว่าตนเองเป็นคนจิตใจคับแคบ กระทั่งเงินไม่กี่ตำลึงเงินก็ยังถือสากับเด็กยากจนผู้หนึ่ง ความใจกว้างไม่มีสักนิดเดียวหรอกหรือ ปากของเขาอ้าขึ้นกว้างทีเดียว ทว่ากลับค้างไว้อย่างน่ากระอักกระอ่วน คิดเพียงแค่ว่าจะด่าก็ไม่ใช่ จะไม่ด่าก็ไม่ถูก

ชวีพั่งจื่อไม่ได้พูดอะไร เสี่ยวเอ้อร์ที่อยู่ด้านข้างตกใจจนใบหน้าซีดเผือด รีบร้อนคุกเข่าลงเบื้องหน้า จับผ้าบนบ่าช่วยเขาเช็ดรองเท้าหุ้มข้อพร้อมกับเอ่ยขอโทษติดๆ กันไปด้วย

"ขออภัยๆ..."

ชวีพั่งจื่อเห็นดังนั้น อย่างน้อยเสี่ยวเอ้อร์ผู้นี้ก็เอ่ยขอโทษแล้ว ดวงตาตี่ของเขามองไปรอบด้านคราหนึ่ง เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้ตนเองทิ้งชื่อเสียงฉาวโฉ่ไว้ ถึงได้ปิดปากลงอย่างโกรธขึ้ง

เห็นโทสะของชวีพั่งจื่อลดลงไปมากแล้ว เซียวจิ้งก็คลายมือออกอย่างยิ้มแย้ม เอ่ยยกยอเขา

"เถ้าแก่ซวีไม่เสียทีที่เป็นเถ้าแก่ซวี นับเป็นผู้ที่ใจกว้างดั่งมหาสมุทรจริงๆ"

เถ้าแก่ซวีได้ยินแล้วแค่นเสียงออกมาหนักๆ ทว่าสีหน้าดูดีขึ้นหลายส่วน เขากลับไปนั่งลงบนเก้าอี้ เป็นการยอมรับคำพูดยกยอปอปั้นนี้

"พูดได้ดี"

"ช่างไร้ยางอายเสียจริง!" เพียงประโยคเดียวไม่ดังไม่เบา ทว่ากลับพูดความในใจของทุกคนออกมาหมดแล้ว

สายตาทุกคนหันขวับไปมองยังที่มาของเสียงทันที เพียงเห็นตำแหน่งประมุขที่แต่เดิมว่างเปล่า ไม่รู้ตั้งแต่ยามใดที่ปรากฏสตรีชุดเขียวผู้หนึ่งนั่งอยู่ตรงนั้นอย่างหาญกล้า ที่ด้านหลังนางยังมีบุรุษผู้หนึ่งที่ดูเหมือนองครักษ์ยืนอยู่ด้วย

"เจ้าพูดว่าอะไรนะ?!" ซวีพั่งจื่อโกรธจนตบโต๊ะอีกครั้ง พร้อมกับลุกขึ้นยืนอีกหน

"พูดว่าเจ้าไร้ยางอาย" นางกำลังยิ้มเยาะ ซึ่งเข้ากับการพูดทวนอีกครั้งอย่างยิ่ง

"อวดดี! เจ้าเป็นยายเด็กป่าเถื่อนจากที่ไหนกัน" ดวงตาตี่ของซวีพั่งจื่อถลึงมองเหมือนแทบจะพ่นไฟออกมาได้ เอ่ยคำรามอย่างข่มขวัญ

"ลงสี่?* เช่นนั้นข้าก็ทิ้งห้าได้แล้ว นี่ไม่ใช่ว่ากำลังเล่นไพ่ใบไม้** กันอยู่เสียเมื่อไร!" ดวงตากลมโตของนางแฝงไปด้วยรอยขบขัน โยนมือคราหนึ่งก็ทิ้งถั่วลิสงหนึ่งเม็ดเข้ามาในปากเล็กๆ

---

* ลงสี่ (พั่งซื่อ 放四) พ้องเสียงภาษาจีนกับคำว่าพั่งซื่อ (放肆) ที่แปลว่าอวดดี

** ไพ่ใบไม้ คือไพ่แบบจีนชนิดหนึ่ง มีขนาดพอๆ กับใบไม้จึงได้ชื่อดังกล่าว เป็นการละเล่นเก่าแก่ พบตั้งแต่สมัยถังซ่ง ว่ากันว่าเป็นต้นแบบของไพ่โป๊กเกอร์ในปัจจุบัน

"เจ้าๆ เจ้า..." ชวีพั่งจื่อโกรธจนพูดตะกุกตะกัก

สตรีชุดเขียวเห็นดังนั้นยังหยอกเย้าด้วยการเงยหน้าหันไปยิ้มแย้มถามองครักษ์ที่ข้างหลัง

"เสี่ยวโจว ข้าโอหังเกินไปแล้วหรือไม่"

เสี่ยวโจวกลั้นขำ ตอบกลับด้วยใบหน้าจริงจัง

"เรียนคุณหนูใหญ่ แค่เพียงเล็กน้อย นายท่านเคยกล่าวเอาไว้ว่าจะต้องไว้หน้าผู้อื่นบ้าง ต่อให้บางคนไร้ยางอายจริงๆ พวกเราเองก็ต้องช่วยดูแลยางอายนั้นแทนเขาขอรับ"

"ใช่หรือ" นางกะพริบดวงตากลมโตสีดำสนิทปริบๆ หันกลับไปมองชวีพั่งจื่ออย่างไร้เดียงสา เอ่ยยิ้มแย้มอย่างเสแสร้ง "เป็นเช่นนี้เอง เช่นนั้นข้าขออภัยด้วยแล้วกัน"

"เจ้าๆๆ" ชวีพั่งจื่อได้ยินแล้วยิ่งโกรธจัดจนตัวสั่น ชี้ไปที่ปลายจมูกของนางทว่าพูดอะไรไม่ออกนอกจากคำว่า 'เจ้า'

"ข้าๆๆ ข้าทำไมกัน" นางเลียนแบบอาการตะกุกตะกักของเขาแล้วก็ยื่นนิ้วชี้ออกไปชี้กลับสั่นๆ ด้วยเช่นกัน เอ่ยอย่างขบขัน "เจ้าๆ เจ้านั่งลงเถอะเจ้า!"

ที่ประหลาดก็คือในยามที่นิ้วชี้ของนางสะกิดลง คาดไม่ถึงว่าชวีพั่งจื่อเองก็หัวเข่างอพับลงอย่างควบคุมไม่ได้ นั่งกลับลงไปแล้วจริงๆ ทั้งยังไม่พูดอะไรอีก เห็นได้ชัดว่าถูกคนสกัดจุดเข้าให้แล้ว

ฝีมือนี้เรียกได้ว่าช่วยเปิดโลกให้กับทุกคนจริงๆ ในชั่วพริบตาก็ได้รู้ว่าตนพบกับยอดฝีมือในยุทธภพเข้าให้แล้ว มีเพียงฉินเซี่ยวเทียนกับเซียวจิ้งที่มองสบตากันคราหนึ่ง สังเกตเห็นว่าผู้ที่ลงมือความจริงไม่ใช่สตรีชุดเขียว

หากเป็นบุรุษที่อยู่ด้านหลังนางผู้นั้นต่างหาก

"คราวนี้ก็เงียบสงบขึ้นเยอะแล้ว" นางยิ้มแย้มกวาดสายตามองทุกคน จากนั้นจึงลุกขึ้นยืนเอ่ยเสียงกังวาน "ยินดีเป็นอย่างยิ่งที่วันนี้ทุกท่านในเมืองหยางโจวสามารถมาตามนัดได้ ขอเพียงในภายหน้าทุกท่านให้ความร่วมมือได้เฉกเช่นในวันนี้ พวกเรามังกรสมุทรตระกูลจั้นไม่มีทางสร้างความลำบากให้กับทุกท่านเป็นอันขาด หวังว่านอกจากจะสามารถร่วมมือกันได้อย่างราบรื่นแล้ว ยิ่งสามารถร่วมมือกันกำหนดค่าขนส่งได้อย่างเหมาะสม"

ประโยคนี้เพียงกล่าวออกไป บรรดาพ่อค้าคหบดีก็ต่างพากันนิ่งอึ้ง สตรีผู้นี้คือตัวแทนของสกุลจั้น?

นี่มันหมายความว่าอย่างไรกัน พ่อค้าอย่างพวกเขาตอบรับเทียบเชิญมาที่นี่ สกุลจั้นกลับเลือกสตรีผู้หนึ่งมารับมือพวกเขาอย่างไม่ให้เกียรติ? ล้อเล่นอะไรกัน!

เถ้าแก่หลายคนแสดงสีหน้าไม่สบอารมณ์ออกมาทันที เถ้าแก่เฉินเป็นคนแรกที่โต้เถียงออกมา

"มังกรสมุทรตระกูลจั้นแม้จะเป็นผู้มีอิทธิพลทางทะเล แต่ส่งสาวน้อยผู้หนึ่งมารับมือกับพวกเรา ใช่เป็นการทำเกินไปหน่อยแล้วหรือไม่ เรียกผู้นำตระกูลจั้นชิงออกมา ไม่อย่างนั้นจะไม่มีการเจรจาอะไรทั้งนั้น!"

พ่อค้าจำนวนไม่น้อยก็สนับสนุนอย่างโกรธาทีละคน เจ้าพูดประโยคหนึ่ง ข้าพูดอีกประโยค

"ใช่ เรียกจั้นชิงออกมา!"

"แสดงความจริงใจหน่อย!"

"ที่นี่คือเมืองหยางโจว ไม่ใช่ถิ่นของสกุลจั้น!"

"พวกเราไม่เจรจาการค้ากับสตรี!"

"เรียกจั้นซิงออกมา!"

ในชั่วพริบตาเดียวภายในห้องโถงก็เต็มไปด้วยเสียงโหวกเหวกไม่เลิกรา สตรีชุดเขียวยืนอยู่เบื้องหน้าด้วยสีหน้าเย็นชา ยืนฟังคำวิจารณ์ครำ่ครึเหล่านี้ของบรรดาพ่อค้า ทางนี้พูดว่าสาวน้อย ทางนั้นพูดว่าไม่เจรจากับสตรี ฟังจนเพลิงโทสะนางยิ่งทียิ่งสูง จนตบโต๊ะอย่างรุนแรงไปคราหนึ่ง

"หุบปากกันให้หมด!"

โต๊ะส่งเสียงดังสนั่นออกมา หากเสียงพูดของนางกลับยิ่งดังกังวานกว่า ในชั่วพริบตาที่เสียงผู้คนพากันเงียบกริบ นางก็หรี่ตาลงพร้อมเอนตัวไปข้างหน้า พูดเน้นทีละคำต่อบรรดาผู้คนที่หยิ่งยโสเหล่านั้น

"ข้าเองคือจั้นซิง!"

เกิดความเงียบขึ้นชั่วขณะ ทุกคนพากันจับจ้องไปยังสตรีที่บอกว่าตนเองคือจั้นซิง จากนั้น...เถ้าแก่หวังเป็นคนแรกที่ลุกขึ้นยืนหมุนตัวจากไป เถ้าแก่เฉินไม่พูดอะไรสักคำก็เดินไปทางประตู กระทั่งคำพูดทักทายยังไม่เอ่ย คนอื่นๆ พากันทยอยติดตามออกไป ซวีพั่งจื่อหากไม่ใช่ว่าโดนสกัดจุดอยู่ จะต้องเป็นคนแรกที่เดินออกจากประตูไปอย่างแน่นอน

ถึงแม้จะคาดการณ์ได้แต่แรกแล้วถึงสถานการณ์เช่นนี้ แต่นางก็ยังโดนท่าทีดูถูกของผู้คนเหล่านี้ทำให้เจ็บอยู่ดี

แม้กระทั่งโอกาสฟังนางพูดพวกเขายังไม่มีให้!

เพียงแค่เพราะว่านางเป็นสตรี...

ในดวงตาของจั้นชิงทอประกายโทสะ แต่นางกดข่มมันลงไปแล้วท้วงเตือนทุกคนเสียงเย็น

"การขนส่งทางเรือแปดสิบจากร้อยส่วนที่เมืองหยางโจวตอนนี้อยู่ในมือข้า ใครไม่คิดอยากทำการค้า สามารถเดินออกประตูใหญ่ของหอสี่สมุทรไปได้เลย"

ครั้นตระหนักได้ถึงความหนักหนาของปัญหา ผู้คนที่คิดอยากจะจากไปเหล่านั้นต่างชะลอฝีเท้าลงอย่างช่วยไม่ได้

โจวอวี้เฉิงที่นิ่งเงียบมาโดยตลอดพลันเปิดปาก ขมวดคิ้วพูดขึ้นมา

"สาวน้อย พวกเรามาทำการค้า ไม่ได้มาเล่นหรอกนะ"

นางมองไปที่ผู้อาวุโสโจวซึ่งยังคงนั่งอยู่ที่เดิม ประหลาดใจอยู่บ้างที่เขาไม่จากไป อีกทั้งผู้คนที่จะจากไปเหล่านั้นเมื่อได้ยินเสียงของโจวอวี้เฉิงก็ต่างพากันรู้สึกตัวว่าเขายังอยู่ที่เดิม จากนั้นก็พบว่าฉินเซี่ยวเทียนเองก็ยังไม่จากไป พวกเขาล้วนต่างหยุดชะงักลงด้วยความสงสัยอย่างอดไม่ได้ เพราะว่าสองคนนี้ไม่มีทางทำการค้าที่ขาดทุน

"ข้าเองก็ไม่ได้มาเล่น" จั้นชิงตีสีหน้าเย็นชาตอบกลับ

เซียวจิ้งที่กลับไปนั่งข้างกายฉินเซี่ยวเทียนแล้วพลันยิ้มแย้มเอ่ยแทรกขึ้นมา

"ในเมื่อทุกคนล้วนต่างมาเพื่อทำการค้า เช่นนั้นก็นับได้ว่ามีความคิดเห็นตรงกัน หากว่าเป็นเรื่องมีผลประโยชน์ เชื่อได้ว่าเถ้าแก่ทุกท่านย่อมไม่พลาดโอกาสทำเงินครั้งนี้ สุภาษิตกล่าวไว้ได้ดีว่ามีการค้าทุกคนแบ่งกันทำกำไร เหตุใดเถ้าแก่ทุกท่านจึงไม่ลองฟังคุณหนูจั้นกล่าวให้จบก่อนค่อยตัดสินใจอีกทีเล่า"

ทุกคนได้ยินว่ามีโอกาสทำเงิน หนนี้จึงต่างพากันเลิกคิดที่จะจากไป คนที่เพิ่งลุกขึ้นมาก็กลับลงไปนั่ง ที่ถึงประตูทางออกแล้วก็กลับมานั่งอยู่ที่เดิมกันทั้งหมด

จั้นชิงมองไปที่บัณฑิตผู้นั้นคราหนึ่ง เดิมทีนางเองก็คิดจะพูดจาให้กระจ่าง เป็นคนพวกนั้นที่ไม่คิดจะฟังแต่แรกเอง แต่ในยามนี้สถานการณ์จึงนับได้ว่าสงบลงแล้ว อย่างน้อยก็ยังไม่มีใครก้าวออกจากประตูใหญ่ไป ทั้งเหตุผลยังเป็นเพราะบุรุษผู้นี้อ้าปากเอ่ยอย่างเรียบง่ายเพียงไม่กี่ประโยคเท่านั้น เอาใจความสำคัญยัดเข้าไปในหัวของพวกเต่าเหล่านี้

ง่ายดายเพียงแค่นั้นเขาก็สามารถทำในสิ่งที่นางคิดอยากทำให้สำเร็จได้แล้ว ช่างชวนให้น่าโมโหเสียจริงๆ

จั้นชิงขมวดคิ้วเล็กน้อย กวาดสายตามองเหล่าพ่อค้าคหบดีตรงหน้า นางสูดลมหายใจเข้า รู้ว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลามาใช้อารมณ์จัดการ นางเชื่อว่าขอเพียงนางพูดแผนการนั้นออกมา คนที่มีสมองเสียหน่อยย่อมเห็นด้วย

"เชื่อว่าทุกท่านต่างรู้ดี สองปีมานี้ฤดูหนาวหนาวเหน็บฤดูร้อนแห้งแล้ง ยังมีภัยจากตั๊กแตน ทุกๆ ที่ล้วนเก็บเกี่ยวได้ไม่ดี ราคาข้าวสารถูกพ่อค้าหน้าเลือดบางคนโก่งราคาขึ้น..." นางพูดพร้อมกับเจตนามองไปยังบางคน ปฏิกิริยาของพวกเขาล้วนแค่นเสียงออกมาเบาๆ เห็นได้ชัดว่าไม่รู้สึกอะไรกับคำพูดของนาง จั้นชิงไม่ได้สนใจ ยังพูดต่อไป "ทุกคนต่างพากันขึ้นราคา ท่ามกลางวัฏจักรเลวร้ายมีแต่จะทำให้ราคาพุ่งสูงจนลงไม่ได้ ครอบครัวธรรมดาทั่วไปไม่อาจซื้อข้าวสารได้ไหว"

"ซื้อไม่ไหวก็ไม่ต้องกินสิ" หนึ่งในพ่อค้ากล่าวด้วยสีหน้าไม่ยี่หระ

"หรือว่าจะต้องให้พวกเราเปิดยุ้งแจกข้าวสารอีก พวกเราล้วนกำลังทำการค้า ไม่ใช่กำลังทำตัวเป็นพระโพธิสัตว์เสียหน่อย"

จั้นชิงพยายามกดข่มความรู้สึกรังเกียจอย่างเต็มที่ เอ่ยด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึก

"ข้าไม่ได้ต้องการให้ทุกท่านทำตัวเป็นพระโพธิสัตว์ ขอให้ฟังข้าพูดให้จบก่อน"

พ่อค้าผู้นั้นแค่นเสียงไม่สบอารมณ์คราหนึ่ง หากพอเห็นนางเอาแต่จ้องเขม็งมาที่ตนเองอย่างเย็นชา จึงได้ผงกศีรษะเป็นเชิงรับปากว่าจะไม่พูดขึ้นมาอีก

จั้นชิงเห็นดังนั้นจึงได้กล่าวต่อ

"ครอบครัวธรรมดาซื้อข้าวสารไม่ไหว มีแต่จะทำให้สินค้าในยุ้งข้าวของทุกท่านขายไม่ออก ข้าวสารใหม่ปล่อยทิ้งไว้หนึ่งปีก็จะกลายเป็นข้าวเก่า ต่อให้เป็นข้าวสารที่ดีแค่ไหนก็จะเกิดมอดขึ้นมา ไม่มีใครสามารถรับรองได้ว่าปีหน้าปีถัดไปจะยังคงเกิดภัยหนาวภัยแล้งติดต่อกัน หากสภาพอากาศดีขึ้น ทางตอนใต้อย่างพวกเราย่อมสามารถเก็บเกี่ยวได้ดี อยากเสี่ยงดูว่าข้าวสารเก่าที่ทุกท่านกักตุนจะสามารถแลกกับข้าวสารใหม่ได้หรือไม่อย่างนั้นหรือ บางทีตอนนี้อาจจะมีคนสามารถขายได้ในราคาหนึ่งพันตำลึงต่อหนึ่งโต่วจริงๆ แต่ถึงเวลานั้นสินค้าของพวกท่านมีแต่จะต้องวางขายในราคาต่ำ ถึงขั้นโยนทิ้งลงแม่น้ำไป"

"ความหมายของเจ้าคือต้องการให้พวกเราลดราคาข้าวสาร?" เถ้าแก่หวังยิ้มเยาะ "ฮ่าๆ เพื่อปีหน้าที่ไม่แน่นอน ละทิ้งเงินทองของปีนี้ พวกเรายิ่งไม่ได้โง่เสียหน่อย"

คนอื่นๆ ก็ต่างพากันหัวเราะความไร้เดียงสาเกินไปของคุณหนูใหญ่สกุลจั้นผู้นี้

จั้นชิงไม่ได้ยี่หระต่อเสียงหัวเราะเยาะของทุกคน เพียงแค่อาศัยเสียงที่กังวานกว่ากลบ เอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง

"ข้าต้องการให้ทุกท่านลดราคาข้าวสารลงจริงๆ แต่ยังคงสามารถทำกำไรได้เท่าเดิม กระทั่งมากกว่าเดิม!"

ประโยคนี้ดึงดูดความสนใจของฉินเซี่ยวเทียนขึ้นมา เขาที่รักษาความเงียบมาโดยตลอดพลันเปิดปากขึ้น

"วิธีใดกัน ลองพูดออกมาดูหน่อย"

ทันทีที่เขาเปิดปากก็ทำให้ผู้คนจำนวนไม่น้อยเก็บรอยยิ้มลงไป ลอบเหลือบมองคหบดีอันดับหนึ่งด้วยความสงสัย อย่าบอกนะว่าเขาเชื่อว่าคุณหนูผู้นี้จะมีแผนการทำเงินที่น่าสนใจจริงๆ

ความสนใจจากฉินเซี่ยวเทียนทำให้จั้นชิงได้รับกำลังใจไม่น้อย สองคิ้วเลิกขึ้นขณะเอ่ย

"ในตอนนี้ราคาข้าวสารของพวกเราแพงลิบลับ ครอบครัวธรรมดาไม่อาจซื้อได้แต่แรก หากผู้คนทางตอนเหนือยังคงสามารถซื้อได้อยู่ ข้าเชื่อว่าทุกท่านมีข้าวสารจำนวนไม่น้อยที่ถูกส่งไปขายทางตอนเหนือ แต่ว่าต่อให้สามารถส่งไปขายทางตอนเหนือได้ก็ต้องผ่านการขูดรีดสองถึงสามครั้ง หนึ่งในนั้นมีค่าขนส่งนับเป็นกว่าครึ่งของต้นทุน อีกทั้งจวบจนกระทั่งปัจจุบันไม่มีตระกูลขนส่งทางน้ำตระกูลใดสามารถขนส่งสินค้ารวดเดียวไปถึงเมืองฉางอันและลั่วหยางได้"

นางมองสำรวจทุกคน รู้สึกพึงพอใจที่เห็นว่าคนส่วนใหญ่ล้วนแสดง

ท่าทีสนใจขึ้นมา กลายเป็นสนใจฟังในสิ่งที่นางพูดมากกว่าเดิม ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวต่ออย่างมั่นใจยิ่งขึ้น

"เหตุผลแรก เป็นเพราะว่ากิจการขนส่งทางน้ำที่มีอยู่ในตอนนี้ล้วนไม่ใหญ่พอ ทุกครั้งต่างสามารถขนส่งได้เพียงระยะทางสั้นๆ แล้วก็ต้องส่งต่อให้กับกิจการขนส่งทางน้ำตามท้องที่ถัดไป เหตุผลที่สอง เพราะว่าภัยพิบัติทำให้ผู้คนเร่ร่อนกลายเป็นโจรขโมย ทางบกมีโจรภูเขา ทางน้ำมีโจรสลัด ขนส่งสามครั้งจะต้องมีสักครั้งที่ถูกดักปล้น ความเสียหายที่เกิดขึ้นยิ่งไม่ต้องพูดถึง"

กล่าวมาถึงตรงนี้ มีคนจำนวนไม่น้อยที่รู้สึกเห็นด้วยพากันผงกศีรษะ แต่เถ้าแก่เฉินยังคงรู้สึกไม่พอใจ เอ่ยถามอย่างสงสัย

"เรื่องนี้มาเกี่ยวข้องกับการลดราคาข้าวสารของพวกเราอย่างไรกัน"

"แน่นอนว่าย่อมเกี่ยวข้อง" จั้นชิงคลี่ยิ้ม เอ่ยอย่างมั่นใจ "ปัญหาเกิดขึ้นที่การขนส่ง ขอเพียงมีตระกูลหนึ่งที่สามารถขนส่งสินค้าได้จนสุดทาง ทั้งยังสามารถรับมือกับโจรขโมยได้ปรากฏตัวขึ้นมา ต้นทุนในการขนส่งย่อมสามารถลดลงได้อย่างน้อยสามส่วนขึ้นไป"

"เจ้าไม่ได้พูดเองว่าในปัจจุบันนี้ยังไม่มีกิจการขนส่งทางน้ำตระกูลใดทำได้หรอกหรือ" เถ้าแก่หวังถามข้อสงสัยออกมา

"ก่อนหน้านี้ไม่มี แต่ตอนนี้มีแล้ว" นัยน์ตาดำขลับของนางทอประกาย สองมือเท้าเอว เต็มไปด้วยบรรยากาศมั่นใจยามเอ่ย "สำนักเดินเรือสี่สมุทรของมังกรสมุทรตระกูลจั้นของพวกเราสามารถทำได้ พวกเรามีเรือสำเภา มีทักษะ คนเรือต่างฝึกซ้อมกันเป็นอย่างดี คุ้นเคยกับสายน้ำ ขอเพียงแค่อยู่บนน้ำ ไม่มีทางมีใครสามารถเทียบเคียงได้

ยิ่งกว่านั้น หากขนส่งทางแม่น้ำไม่สำเร็จ การขนส่งทางทะเลสกุลจั้นยิ่งคุ้นมือเป็นอย่างดี"

"เจ้าคิดค่าขนส่งอย่างไร" ทว่าโจวอวี้เฉิงยิ่งมิโง่งม ไม่มีทางหลงคิดว่าคุณหนูใหญ่สกุลจั้นผู้นี้เสนอความช่วยเหลือด้านการขนส่งสินค้าด้วยความปรารถนาดี

"ข้ามีเพียงเงื่อนไขเดียว หวังว่าทุกท่านจะสามารถลดราคาข้าวสารลงได้ สกุลจั้นจะลดต้นทุนการขนส่งของพวกท่านลง พวกท่านก็จะสามารถขายออกไปได้มากขึ้น ในขณะเดียวกันก็สามารถทำกำไรได้มากขึ้น และในส่วนต่างราคาที่ลดลงมานี้ นอกจากค่าขนส่งที่สกุลจั้นของพวกเราสมควรได้รับแล้ว ส่วนต่างราคาส่วนที่เหลือย่อมกลับไปอยู่ที่ราคาขาย!"

"เรื่องนี้มีประโยชน์ต่อเจ้าอย่างไร" ฉินเซี่ยวเทียนเลิกคิ้วถาม

รอยยิ้มของจั้นซิงยิ่งเบิกบานมากขึ้นกว่าเดิม

"ไม่เพียงแต่สกุลจั้นของเราจะได้ประโยชน์ นี่เป็นเรื่องที่มีผู้ได้รับผลประโยชน์สามฝ่าย ฝ่ายแรก สกุลจั้นเปิดเส้นทางเดินเรือเส้นทางนี้เพิ่มรายรับที่แน่นอนสายหนึ่ง ฝ่ายที่สอง เป็นเพราะการเข้ามามีส่วนร่วมของพวกเรา ทำให้พ่อค้าชาวหยางโจวเพิ่มโอกาสทางการค้าที่มากขึ้น ทั้งยังสามารถลดความสูญเสียลงได้จนเหลือศูนย์ ฝ่ายที่สาม เป็นเพราะว่าราคาข้าวสารลดลง ราษฎรเองก็สามารถซื้อข้าวสารได้" นางหยุดไปชั่วครู่หลังสูดลมหายใจเข้าแล้วจึงกล่าวต่อ "หากราษฎรสามารถใช้ชีวิตได้อย่างสงบสุข ย่อมไม่มีใครคิดอยากไปเป็นโจรขโมย ขอเพียงแค่ทุกคนสามารถประกอบการค้าได้อย่างสงบสุข ชีวิตความเป็นอยู่ย่อมดีขึ้นตามมา เมื่อชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้นเรื่อยๆ โอกาสในการทำการค้าของทุกท่านก็จะยิ่ง

เพิ่มขึ้น โอกาสในการทำการค้าของทุกท่านเพิ่ม กิจการขนส่งของเราก็จะยิ่งดีขึ้น นี่เป็นเรื่องวัฏจักรของการช่วยเหลือกัน แล้วเหตุใดจึงจะไม่ทำเล่า หากยังคงทำตามรูปแบบเดิมแก่งแย่งกันขึ้นราคา ไม่ต้องพูดไปถึงปีหน้า ปีนี้จะสามารถทำกำไรได้เท่าไรยังนับเป็นปัญหา ข้าวสารที่เกินมาเหล่านั้นในตอนท้ายที่สุดก็มีแต่จะเน่าเสียไปเท่านั้น หวังว่าทุกท่านจะสามารถคิดให้ดีได้"

คำพูดเหล่านี้พูดออกมาแล้วกลับสามารถทำให้เถ้าแก่ที่นั่งอยู่ที่นี่หลายคนขยี้ตามองคุณหนูใหญ่สกุลจั้นผู้นี้เสียใหม่ แผนการที่นางเอ่ยออกมาถือได้ว่าปฏิบัติได้จริง ยิ่งกว่าไม่ต้องขาดทุนยังสามารถสร้างชื่อเสียงดีงามได้ นับได้ว่ามีความเป็นไปได้ที่จะสามารถทำได้จริงๆ

ทุกคนต่างพากันไตร่ตรองอย่างเงียบขรึม ทั้งมีบางคนที่ลอบคำนวณถึงผลได้ผลเสีย กระซิบกระซาบปรึกษากัน ยังมีคนที่ตีสีหน้ายากจะคาดเดา ไม่พูดอะไรออกมาสักคำ

"เถ้าแก่ทุกท่านมีความเห็นกันว่าอย่างไร" นางเลิกคิ้วถาม สีหน้าหนักแน่น หากที่ฝ่ามือกลับเต็มไปด้วยเหงื่อ

หลังสิ้นคำถาม สิ่งที่เกิดขึ้นคือความเงียบขนานใหญ่ ผ่านไปสักพักฉินเซี่ยวเทียนพลันลุกขึ้นยืน ทุกคนล้วนหลงคิดไปว่าเขาจะหมุนตัวเดินจากไป ในใจจั้นซิงตระหนก รู้ว่าหากคนผู้นี้เดินจากไป คนมากกว่าครึ่งก็ย่อมจากไปด้วย

อีกทั้งเขาก็เป็นหนึ่งในคนที่มีโอกาสจะไม่เห็นด้วยมากที่สุด เพราะว่าเขาเป็นเพียงหนึ่งเดียวที่มีกองเรือสำเภาเป็นของตนเอง และยังฝึกฝนเป็นอย่างดี ถึงแม้จะสู้สกุลจั้นมิได้ แต่ก็ยังคงเพียงพอ

จะใช้ขนส่งสินค้า ความจริงแล้วเขาไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเข้าร่วมการค้านี้ เขามีกองเรือสำเภา ดังนั้นสำหรับเขาแล้วเรื่องนี้ไม่ได้สร้างความแตกต่างอะไรมาก

จั้นชิงมองฉินเซี่ยวเทียนอย่างตึงเครียด ที่นางกำลังพนันคือสำนึกด้านดีของเขา

เขามองสบตานางก่อนเปิดปากเอ่ย

"ข้าเอาด้วย"

คำสามคำทำให้จั้นชิงคลี่ยิ้มกว้าง แต่นางเองก็ไม่ได้ดีใจจนโง่งมด้วยเหตุนี้ เพียงแค่ผงกศีรษะเล็กน้อย

"ตัดสินใจได้ชาญฉลาดยิ่ง"

หลังการเข้าร่วมของฉินเซี่ยวเทียน พ่อค้าคนอื่นๆ ก็ต่างทยอยกันตามมา รวมถึงชวีพั่งจื่อที่ถูกคลายจุดแล้วก็ไม่ต่าง ถึงแม้เขาจะไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง แต่ไม่มีทางหน่ายหน้าหนีเงินทองอย่างแน่นอน

ในคืนนั้นภายในหอสี่สมุทรได้เกิดการเจรจาการค้าที่มีค่ามากที่สุดของปีขึ้น ชื่อเสียงมังกรสมุทรตระกูลจั้นยิ่งเล่าลือขจรขจายจากมหาสมุทรเข้ามาในตัวเมือง ผ่านการขนส่งทางแม่น้ำ!

ที่บังเอิญก็คือในค่ำคืนเดียวกันนั้น เมืองหยางโจวที่แห้งแล้งขาดฝนมานานพลันเกิดฝนตกติดต่อกันหลายวัน สร้างความชุ่มชื้นให้กับผืนดินอันแตกระแหง

เรื่องนี้ถูกคนเล่าลือไปทั่วจนกลายเป็นเรื่องอภินิหาร นับแต่นั้นคุณหนูใหญ่จั้นชิงผู้ฉลาดหลักแหลมแห่งสกุลจั้นจึงได้ถูกชาวหยางโจวเรียกขานด้วยความเคารพว่า...ธิดามังกรสมุทร

2

"เจ้าคิดว่าการค้าหนนี้เป็นอย่างไร"

ระหว่างที่เดินอยู่บนสะพานเล็กข้ามแม่น้ำในสวนอันวิจิตรงดงามของคฤหาสน์สกุลฉิน จันทราเต็มดวงบนฟากฟ้าสะท้อนกับสายน้ำเกิดเป็นเงาของจันทราอีกดวง ฉินเซี่ยวเทียนก็เปิดปากเอ่ยถามกะทันหัน

เซียวจิ้งเดินไปนั่งลงบนเก้าอี้หินอ่อนในศาลารับลม บนโต๊ะมีกับแกล้มและสุราเตรียมเอาไว้เรียบร้อยนานแล้ว เขารินสุราให้ตนเองกับสหายสนิทคนละจอกแล้วยิ้มบางๆ

"อาศัยจั้นชิงที่เป็นเพียงสตรีผู้หนึ่ง กลับสามารถกลายมาเป็นประมุขของมังกรสมุทรตระกูลจั้น ทำให้ชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งยอมฟังคำสั่งของนางได้ แสดงว่าจะต้องมีความสามารถโดดเด่นกว่าคนทั่วไปอย่างแน่นอน คุณหนูใหญ่สกุลจั้นผู้นี้มิอาจดูแคลนได้ เป็นคู่ค้าที่สามารถทำงานร่วมด้วยได้ การตัดสินใจของเจ้าไม่ผิด"

"แต่?" รู้ว่าอีกฝ่ายจะต้องยังมีประโยคต่อไปตามมาอีกแน่ๆ ฉินเซี่ยวเทียนจึงเลิกคิ้วรอฟัง

"ขอบเขตการเคลื่อนไหวของมังกรสมุทรตระกูลจั้นที่ผ่านมาล้วนอยู่แค่ในทะเล ถึงอย่างไรระหว่างทะเลกับแม่น้ำก็มีข้อแตกต่างกันอยู่ เมื่ออยู่ในแม่น้ำพวกเขาจะสามารถปราศจากปัญหาเฉกเช่นในทะเลได้หรือไม่ก็นับเป็นปัญหาหนึ่ง ปัญหาที่สองก็คือแต่ไหนแต่ไรมาคนนอกไม่ค่อยรู้ข้อมูลเกี่ยวกับมังกรสมุทรตระกูลจั้นนัก ส่วนมากมักรู้แค่ว่าพวกเขาคือโจรสลัดที่ภายหลังกลายมาเป็นพ่อค้า บรรพบุรุษเมื่อสมัยราชวงศ์ก่อนถูกเจ้าหน้าที่ทางการเกลี้ยกล่อมให้กลับตัวกลายเป็นพ่อค้าสุจริต ทั้งยังฉลาดหนีไปอยู่บนเกาะกลางทะเลในยามที่เกิดสงครามกลางเมือง จากนั้นอาศัยการเดินเรือที่ไปมาอย่างอิสระบนทะเลแล่นสำเภาค้าขายกับแคว้นต่างๆ ทำกำไรมาได้ไม่น้อย นอกเหนือจากนั้นแล้ว เกาะกลางทะเลที่ตั้งหลักของมังกรสมุทรตระกูลจั้นอยู่ที่ใด กองเรือสำเภาของพวกเขารวมแล้วมีทั้งหมดกี่ลำ คนเรือดีหรือไม่ มีคุณธรรมจริงหรือไม่ เคยลักลอบปล้นสะดมเรือสำเภาลำอื่นมาก่อนหรือไม่ เรื่องเหล่านี้ล้วนไม่มีผู้ใดรับรู้"

เซียวจิ้งหยุดลงชั่วขณะ ดื่มสุราลงไปอึกหนึ่ง จากนั้นก็มองไปที่สหายสนิทแล้วเอ่ยสรุป

"ด้วยเหตุนี้การร่วมมือกับพวกเขาจึงมีความเสี่ยงที่แน่นอนอยู่ด้วย" เขายิ้ม "จะดีที่สุดหากสามารถรู้การเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายได้ตลอดเวลา ป้องกันไว้เผื่อสกุลจั้นเกิดวางแผนร้ายอะไร คนที่ถูกปล้นยังหลงดีใจส่งสินค้าขึ้นเรือไปให้เขาด้วยตนเอง"

"ความหมายของเจ้าคือต้องการให้ข้าส่งเรือลำหนึ่งไปติดตาม?"

"หากสามารถทำเช่นนั้นได้ย่อมดี แต่ว่าถ้าสามารถสืบค้นข้อมูลของอีกฝ่ายอย่างละเอียดมาได้ตั้งแต่ก่อนเรือจะออกเดินทาง เช่นนั้นก็จะยิ่งปลอดภัยมากขึ้นไปอีก"

ฉินเซี่ยวเทียนดื่มสุราดับกระหายไปอึกหนึ่งแล้วเหลือบมองสหายสนิทหนึ่งหน ก่อนเอ่ยถามพร้อมรอยยิ้มอย่างหาได้ยาก

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้าคิดว่าส่งใครไปจะเป็นการดีที่สุด"

เซียวจิ้งตอบกลับโดยสัญชาตญาณ

"แน่นอนว่าต้องหาคนที่ว่างที่สุด..." เขาเพิ่งพูดไปได้เพียงครึ่งเดียว รอยยิ้มบนใบหน้าก็พลันเปลี่ยนเป็นรอยขมขื่น ในคฤหาสน์สกุลฉินแห่งนี้ คนที่ว่างที่สุดย่อมเป็นเขาแขกที่มากินข้าวโดยเสียเปล่ามากว่าหนึ่งเดือนแล้ว

ฉินเซี่ยวเทียนตบบ่าเซียวจิ้ง เอ่ยกลั้วหัวเราะ

"เช่นนั้นก็ขอฝากเจ้าด้วยแล้ว เพื่อนยาก"

เซียวจิ้งยิ้มแห้งตอบกลับ

"ไม่ต้องเกรงใจ เป็นเรื่องที่ข้าสมควรกระทำอยู่แล้ว"

เหอะๆ ช่างหาเรื่องใส่ตัวโดยแท้ เขายิ้มขื่นส่ายศีรษะ *ช่างเถิด มาเที่ยวเล่นที่เจียงหนาน* หนึ่งเดือน ก็สมควรจะออกกำลังยืดเส้นยืดสายเสียบ้างได้แล้ว พรุ่งนี้ค่อยไปสืบหาความจริงที่มังกรสมุทรตระกูลจั้นก็แล้วกัน*

"รู้เขารู้เรา..." ฉินเซี่ยวเทียนยกจอกสุราขึ้น

* เจียงหนาน คือคำเรียกที่ราบลุ่มแม่น้ำทางด้านใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือทางใต้ของมณฑลเจียงซู อันฮุย และด้านเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

"รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง!" เซียวจิ้งยกจอกสุราขึ้นมาคำนับกับฉินเซี่ยวเทียนอย่างปลงตก

ฉินเซี่ยวเทียนเห็นรอยยิ้มขมขื่นบนใบหน้าสหายสนิทก็อดเลิกคิ้วเอ่ยถามอย่างขบขันไม่ได้

"เจ้าไม่ได้คิดอยากจะเจอนางอีกครั้งหรือไร"

เซียวจิ้งตกใจ ชะงักไปชั่วขณะแล้วถึงได้ถามกลับ

"ใคร"

"คุณหนูใหญ่สกุลจั้น จั้นซิง"

เซียวจิ้งนิ่งอึ้ง เขาแสดงออกอย่างชัดเจนขนาดนั้นเชียวหรือ เขายังหลงคิดว่าไม่มีใครทันสังเกตเสียอีก

ฉินเซี่ยวเทียนไม่ได้รอคำตอบของเขา แต่กลับจี้ถามต่อ

"เจ้าคิดว่าคุณหนูใหญ่สกุลจั้นผู้นี้เป็นอย่างไร"

ในใจเซียวจิ้งรู้สึกกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง บนใบหน้ากลับไม่แสดงความผิดปกติ เพียงตอบอย่างเรียบง่าย

"ก็ไม่เลว"

"ไม่เลว?" ฉินเซี่ยวเทียนสนใจในคำวิจารณ์ของอีกฝ่ายเป็นอย่างยิ่ง "แค่รู้สึกว่าไม่เลวเท่านั้น?"

เซียวจิ้งเห็นสหายสนิทดูเหมือนจะไม่พอใจในคำตอบนี้ มุมปากจึงยกยิ้มบางๆ แล้วเติมไปอีกประโยค

"เก่งกล้าโดดเด่น"

"เจ้าคิดว่านางยังไม่งดงามมากพอ?" ในดวงตาของฉินเซี่ยวเทียนทอประกายขบขัน เอ่ยหยอกเย้าถามกลับ สหายของเขาผู้นี้ก็ช่าง

ยิ่งพยายามปกปิดยิ่งเห็นได้ชัดเสียจริง เห็นๆ กันอยู่ว่าไม่ละสายตาไปจากผู้อื่นตลอดทั้งคืน ผลสรุปสุดท้ายกลับกลายเป็นคำว่า 'ไม่เลว' และ 'เก่งกาจโดดเด่น' อีกหนึ่งคำ? มีแต่ผีเท่านั้นแหละถึงจะเชื่อว่าเซียวจิ้งไม่ได้สนใจในตัวคุณหนูใหญ่สกุลจั้น!

"ไม่ใช่ นางแค่ฉลาดเฉลียวเกินไปแล้ว"

ฉินเซี่ยวเทียนไม่ได้กล่าวอะไร เพียงแค่มองสหายด้วยรอยยิ้มขบขัน

ภายใต้สายตาสนใจอย่างเต็มเปี่ยมจากสหายสนิท เซียวจิ้งอดไม่ได้ที่จะพูดขึ้นมาอีก

"แล้วก็วาจาฉะฉานเกินไปหน่อย ไม่ค่อยอ่อนโยนเท่าไรนัก ไม่มีลักษณะแบบคุณหนูในห้องหอ..."

"แต่กลับมีกลิ่นอายเทียบเท่าบุรุษ" ฉินเซี่ยวเทียนช่วยต่อประโยคของอีกฝ่ายให้จบ เอ่ยอย่างมีความนัยลึกซึ้ง "หากเจ้าก็ยังคงรู้สึกแค่นางถือได้ว่า 'ไม่เลว'?"

ดูท่าแล้ว หากเขาไม่พูดให้กระจ่าง ฉินเซี่ยวเทียนคงไม่ยอมเลิกราแน่

เซียวจิ้งยิ้ม "ก็ได้ ข้าสนใจนางมากไม่ผิด แต่ว่าไม่ใช่แบบที่เจ้าคิดแบบนั้น"

"หมายความว่าอย่างไร" ฉินเซี่ยวเทียนเลิกคิ้วอย่างสงสัย

"เป็นต่างหูที่หูของนาง" เขายกมือชี้ไปที่ติ่งหูของตนเอง "ที่หูข้างขวาของนางสวมต่างหูวงเล็กที่รูปร่างเป็นเอกลักษณ์ มีสีน้ำเงินปนขาว ลักษณะคล้ายเกลียวคลื่น ข้าแค่คิดอยากยืนยันว่านั่นใช่รูปแบบเดียวกับที่ข้าเคยเห็นมาก่อนหรือไม่"

"ก็แค่ต่างหูวงเดียว เหตุใดจึงทำให้เจ้าติดใจได้เช่นนี้" ฉินเซี่ยวเทียนเอ่ยถามอย่างไม่เข้าใจ

"คนที่สวมต่างหูรูปแบบเดียวกันนี้เมื่อหลายปีก่อนเคยช่วยชีวิตพี่ใหญ่ของข้าเอาไว้" เซียวจิ้งอธิบาย "ตอนนั้นข้ากลับไปไม่ทัน หากไม่ใช่คนผู้นั้นยื่นมือมาช่วยเหลือ เกรงว่าพี่ใหญ่คงตายไปแล้ว แต่หลังเขาช่วยชีวิตคนแล้วก็จากไปทันที ไม่ได้ทิ้งชื่อแซ่เอาไว้ พี่ใหญ่คิดอยากหาตัวเขามาขอบคุณต่อหน้ามาโดยตลอด เป็นเพราะรูปแบบต่างหูวงนั้นมีเอกลักษณ์เป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงจำได้ไม่ลืม เพราะอย่างนั้นในตอนที่ข้าเห็นว่าที่หูข้างขวาของคุณหนูจั้นเองก็สวมเอาไว้ ถึงได้ตั้งใจให้ความสนใจเป็นพิเศษ"

"เรื่องตั้งแต่เมื่อไรกัน ก่อนที่เจ้าจะไปซีอวี้*?" ฉินเซี่ยวเทียนถาม

เซียวจิ้งผงกศีรษะ

"ผ่านมาห้าปีแล้ว เจ้ายังไม่คิดกลับไปยังคฤหาสน์สกุลเซียวอีกหรือ"

เซียวจิ้งมองจอกสุราในมือ เหยียดมุมปากแล้วเอ่ยตอบ

"กลับไปก็มีแต่จะหาเรื่องน่ารำคาญใส่ตัว ตั้งแต่แรกที่ตัดสินใจออกมาก็ไม่ได้วางแผนจะกลับไปอีก"

"เจ้าควรจะรู้ว่าเขาไม่ถือสา" ฉินเซี่ยวเทียนขมวดคิ้วเอ่ยเกลี้ยกล่อม

"แต่ว่าข้าถือ" ในดวงตาของเขาทอประกายซับซ้อน เอ่ยยืนยันซ้ำอีกครั้งอย่างหนักแน่น "ข้าถือ"

กับความยืนกรานของสหายสนิท ฉินเซี่ยวเทียนทำได้เพียงนิ่งเงียบ

---

* ซีอวี้ (แดนตะวันตก) คือดินแดนทางตะวันตกของด่านอวี้เหมินกวน และด่านหยางกวนในสมัยราชวงศ์ฮั่น ปัจจุบันคือบริเวณเขตปกครองตนเองซินเจียง-อุยกูร์ ทางใต้ของเทือกเขาเทียนซาน (เทียนซานหนานลู่) เรื่อยไปจนถึงทางตะวันตกของที่ราบสูงปามีร์ รวมถึงแถบเอเชียกลาง เอเชียตะวันตก และอินเดีย

สายลมกลางคืนพัดผ่านไป โบกสะบัดชายเสื้อของคนทั้งสอง ทันใดนั้นเซียวจิ้งก็พลันยิ้มขึ้นมาบางๆ ทำลายบรรยากาศหนักอึ้งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่

"เลิกพูดเรื่องพวกนี้ได้แล้ว ดื่มสุราเถิด ถ้าไม่ดื่มก็เย็นหมดแล้ว" เขายกกาสุราขึ้น รินสุราลงไปในจอกของทั้งสอง

"มีเวลา...ก็กลับไปดูเสียบ้าง" ฉินเซี่ยวเทียนอดเกลี้ยกล่อมขึ้นมาอีกครั้งไม่ได้

เซียวจิ้งยิ้มบางๆ ตอบรับอย่างไม่ใส่ใจ

"ไว้ว่ากันทีหลังเถิด"

ฉินเซี่ยวเทียนได้ยินแล้วก็ไม่บีบบังคับสหายอีกต่อไป เพียงแค่รู้สึกไร้กำลังต่อสถานการณ์ของพี่น้องสกุลเซียวคู่นี้อยู่บ้าง ตระกูลอื่นเป็นเพราะแย่งชิงทรัพย์สมบัติกันถึงได้กลายมาเป็นศัตรู สองคนสกุลเซียวนี้กลับเป็นเพราะความที่รักเอ็นดูน้องชายเกินไป ทำให้เซียวเหวยยกน้องชายขึ้นเป็นผู้นำตระกูล และด้วยเหตุนี้เซียวจิ้งถึงได้หนีออกจากบ้านมา

ฉินเซี่ยวเทียนยกจอกลิ้มรสสุรา มองไปยังสหายสนิท ตั้งแต่เมื่อก่อนเขาก็คิดมาโดยตลอดว่าหากเซียวเหวยเห็นแก่ตัวกว่านี้ หรือเซียวจิ้งไม่ได้ฉลาดเฉลียวถึงเพียงนี้ บางทีสองพี่น้องคู่นี้ก็คงไม่มีวันมาถึงจุดนี้แล้ว

ยามอิ๋น* เส้นขอบฟ้าทอแสงเรืองรอง

เรือสำเภาบนแม่น้ำเพียงลอยอยู่เหนือผืนน้ำ จั้นชิงยืนเท้าเปล่า

* ยามอิ๋น คือช่วงเวลา 03.00 น. ถึง 05.00 น.

อยู่บนดาดฟ้าหัวเรือ สัมผัสถึงความแข็งแรงของไม้ใต้ฝ่าเท้า นางเงยหน้ารับสายลมเย็นสบาย หลับตาสูดลมหายใจเข้าลึก ได้กลิ่นลม กลิ่นเรือ กลิ่นของน้ำ

เฮ้อ ถึงอย่างไรบนเรือก็ดีกว่าจริงๆ...

นางเพิ่งจะกำลังรู้สึกตื้นตันใจ ที่ด้านหลังก็ได้ยินเสียงหัวเราะของฉีซื่อเจินลอยมา

"ยายหนู กำลังฝันกลางวันอยู่อีกแล้วรึ!"

"อารอง" จั้นชิงหันกลับไปมองอย่างประหลาดใจ "ท่านยังไม่นอนอีกหรือ"

"นอนแล้ว ตื่นแล้ว" เขาส่ายศีรษะเอ่ย "คนแก่ก็แบบนี้ นอนไปได้พักเดียวก็ตื่นขึ้นมาเสมอ"

"อารอง เลิกพูดล้อเล่นได้แล้ว ท่านยังหนุ่มอยู่เลยน่า" นางเดินยิ้มแย้มเข้าไปหา

"ยายหนู ทำเป็นปากหวาน" ฉีซื่อเจินหัวเราะขึ้นมา พร้อมมองประเมินคุณหนูใหญ่สกุลจั้นที่เขาเห็นมาตั้งแต่เด็กจนโตตรงหน้า แล้วก็อดถอนหายใจออกมาไม่ได้ "ดูเจ้าสิ ราวกับว่าเมื่อวานยังเป็นเงือกน้อยที่ชอบเล่นน้ำผู้นั้นอยู่เลย มาวันนี้แค่ไม่ทันสังเกตไปชั่วครู่ก็กลายเป็นคุณหนูที่สง่างามเสียแล้ว หากว่าพ่อเจ้ายังอยู่ จะต้อง..."

"จะต้องอย่างไร ภาคภูมิใจในตัวข้าหรือ" นางทำสีหน้าพิลึกพิลั่นเป็นการล้อเล่น เอ่ยกึ่งจริงกึ่งเท็จ "ท่านพ่อมีแต่คิดอยากจะรีบแต่งข้าออกไปเท่านั้น"

"เจ้าก็ควรจะแต่งงานออกไปนานแล้ว"

"ไม่เอาน่า อารองท่านเองก็ถูกคนบนฝั่งเหล่านั้นเล่นงานมาแล้วหรือ" นางจงใจทำสีหน้าตื่นตกใจเกินจริง แล้วขมวดคิ้วเอ่ยอย่างจริงจัง "ดูท่าข้าจะต้องพิจารณาแล้วว่าควรจะให้แผนการนี้ดำเนินต่อไปหรือไม่..."

"ก็ได้ๆ ข้าไม่พูดแล้วตกลงหรือไม่ อารองแค่อยากจะพูดขึ้นมาบ้าง ไม่ได้กดดันเจ้าแต่งงานเสียหน่อย ยายหนูเจ้านี่ก็จริงๆ เลย..." ฉีซื่อเจินทั้งโกรธทั้งขบขัน แล้วส่ายศีรษะอย่างจนปัญญา "แต่ว่านะยายหนูเจ้าอายุยี่สิบปีแล้ว จะบอกว่าที่ผ่านมาไม่มีใครทำให้เจ้าใจเต้นได้เลยหรือ"

"อารองหมายถึงใครกัน ลองยกตัวอย่างขึ้นมาดูหน่อย" นางเอ่ยกลั้วหัวเราะตอบกลับ

"คุณชายใหญ่สกุลเฉินแห่งก่วงฝู่เล่า เขามีสมองทำการค้าที่ดียิ่ง"

"คุณชายสกุลเฉิน?" จั้นชิงเลิกคิ้วขวาขึ้น "ท่านรู้หรือไม่ว่าข้าเป็นเหมือนอะไรในสายตาเขา"

"อะไร"

นางแค่นเสียงออกมาคราหนึ่ง

"เรือสำเภาล้ำค่าทำจากทองคำบริสุทธิ์ เปล่งประกายสีทองระยิบระยับลำหนึ่ง ในสายตาคนผู้นั้นมีแต่เงินเท่านั้น"

"เช่นนั้นเถ้าแก่หวังแห่งเฉวียนโจวเล่า คราวก่อนที่พวกเราจอดพักที่นั่น เขาไม่ได้ให้คนส่งปิ่นปักผมหยกเขียวราคามิสามัญอันหนึ่งมาให้หรอกหรือ"

"เถ้าแก่หวังต้องการจะรวบกิจการกองเรือสกุลจั้น เพื่อให้อิทธิพลของเขาแผ่มาถึงการขนส่งทางทะเล"

"เรื่องนี้..." ฉีซื่อเจินใบ้กิน ทันใดนั้นก็คิดถึงอีกตัวเลือกหนึ่งขึ้นมาได้

"เช่นนั้นเถ้าแก่เจียงแห่งโยวโจวเล่า เขามีทั้งเงินทั้งอำนาจ แล้วก็ยังมีสมองคราวนี้ไม่เหลืออะไรให้ตำหนิแล้วใช่หรือไม่"

จั้นชิงยิ้มเอ่ย "อารอง คนผู้นั้นเย่อหยิ่งยโส คุณหนูใหญ่สกุลจั้นอย่างข้าไม่เข้าตาเขาหรอกนะ"

"พูดเช่นนี้ได้อย่างไร ยายหนูเจ้าเองก็ไม่ได้แย่เสียหน่อย ดูสิใบหน้ารูปไข่เป็นรูปไข่ ทรวดทรงเป็นทรวดทรง ทั้งยังฉลาดเฉลียววาจาฉะฉาน เป็นเจ้าเด็กนั่นที่ตาไร้แววเอง" ฉีซื่อเจินขมวดคิ้ว กลับกลายมาต่อว่าคนที่เขาเสนอขึ้นมาเอง

"ใช่ๆๆ แล้วข้าก็ดันเป็นคนที่ไม่มีลักษณะแบบคุณหนูเช่นนั้นสิบกว่าปีนี้ล้วนอาศัยอยู่กับชายฉกรรจ์กลุ่มใหญ่บนเรือสำเภา ทั้งยังเรียนวิธีการปีนขึ้นลงเชือกแบบบุรุษ คนธรรมดาทั่วไปไม่กล้าต้องการยายหนูสุดที่รักของท่านหรอกนะ" นางเอ่ยคล้ายล้อเล่น แต่ในใจกลับรู้สึกผิดหวังไม่น้อย ช่างเถอะ ทางเส้นนี้เดิมทีก็เป็นนางที่เลือกเอง มีได้ก็ย่อมมีเสีย นางคิดได้มานานแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นบรรดาบุรุษโง่งมทั้งเห็นตัวเองเป็นใหญ่เหล่านั้นก็ไม่ได้อยู่ในสายตาของนางเหมือนกัน

"ถ้าเป็นครอบครัวธรรมดาทั่วไป ข้าเองก็ตัดใจให้เจ้าแต่งออกไม่ลงเหมือนกัน" ฉีซื่อเจินเอ่ยไปก็พลันนึกถึงอีกตัวเลือกหนึ่งขึ้นมาได้ ทุบหมัดลงบนมือแล้วเอ่ยต่อ "ใช่แล้ว ที่เมืองหยางโจวแห่งนี้ยังมีฉินเซี่ยวเทียนอยู่อีกคนนี่! เมื่อวานเจ้าไม่ใช่เจอเขามาแล้วหรือ รู้สึกว่าคนผู้นี้เป็นอย่างไรบ้าง"

ฉินเซี่ยวเทียน? จั้นชิงได้ยินแล้ว ที่ปรากฏขึ้นมาในหัวกลับไม่ใช่ใบหน้าเคร่งขรึมจริงจังของฉินเซี่ยวเทียน หากเป็นบัณฑิตข้างกายฉินเซี่ยวเทียนที่นุ่มนวลสง่างามทั้งชอบยิ้มผู้นั้น เมื่อคืนในตอนที่เขาช่วย

เสี่ยวเอ้อร์ของร้านเคยบอกว่าตนเองชื่อเซียวจิ้ง ไม่รู้ว่าเขามีความสัมพันธ์เช่นไรกับสกุลฉิน

"ยายหนู?"

จั้นชิงได้สติกลับมาโดยพลัน ยามมองใบหน้าที่ปรากฏริ้วรอยของฉีซื่อเจินแล้วจึงเพิ่งคิดถึงหัวข้อที่พวกนางกำลังสนทนากันอยู่ขึ้นมาได้ รีบยิ้มเอ่ยตอบ

"อารอง ฉินเซี่ยวเทียนแต่งภรรยาไปนานแล้ว"

"เอ๋? ใช่หรือ" ฉีซื่อเจินพึมพำเสียงทุ้มต่ำออกมาอีกคำ "น่าเสียดายนัก" เมื่อครู่เห็นยายหนูเหม่อไปตั้งนาน เขายังหลงคิดว่ามีหวังแล้ว

"อารอง ท่านอย่าได้เอ่ยชื่อขึ้นมาอีกเลย" จั้นชิงเดินไปที่ริมขอบเรือ แล้วเอามือจับกราบเรือ มองไปยังเรือสำเภาบนแม่น้ำที่อยู่ในหมอกเบาบางเอ่ยอย่างไม่ยี่หระ "บุรุษที่จะมาเข้าใกล้ข้าได้ มีผู้ใดบ้างที่ไม่ได้ต้องการฮุบอำนาจทางน้ำของสกุลจั้น? ทั้งยังมีผู้ใดบ้างที่ไม่คิดอาศัยโอกาสแต่งคุณหนูใหญ่สกุลจั้นเพื่อประสบความสำเร็จ? เพียงแค่พวกเขาส่วนใหญ่ล้วนไม่คาดคิดมาก่อนว่าตำแหน่งผู้นำตระกูลคนปัจจุบันในตอนนี้มิใช่บุรุษ หากเป็นคุณหนูใหญ่สกุลจั้นที่พวกเขาคิดอยากแต่งงานด้วย! ที่พวกเขายิ่งคิดไม่ถึงก็คือข้าไม่เพียงมิใช่คุณหนูสูงศักดิ์ที่สามารถอยู่แต่ในบ้านคอยเย็บปักถักร้อย เชื่อฟังว่าง่าย หากยังมีแต่ความสามารถในการนำพากองเรือของพวกเราทำการค้าไปทั่วสี่คาบมหาสมุทร"

นางหันกลับมามองฉีซื่อเจินแล้วยิ้มเย้ยหยันคราหนึ่ง "กับบรรดาบุรุษที่หลงคิดว่าแค่พูดคำหวานเล็กน้อยก็สามารถทำให้ข้าคลานอยู่ใต้ฝ่าเท้าได้อย่างง่ายดายเหล่านั้น จะทำให้ข้าใจเต้นได้อย่างไร บนร่างของคน

พวกนั้น ข้าเห็นเพียงแต่ความหลงตนเอง ละโมบ และโง่เง่า"

"แย่ขนาดนั้นเชียว?" ฉีซื่อเจินขมวดคิ้วทั้งยังทอดถอนใจในใจ *หรือว่าที่ข้าช่วยยายหนูนี่ตั้งแต่ทีแรกจะทำผิดเสียแล้ว?*

หากว่านางไม่เคยขึ้นเรือมาตั้งแต่แรก ไม่ได้เรียนรู้สิ่งเหล่านี้ เช่นนั้นอำนาจผู้นำตระกูลในยามนี้ย่อมเป็นของเจ้าหนูจั้นปู้ฉวินอย่างแน่นอน ภาระบนบ่าของนางก็จะไม่หนักหนาถึงเพียงนี้ เช่นนั้น...สายตาของนางก็คงไม่สูงลิบขนาดนี้ แล้วก็คงแต่งให้กับบุรุษในดวงใจไปนานแล้วใช่หรือไม่

เห็นฉีซื่อเจินขมวดคิ้วมองมาที่ตนเองอย่างกังวล จั้นชิงรู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่จึงยิ้มเอ่ย

"อารอง อย่าได้คิดมากเลย ไม่ว่าช้าหรือเร็วยังไงข้าก็ย่อมคิดหาวิธีขึ้นเรือให้ได้ ท่านควรจะรู้ว่าข้าไม่มีทางตัดใจโดยง่ายอย่างแน่นอน ยิ่งกว่านั้นท่านจะเป็นอย่างท่านพ่อเช่นนั้นหรือไร คิดว่าสตรีไม่มีความสามารถดูแลมังกรสมุทรตระกูลจั้นงั้นหรือ"

เขาได้ยินแล้วก็ทอดถอนใจ ยิ้มขมขื่นตอบกลับ

"ยายหนู หากข้าคิดเช่นนั้นก็ไม่มีทางช่วยเจ้าพูดแต่แรกแล้ว"

"เช่นนั้นท่านเสียใจภายหลังแล้วหรือไม่" นางถามด้วยดวงตาเป็นประกาย

ฉีซื่อเจินมองไปยังกองเรือสำเภาบนแม่น้ำรอบๆ ในเวลาไม่กี่ปีสั้นๆ ยายหนูได้ทำให้ทุกคนในสกุลจั้นยอมรับนับถือจากใจ ไม่เพียงแต่เอ็นดู ที่มากกว่านั้นคือความเคารพ นางพิสูจน์ความสามารถของนางแล้วจริงๆ กระทั่งนำพาทุกคนเปิดเส้นทางเรือสายใหม่ เสาะหาเส้นทางชีวิตที่สงบสุข

มากขึ้นอีกเส้น

ในยามปกตินางเป็นพี่สาวน้องสาว บุตรสาวที่น่ารัก แต่เมื่อเกิดเรื่องนางก็เปลี่ยนเป็นผู้นำตระกูลที่ฉลาดเฉลียวและใจเย็นทันใด จัดการปัญหาอย่างเด็ดขาดรวดเร็ว ปฏิบัติต่อลูกน้องอย่างยุติธรรมเข้มงวด กระทั่งตอนเผชิญคลื่นลมพายุในทะเล นางเองก็สามารถยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กับคนเรือคนอื่นๆ ได้ ถึงแม้พละกำลังของนางจะไม่มากเทียบเท่าคนอื่นจริงๆ แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่านอกจากหัวหน้าแล้ว เขาก็เห็นว่ายายหนูเป็นคนเรือที่ดีที่สุดคนหนึ่ง กระทั่งน้องชายของนางจั้นปู้ฉวินยังไม่มีพรสวรรค์เทียบเท่านางแต่อย่างใด

นางกับหัวหน้าล้วนเป็นคนเรือโดยกำเนิด!

"เปล่า" ฉีซื่อเจินหันกลับมามองจั้นชิงที่กำลังยืนรอคำตอบอยู่เอ่ยอย่างจริงจัง "กับเรื่องนี้ อารองอาจจะเคยนึกสงสัย แต่ไม่เคยนึกเสียใจภายหลังมาก่อนแน่นอน"

จั้นชิงคลี่ยิ้มกว้าง "ขอบคุณเจ้าค่ะอารอง"

"แต่ข้าก็ยังหวังให้สักวันเจ้าจะหาบุรุษในดวงใจพบและได้แต่งงานอยู่ดี"

จั้นชิงได้ยินแล้วอยากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ฉีซื่อเจินยกมือขึ้นปรามนางก่อนพร้อมเอ่ยต่อจนจบ

"ไม่ได้เป็นเพราะข้าสงสัยในความสามารถของเจ้า แต่เพราะข้าแก่แล้ว สักวันก็ต้องลงบาดาลเหลือง* ไปพบหัวหน้า ข้าหวังว่าหากมีสักวันที่ข้าไม่อยู่แล้ว อย่างน้อยก็วางใจว่ายังมีสักคนที่สามารถดูแลเจ้าได้

* บาดาลเหลือง (หวงเฉวียน) หรือน้ำพุเหลือง หมายถึงตาน้ำใต้ดินซึ่งปนเปื้อนทำให้น้ำสีเหลือง ชาวจีนมีคติความเชื่อว่าเป็นทางไปสู่ปรโลกหรือโลกหลังความตายของมนุษย์

เป็นเช่นนี้ในยามที่ข้าตายไปถึงจะมีอะไรไปบอกพ่อเจ้าได้ เจ้าคงไม่ได้หวังว่าพวกเราคนแก่สองคนอยู่ที่โลกหลังความตายแล้วก็ยังคงเป็นกังวลเกี่ยวกับเรื่องการแต่งงานของเจ้าหรอกนะ"

นางเม้มปากพร้อมหลบสายตา หันไปมองดวงอาทิตย์ที่กำลังขึ้นมาขจัดกลุ่มหมอกเบาบางบนแม่น้ำ ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่จึงเอ่ย

"เรื่องแบบนี้บางทีก็ต้องอาศัย...วาสนา"

"เรื่องนี้ข้ารู้ อารองแค่เพียงหวังว่าหากวาสนามาถึงแล้วจริงๆ อย่าได้เอา 'มังกรสมุทรตระกูลจั้น' สี่คำนี้ขึ้นมาเป็นข้ออ้าง เข้าใจหรือไม่"

"อืม...เจ้าค่ะ" ถึงแม้นางจะผงกศีรษะตอบรับแล้ว ในใจก็ยังคงไม่คาดหวังถึงสิ่งที่เรียกว่า 'วาสนา' นั้น

ในเมื่อความจริงแล้ว แม้ใต้หล้าจะกว้างใหญ่ แต่จะมีบุรุษใดสามารถยอมรับอีกทั้งไม่แทรกแซงการดูแลกองเรือเหล่านี้ของภรรยาได้ ผู้ใดจะมีหัวใจที่กว้างใหญ่ถึงเพียงนั้นกัน

รุ่งอรุณทอแสงอร่ามย้อมสีของแม่น้ำให้กลายเป็นสีทองคำ บนแม่น้ำสะท้อนภาพใบเรือจากที่ไกลๆ ธงอักษร 'จั้น' โบกสะบัดไปตามแรงลม นางมองไปยังภาพกองเรือสำเภาอันเพียบพร้อมของตระกูลตน ในใจเกิดทั้งความภาคภูมิและขมขื่น

นี่คือผลลัพธ์จากการทำงานหนักของนาง นางพยายามพิสูจน์ตนเองต่อหน้าบิดา ต่อหน้าผู้คนทั้งโลก ในยามนี้หลังจากพยายามมานานหลายปี นางไม่มีทางยอมละทิ้งทั้งหมดนี้เพื่อใครสักคนได้ คนที่คิดแต่งงานกับนางจะต้องสามารถยอมรับและประนีประนอมได้ แต่ใครจะสามารถทำได้กันบนโลกใบนี้จะมีคนที่เข้าใจนาง ยอมรับนางได้จริงๆ หรือ

หากว่ามี...จะเป็นผู้ใดกันนะ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ลำนำรักเจ้านาวา

บทนำ

'งานเลี้ยงวสันต์บุปผาพรรณแดงเขียว
งามสะพรั่งจริงเชียวโปะแป้งหนา
ภรรยาผู้ใดพิงประตูตั้งตารอ
สามีใครหนอไม่ยอมกลับเรือน'

บทกวีไร้ชื่อผู้แต่งถูกเขียนลงบนผนังหอสุรา ผู้คนที่มาร่ำสุราหาความสำราญที่นี่ มีไม่กี่คนที่จะสังเกตเห็นบทกวีไร้นามบนพื้นที่เล็กๆ นี้ เนื่องจากบนผนังของหอสุรานี้เต็มไปด้วยบทกวีที่นักดื่มขาจรขีดเขียนเอาไว้ยามเมามาย

กลอนบทสั้นๆ อยู่ท่ามกลางบทกลอนมากมาย ยากที่จะดึงดูดความสนใจจากนักดื่มจริงๆ โดยเฉพาะนักเลงสุราที่ดื่มสุราแล้วดวงตาทั้งคู่ล่องลอย ทว่าในตอนนี้กลับมีนักเลงสุราหนวดเฟิ้มรายหนึ่งกอดไหสุรา

พลางจ้องบทกวีไร้นามบทนั้นด้วยความสนอกสนใจ

ช่วยไม่ได้ ใครใช้ให้เขานั่งอยู่หน้าบทกวีไร้ชื่อนี่พอดี ใครใช้ให้เขามาดื่มสุราที่นี่เพียงลำพัง ใครใช้ให้เขาเป็นนักเลงสุราตัวฉกาจที่ดื่มพันจอกก็ไม่รู้จักเมา และได้แต่จ้องมองมันในสถานการณ์ที่กำลังเบื่อหน่ายสุดขีดนี้กันเล่า

คนที่เขียนกลอนบทนี้ลายมืองดงามยิ่งนัก กอปรกับความหมายเหน็บแนมเล็กน้อยระหว่างบรรทัดตัวอักษร แค่มองก็รู้ว่าคนเขียนคือสตรี แต่ไม่รู้ว่าเหตุใดตอนนั้นนางจึงมาที่หอสุราแล้วหยิบพู่กันเขียนบทกวีไร้นามบทนี้

นางออกเรือนแล้วหรือ หรือมาตามสามีที่ไม่กลับบ้านที่นี่ เขาคาดเดาขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

ชายหนุ่มกรอกเหล้าอีกอึกหนึ่งด้วยท่าทางโงนเงน เขากำลังจ้องกลอนบทนั้น รู้สึกว่า...สตรีที่มีความสามารถในการประพันธ์มากไปก็ไม่ดี อย่างพี่สาวคนโตของเขาที่คล้ายบุรุษ อย่างพี่สะใภ้ใหญ่ของเขาที่เป็นคนอารมณ์ร้อน ถ้าหากไม่ได้แต่งกับสามีที่เหมาะสมกัน ก็จะกลายเป็นหญิงเก่งกาจคู่กับสามีไม่เอาไหน ยากที่จะได้ครองคู่กันอย่างราบรื่นกระมัง

เฮ้อ เขาคงจะเบื่อมากเกินไป เป็นถึงบุรุษร่างสูงใหญ่แต่กลับคิดฟุ้งซ่านกับกลอนไร้ชื่อบทนั้นขึ้นมาได้ ช่างน่าเศร้าโดยแท้

ชายหนุ่มกรอกสุราอีกอึกหนึ่งอย่างไร้เรี่ยวแรง สายตาของเขาย้ายไปอยู่นอกรั้วของหอสุรา มองดูผู้คนคับคั่งบนท้องถนนข้างล่างที่แต่งกายด้วยชุดคลุมยาว รู้สึกไม่ค่อยคุ้นเคยขึ้นมาอย่างไร้เหตุผล

จากจงหยวน* ไปสิบกว่าปี เมืองหยางโจวแห่งนี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปมากนัก เพียงแต่อยู่ซีอวี้** มานมนาน จู่ๆ พอกลับมาทางใต้ที่อากาศอบอุ่นเป็นมิตรกับผู้คน เขาก็รู้สึกปรับตัวยังไม่ได้อยู่บ้าง

เขาอยากจะกรอกสุราอีกอึก แต่กลับพบว่าไหสุราว่างเปล่า เพิ่งจะเงยหน้าขึ้นเรียกเสี่ยวเอ้อร์ให้เอาสุรามาให้ ก็เห็นบ่าวรับใช้สกุลจั้นขึ้นชั้นสองเดินมาทางนี้ เขาถอนหายใจเบาๆ ได้แต่ล้มเลิกความคิดที่จะสั่งสุรามาอีกไปเสีย

"คุณชายขอรับ ฮูหยินส่งพวกเรามารับท่าน"

เฮ้อ รู้อยู่แล้วว่าขอเพียงก้าวเข้ามาในเมืองหยางโจวก็คงหลบไม่พ้นสายตานาง

เขาหัวเราะขมขื่นอย่างไร้เสียง รู้ว่าไม่อาจจะยืดเวลาต่อไป จึงจำต้องลุกขึ้นอย่างยอมรับชะตากรรม โยนไหสุราให้คนหนึ่งในนั้น จากนั้นก็บิดขี้เกียจแล้วหาวหนึ่งที สางหนวดครึ้มที่เต็มไปด้วยฝุ่นและทรายอย่างซึมกะทือพลางเดินลงไปข้างล่าง

ตอนที่เขาเดินผ่านโต๊ะรับเงิน จู่ๆ ก็หยุดชะงัก หันกลับไปบอกผู้ติดตามข้างหลังที่อุ้มไหสุรามาด้วย

"เจ้าชื่ออะไร"

"เรียนคุณชาย ข้าแซ่หลัว ชื่ออัน พี่น้องท่านนี้แซ่ติง ชื่อเอ้อร์ ท่านเรียกข้าว่าหลัวอัน เรียกเขาว่าติงเอ้อร์ก็ได้ขอรับ" บ่าวรับใช้พยักหน้า

---

* จงหยวน แปลว่าที่ราบกลาง หมายถึงดินแดนจีนในสมัยโบราณ ซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางจนไปถึงตอนใต้ของลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

** ซีอวี้ (แดนตะวันตก) คือดินแดนทางตะวันตกของด่านอวี้เหมินกวน และด่านหยางกวนในสมัยราชวงศ์ฮั่น ปัจจุบันคือบริเวณเขตปกครองตนเองซินเจียง-อุยกูร์ ทางใต้ของเทือกเขาเทียนซาน (เทียนซานหนานลู่) เรื่อยไปจนถึงทางตะวันตกของที่ราบสูงปามีร์ รวมถึงแถบเอเชียกลาง เอเชียตะวันตก และอินเดีย

รีบเข้ามาแจ้งชื่อ

"เอาล่ะ น้องหลัว ตอนที่จ่ายเงินก็ช่วยเอาเหล้ากลับไปให้ข้าไหหนึ่งด้วย"

"คุณชายจะดื่มเหล้าอะไรขอรับ"

"ไม่รู้ว่าพวกเขามีเหล้าเจี้ยนหนานเซาชุน* หรือไม่ ถ้าหากไม่มีเอาเซ่าซิง** มาก็ได้" เขาสั่งเสร็จแล้วก็ทักทายบ่าวรับใช้อีกคน แต่กลับนึกชื่ออีกฝ่ายไม่ออกไปชั่วขณะ "ติง..."

"ติงเอ้อร์ขอรับ" บ่าวรับใช้อีกคนรีบย้ำชื่อแซ่ตัวเอง

"ติงเอ้อร์ เจ้านำทางสิ ข้าไม่รู้ว่าสมาคมสกุลจั้นอยู่ที่ใด"

"ขอรับ" ติงเอ้อร์ได้ยินดังนั้นก็พาเขาไปขึ้นรถม้าที่รออยู่ข้างนอกนานแล้ว

เมื่อเดินมาถึงรถม้า ติงเอ้อร์ก็ค้อมกายบอก

"คุณชาย เชิญขึ้นรถขอรับ"

อื้ม นี่ข้าไม่ได้นั่งรถม้ามาหลายปีแล้วนะเนี่ย!

มองรถม้าที่แม้จะเรียบง่ายและดูหยาบๆ แต่ก็กว้างขวางสะดวกสบายแล้ว เขาก็ฉีกยิ้มเผยให้เห็นฟันขาวใต้หนวดครึ้ม หัวเราะแหะๆ พลางก้าวขึ้นรถม้า เพิ่งจะล้มตัวลงนอนราบมือสองข้างหนุนหลังศีรษะ รถม้าก็ขับเคลื่อนไปข้างหน้าแล้ว

เขายกขาขึ้นไขว่ห้าง โยกเอนไปพร้อมรถม้า ปากก็ครวญเพลงชาวหุย*** โคลงเคลงเช่นนี้ไปตลอดทางจนถึงที่หมาย

ดูท่าว่ากลับจงหยวนคราวนี้จะไม่ได้แย่อย่างที่เขาคิดไว้เลย...

* เจี้ยนหนานเซาชุน สุราชื่อดังในสมัยถัง มีมากในมณฑลซื่อชวน (เสฉวน)

** เซ่าซิง หรือเลืองเซ่าซิง สุราชื่อดังของเมืองเซ่าซิง มณฑลเจ้อเจียง หมักจากข้าว ยิ่งเก็บนานยิ่งรสชาติดี

*** ชาวหุย คือชนกลุ่มน้อยชาวมุสลิมในจีน

1

ฤดูร้อนอบอ้าว

ในลานสวนริมทะเลสาบสีเขียวมรกต มีเสียงจักจั่น มีเสียงนก และมีสายลมอ่อนพัดโชย

ต้นหลิวยืนต้นเขียวไสวบนทางลาดปูด้วยหิน สตรีในอาภรณ์สีขาวกอดกระดาษเซวียนจื่อ* หลายม้วนเยื้องย่างไปทางหอรั่วหราน

"กระต่ายขาวโดดเดี่ยว เที่ยวท่องสอดส่ายทั่วออกตก อาภรณ์ใหม่ย่อมดีกว่าเก่า สหายเก่าย่อมดีกว่าใหม่..."

หญิงสาวเดินผ่านริมทะเลสาบ ได้ยินเสียงนุ่มใสไพเราะจับใจของสุ่ยเหลียนดังมาจากเรือนริมธาร มุมปากนางหยักยกขึ้นเล็กน้อยพร้อมส่ายหน้าเบาๆ

น้องสามชอบท่องบทกวีพวกนี้ นางโชคดีที่เกิดมามีน้ำเสียงไพเราะ

* กระดาษเซวียนจื่อเป็นกระดาษคุณภาพสูง เนื้อกระดาษนิ่มเหนียวไม่ขาดง่าย ดูดซึมหมึกสม่ำเสมอ

ดุจดังนกขมิ้น ชวนให้ได้ยินแล้วไม่รู้จักเบื่อ ต่อให้นางจะสวดมนต์น่ากลัวว่าจะทำให้คนฟังจนลุ่มหลงมัวเมาเช่นกัน

คราวก่อนสุ่ยเหลียนไปทำบุญที่วัดกับแม่รอง กลีบปากแดงชุ่มชื้นเพิ่งจะเผยอก็ดึงดูดหนุ่มเจ้าสำราญมาขอแต่งงานถึงบ้านเป็นโขยง ทำเอาสุ่ยเหลียนที่กลัวคนแปลกหน้ามาแต่ไหนแต่ไรขวัญเสีย นับแต่ครั้งนั้นนางก็ไม่ชอบออกไปข้างนอกยิ่งกว่าเดิม ท่องกวีเขียนโคลงคู่อยู่ที่เรือนริมธารผู้เดียวทั้งวัน ไม่ว่าจะพูดอย่างไรก็ไม่ยอมไปทำบุญที่วัดกับแม่รองอีก

หญิงสาวในอาภรณ์สีขาวยังไม่หยุดเท้า มุ่งหน้าเข้าไปในสวนต่อผ่านเรือนริมธารของน้องสาวไปก็เป็นเรือนบุปผาจรุงของน้องห้าสุ่ยหลันที่พักของน้องห้าสงบเงียบเสมอ นางมองเห็นควันขาวพวยพุ่งอยู่ตรงห้องปรุงยาหลังบ้านมาแต่ไกล ตามมาด้วยกลิ่นยาจางๆ ลอยอวลอยู่ในอากาศ

ไม่ต้องคิดนางก็รู้ว่าน้องห้ากำลังปรุงยาอีกแล้ว นางไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่ายาพวกนั้นมีอะไรน่าดึงดูดใจ ถึงกับทำให้สุ่ยหลันในวัยสิบสองปีหลงใหลได้ถึงเพียงนี้ เด็กคนนี้มีพรสวรรค์ เฉลียวฉลาดและชอบอ่านหนังสือ แต่หนังสือที่น้องห้าอ่านไม่เหมือนกับหนังสือที่น้องสามสุ่ยเหลียนอ่านเลยสักนิด เพราะหนังสือที่น้องห้าอ่านล้วนเป็นตำราแพทย์ประหลาดๆ

บิดาชอบที่น้องห้าเฉลียวฉลาด จึงไม่เคยห้ามนางอ่านตำราพวกนั้น แล้วยังให้คนไปเสาะหาตำราแพทย์จากที่ต่างๆ มาให้น้องห้าอีกด้วย ทั้งยังเชิญท่านหมอที่ทักษะการแพทย์ล้ำเลิศมาสอนวิชาแพทย์ให้นาง กระทั่งช่วยนางสร้างห้องปรุงยาโดยไม่สนใจว่าแม่สามจะคัดค้านหรือไม่ โชคดีที่ไม่ว่าน้องห้าจะทำการใดก็ใจเย็นรอบคอบมาตลอด เวลาปรุงยา

ท่านหมอที่เชิญมาผู้นั้นจะอยู่ข้างๆ เสมอ ตลอดสองปีที่ผ่านมาไม่เคยเกิดเรื่องเลย จึงทำให้แม่สามวางใจ

เดินผ่านเรือนบุปผาจรุงไปอีกก็จะเป็นหอรั่วหรานแล้ว

ขึ้นไปบนหอรั่วหราน ขอเพียงมองจากหน้าต่างชั้นสองออกไปข้างนอกก็จะเห็นเรือนที่พักของน้องสาวสองสามคนในสวนตะวันออกได้ชัดเจน ในสวนตะวันออกของสกุลสุ่ยล้วนเป็นที่พักของเหล่าสตรีของจอมยุทธ์สุ่ยสุ่ยอวิ๋น

สมัยวัยเยาว์จอมยุทธ์สุ่ยอวิ๋นแห่งต้งถิง* เป็นคนมากความสามารถ เจ้าสำราญ ทั้งยังมีวรยุทธ์ล้ำเลิศ อายุยี่สิบก็สู่ขอภรรยาเอกหนึ่งอนุสามตามลำดับ หลังจากแต่งงานแล้วภรรยาทั้งสี่คนก็ตั้งครรภ์อย่างราบรื่น แต่โชคร้ายที่ภรรยาทั้งสี่ของสุ่ยอวิ๋นล้วนแต่ให้กำเนิดบุตรสาวผิวเนื้อนวลเนียนหน้าตาน่ารัก การไม่มีทายาทสืบสกุลนั้นเป็นเรื่องใหญ่ เป็นการอกตัญญูแน่นอนว่าสุ่ยอวิ๋นจะต้องมีบุตรชายให้ได้สักคนถึงจะพอใจ!

แต่หลายปีมานี้ บุตรสาวล้วนกระโดดออกมาทีละคนๆ ไม่ว่าเขาจะพยายามอย่างไรก็ทำให้ภรรยาทั้งสี่ให้กำเนิดบุตรชายไม่ได้ อีกทั้งตอนบุตรสาวคนที่สิบสามถือกำเนิดกลับทำให้ภรรยาเอกของเขาต้องเสียชีวิต จอมยุทธ์สุ่ยเสียอกเสียใจแล้วจึงยอมรับชะตากรรมไม่ดันทุรังอีกต่อไป

มองทะเลสาบและภูเขาเขียวชอุ่มนอกหน้าต่างแล้วก็ให้นึกถึงมารดาที่อ่อนโยนราวกับสายน้ำ หญิงสาวในอาภรณ์ขาวรู้สึกเศร้าขึ้นมานิดๆ จวบจนวันนี้มารดาจากโลกนี้ไปได้ห้าปีแล้ว แต่ในฝันกลางดึกนางยังคงฝันถึงความอ่อนโยนและเสียงเพลงขับกล่อมที่มารดาจะกล่อมนางเข้านอน

* ต้งถิง หรือทะเลสาบต้งถิง เป็นทะเลสาบน้ำจืดขนาดใหญ่ อยู่ทางเหนือของมณฑลหูหนาน

สมัยที่นางยังเล็กอยู่เสมอ

นางถอนหายใจเบาๆ หันไปเอาม้วนกระดาษวางบนโต๊ะแล้วคลี่ออกอย่างระมัดระวังยิ่ง จากนั้นก็นำที่ทับกระดาษทับมุมไว้แต่ละด้าน กระดาษเซวียนจื่อสีขาวกางแผ่อยู่บนโต๊ะ เผยให้เห็นภาพบนนั้น

เห็นเพียงภาพบนนั้นไม่เหมือนกับภาพภูเขาลำธารบุปผาสกุณาทั่วไป แต่เป็นภาพร่างและลายเส้นแปลกประหลาด อีกทั้งตรงกลางยังจดตัวเลขไว้จำนวนหนึ่ง หากมองให้ละเอียดก็จะเห็นชัดว่าภาพบนนั้นคือภาพเรือที่แยกเป็นส่วนๆ

หญิงในชุดขาวทับภาพเรือเรียบร้อยแล้ว เฉี่ยวเอ๋อร์สาวใช้ประจำตัวนางตั้งแต่เด็กจึงได้ยกชาร้อนเดินอย่างแช่มช้าเข้ามา ปากยังพึมพำบอก

"คุณหนู ท่านเดินเร็วเหลือเกิน"

นางคลี่ยิ้ม หยิบพู่กันและแท่งฝนหมึกออกมาจากตู้พลางเอ่ยเสียงนุ่ม

"เรือลำนี้สกุลจั้นรีบร้อนจะเอา ข้าต้องวาดภาพออกมาให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทุกคนในอู่ต่อเรือถึงจะเริ่มทำงานได้"

เฉี่ยวเอ๋อร์นำถาดชาวางไว้บนโต๊ะ ทำหน้าไม่เห็นด้วย

"สกุลจั้นอยู่ไกลถึงเมืองหยางโจว ข้าว่าพวกเขาไม่น่าจะมาเอาในเวลาสั้นๆ หรอกเจ้าค่ะ"

"จะว่าอย่างนั้นไม่ได้หรอก พวกเรารับปากเขาไว้แล้ว แน่นอนว่าต้องทำให้เสร็จโดยเร็วที่สุด" มือข้างหนึ่งของนางฝนหมึก มืออีกข้างจับแขนเสื้อไม่ให้จุ่มน้ำหมึก เอ่ยเบาๆ พร้อมคลี่ยิ้ม "คนเราพูดแล้วจะผิดคำพูดได้อย่างไร"

"ข้าทราบเจ้าค่ะ ข้าทราบ อักษรคนและคำพูดรวมกันเป็นคำว่าเชื่อ* พูดแล้วก็ต้องทำ ถูกต้องหรือไม่เจ้าคะ" เฉี่ยวเอ๋อร์เดินมาถึงข้างโต๊ะ แล้วรับงานฝนหมึกไปทำต่อ ทั้งไม่ลืมกลอกตา "แต่เล็กจนโต ข้าท่องได้แล้วเจ้าค่ะ"

หญิงสาวในชุดขาวถูกสีหน้าซุกซนของสาวใช้เย้าแหย่จนหัวเราะ อดเอ่ยเยาะหยันไม่ได้

"เช่นนั้นก็ดี เจ้าได้ยินน้องสามท่องกลอนมาตั้งแต่เด็ก ท่องให้ข้าฟังหน่อยเป็นไร?"

เฉี่ยวเอ๋อร์ได้ยินดังนั้น ดวงตารูปเมล็ดซิ่ง** ก็เบิกกว้าง รีบเถียง

"ไม่เหมือนกันนะเจ้าคะ! กลอนที่คุณหนูสามท่องออกเสียงยากเหลือเกิน ทุกครั้งที่ข้าได้ยินก็จะรู้สึกง่วงงุนจวนจะหลับ จำได้เสียที่ไหนกันเล่าเจ้าคะ" เพื่อไม่ให้คุณหนูใหญ่จู่โจมตัดขานางอีก นางจึงรีบเบิกตาโตอย่างใสซื่อเอ่ยเตือน "คุณหนู ท่านรีบวาดภาพมิใช่หรือ คนเราพูดแล้วต้องทำตามที่พูดใช่หรือไม่เจ้าคะ"

เห็นเฉี่ยวเอ๋อร์ทำหน้าแสร้งโง่น่ารัก หญิงสาวชุดขาวก็ยิ้มพลางส่ายหน้า เพิ่งจะนั่งลงบนเก้าอี้ก็หยิบพู่กันจุ่มหมึกดำเล็กน้อย แล้ววาดภาพเรือที่ยังวาดไม่เสร็จต่อ

นางมีนามว่าสุ่ยรั่ว อายุสิบแปดปี เป็นบุตรสาวคนแรกของสกุลสุ่ย

มารดาของสุ่ยรั่วก็คือหลี่ซื่อภรรยาเอกที่คลอดยากจนเสียชีวิตผู้นั้น

---

* คำว่าเชื่อ ในภาษาจีนคือ 'ซิ่น (信)' มาจากการประกอบกันของอักษร 'เหริน (人)' ที่แปลว่าคน และ 'เหยียน (言)' ที่แปลว่าคำพูด

** ซิ่ง หมายถึงแอปปริคอต เป็นพืชตระกูลเดียวกับต้นเหมย (บ๊วย) ชาวจีนมักใช้เปรียบความงามของดวงตาหญิงสาวว่ากลมโตเหมือนเมล็ดซิ่ง

ทางบ้านหลี่ซื่อทำกิจการอู่ต่อเรือมาหลายปี พอถึงสมัยของหลี่ซื่อ นางเป็นธิดาเพียงคนเดียว ดังนั้นตอนที่นางแต่งเข้าสกุลสุ่ย อู่ต่อเรือก็ย่อมเป็นสินเดิม กลายเป็นกิจการของสกุลสุ่ย

แต่สุ่ยอวิ๋นเป็นจอมยุทธ์มาทั้งชีวิต ไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับกิจการอู่ต่อเรือเลยสักนิด ฉะนั้นหลังแต่งงาน หลี่ซื่อจึงเป็นคนจัดการงานส่วนใหญ่ในอู่ต่อเรือ สมัยเด็กสุ่ยรั่วก็จะมาเดินเล่นในอู่ต่อเรือกับมารดาเสมอ อาจเพราะได้ยินได้เห็นมามากตั้งแต่เล็ก สุ่ยรั่วจึงวาดภาพโครงเรือได้ตั้งแต่ยังเด็กมาก มีไหวพริบเป็นพิเศษในการออกแบบเรือมาแต่ยังเยาว์ ดังนั้นห้าปีก่อนตอนที่หลี่ซื่อคลอดลูกจนเสียชีวิตไป สุ่ยรั่วก็ตัดสินใจรับช่วงกิจการอู่ต่อเรือ

ยามนั้นสุ่ยรั่วเพิ่งอายุได้สิบสาม แม้ตอนเริ่มต้นจะยังขาดความสามารถ ทว่านางก็พากเพียรเรียนรู้งานทุกอย่างอยู่เสมอ ทุกๆ คืนจะจุดตะเกียงพลิกอ่านตำราโบราณหาวิธีสร้างเรือที่ดียิ่งกว่าเดิม กระทั่งคิดสร้างแบบเรือลำเล็ก เอามันไปวางไว้ในถังน้ำ ให้เฉี่ยวเอ๋อร์ที่อยู่ข้างๆ ช่วยพัดลมหรือกวนคลื่นน้ำ เลียนแบบสถานการณ์แต่ละแบบที่อาจเกิดขึ้นได้ สถานที่ที่นางลองแบบเรือมีตั้งแต่ถังน้ำไปจนถึงสระเล็กๆ ตั้งแต่สระเล็กๆ ไปจนถึงลำธาร ในที่สุดปีก่อนที่จะอายุสิบห้า นางก็วาดภาพเรือที่ตัวเองออกแบบได้เป็นภาพแรก และเอาไปให้อู่ต่อเรือสร้างตามแบบนั้น

เดิมไม่มีใครมีท่าทีในแง่ดีกับการที่คุณหนูใหญ่ซึ่งอายุยังน้อยนำภาพเรือมาให้ แต่หลังจากที่ทุกคนเห็นภาพเรือที่นางวาดแบบออกมาอย่างยอดเยี่ยมแล้วก็พากันชื่นชมไม่ขาดปาก ทว่าสิ่งที่ทำให้สุ่ยรั่วประหลาดใจที่สุดคือบิดาที่ตลอดมาไม่ค่อยใส่ใจนางถึงกับเป็นตัวตั้งตัวตี

สนับสนุนให้นางลงมือทำได้เต็มที่

แน่นอนว่านางประสบความสำเร็จแล้ว

สามปีต่อมา สุ่ยรั่วได้ปรับปรุงเรือขนาดเล็กที่สกุลสุ่ยสร้างมาแต่เดิม ได้แก่ เรือตั๊กแตน เรือเฉาฝ่าง* เรือโหลวฉวน** กระทั่งเรือออกทะเลที่เดินทางไปทั่วทั้งมหาสมุทรก็ไม่ได้ยากเกินกำลังของนาง ชื่อเสียงอู่ต่อเรือสกุลสุ่ยขจรขจายจากต้งถิงไปไกลถึงเขตปกครองก่วง*** หยาง**** เฉวียน***** ไปถึงกระทั่งเมืองใหญ่ทางเหนืออย่างฉางอัน ลั่วหยาง ก็ยังมีคนรอนแรมมาไกลถึงที่นี่เพื่อขอให้ออกแบบเรือให้ มีชื่อเสียงโด่งดังไร้ผู้ใดเทียบเทียม

แต่คนนอกกลับรู้กันน้อยนักว่าเรือของสกุลสุ่ยนั้นมีสตรีเป็นผู้วาดแบบ สาเหตุคือเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดความยุ่งยากที่ไม่จำเป็น โชคดีที่ทุกคนในอู่ต่อเรือให้ความร่วมมือกันดี คนนอกจึงไม่ได้รู้กันทั่ว ต้งถิงคือดินแดนของสกุลสุ่ยและไม่มีผู้ใดกล้านินทาส่งเดชด้วย ดังนั้นสามปีมานี้ฐานะของนางจึงไม่เคยถูกเปิดเผย และช่วยลดขี้ปากคนไปไม่น้อยจริงๆ

เวลาค่ำ เฉี่ยวเอ๋อร์จุดตะเกียงสองดวง สุ่ยรั่วยังคงมีสมาธิจดจ่อกับการวาดภาพเรือ

"คุณหนูเจ้าคะ ท่านพักสักหน่อยเถิดเจ้าค่ะ" เฉี่ยวเอ๋อร์ฝนหมึกมาทั้งบ่าย ข้อมือบางเมื่อยจะตายอยู่แล้ว

"หากเจ้าเหนื่อยแล้วก็ไปพักก่อนเถอะ ข้าวาดต่ออีกประเดี๋ยว

---

* เรือเฉาฝ่าง หมายถึงเรือขนาดใหญ่ที่ใช้บรรทุกอาหาร ธัญพืช

** เรือโหลวฉวน หมายถึงเรือรบขนาดใหญ่แบบหนึ่งของจีน มีหลายชั้น สร้างด้วยไม้

*** ก่วง หมายถึงก่วงโจว เมืองเอกของมณฑลก่วงตง เมืองใหญ่ที่สุดทางภาคใต้ของจีน

**** หยาง หมายถึงหยางโจว เมืองที่อยู่ตอนกลางของมณฑลเจียงซู ตั้งอยู่เหนือชายฝั่งแม่น้ำฉางเจียง ในอดีตเคยเป็นหนึ่งในเมืองที่มั่งคั่งที่สุดของจีน

***** เฉวียน หมายถึงเฉวียนโจว เมืองใหญ่ในมณฑลฝูเจี้ยน ในสมัยถังยังเป็นท่าเรือสำคัญหนึ่งในสี่ของจีน

ก็เสร็จแล้ว" นางเงยหน้า ยิ้มบอกเบาๆ

เห็นดวงตาคู่นั้นที่อ่อนโยนและแน่วแน่ของคุณหนูใหญ่แล้ว เฉี่ยวเอ๋อร์ทำอะไรนางไม่ได้เลยสักนิดเดียว

คุณหนูคนนี้หนอ ดูเหมือนอ่อนโยนน่ารัก ความจริงแล้วก็อ่อนโยนน่ารักนั่นแหละ ถ้าบอกให้นางไปพักก็คือให้นางไปพักจริงๆ ไม่ได้แค่พูดไปตามมารยาทเท่านั้น

แต่ปัญหาคือนายยังไม่พัก นางซึ่งเป็นสาวใช้จะวิ่งไปกินข้าวนอนหลับได้อย่างไรกันเล่า

หากให้สาวใช้ของคุณหนูคนอื่นๆ มาเห็นเข้า นางก็แย่น่ะสิ ถึงตอนนั้นก็ยังจะติฉินนินทานางอีกด้วย

เห็นคุณหนูใหญ่ก้มหน้าจดจ่อกับการวาดภาพต่อ เฉี่ยวเอ๋อร์ก็ถอนหายใจด้วยความคับแค้นใจ หยิบแท่งฝนหมึกขึ้นมาฝนน้ำหมึกต่อไปตามยถากรรม

ขณะเคลื่อนไหวแบบเดิมๆ ซ้ำๆ อย่างเบื่อหน่าย สายตาของเฉี่ยวเอ๋อร์ก็ไปหยุดอยู่บนใบหน้าของคุณหนูใหญ่ของตนโดยไม่รู้ตัว ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความสัมพันธ์ของแซ่สกุลหรือไม่ บรรดาคุณหนูสกุลสุ่ยจึงหน้าตาไม่เลวเลยสักคน แต่ละคนงดงามราวกับดอกบัวแรกแย้มที่โผล่พ้นน้ำ ทั้งยังงดงามยิ่งๆ ขึ้นไป คุณหนูใหญ่ของนางถือว่าเป็นคนที่หน้าตาธรรมดาที่สุดแล้ว

แม้นางจะเห็นคุณหนูโฉมงามเหล่านี้มาตั้งแต่เด็ก แต่นางก็ยังคงจ้องมองจนใจลอยอยู่บ่อยครั้ง แม้คุณหนูใหญ่จะไม่ใช่คนที่งามที่สุด แต่นางกลับรู้สึกว่าคุณหนูใหญ่เป็นคนที่นิสัยดีที่สุด

อย่างคุณหนูรองที่เป็นคนเฉียบแหลมมากประสบการณ์ มีความน่าเกรงขามมาแต่กำเนิด นางเป็นคนดูแลบัญชีในบ้าน ทุกครั้งที่ทุกคนเห็นคุณหนูรองก็จะไม่กล้าทำอะไรบุ่มบ่าม

ส่วนคุณหนูสามแม้จะอ่อนโยนแต่ก็มีนิสัยขี้ขลาด นอกจากนี้ยังชอบอ่านหนังสือ ทุกครั้งที่นางไปชิมชาที่ศาลาริมน้ำกับคุณหนูใหญ่ไม่นานนักนางก็จะเริ่มง่วงอย่างอดไม่ไหว

คุณหนูสี่หน่วยก้านดีเป็นพิเศษ ฉะนั้นตั้งแต่เล็กจึงฝึกยุทธ์กับนายท่าน หลายปีมานี้ยังติดตามนายท่านเดินทางไปทั่วทิศ แม้แต่สาวใช้ประจำตัวก็ยังต้องติดตามไปทั่วทั้งแผ่นดินจงหยวน

คุณหนูห้าสมัยยังเล็กมักชอบทำหน้าเครียดขรึม เพิ่งจะอายุสิบสองก็ชอบศึกษาค้นคว้าตำราแพทย์ตำรายา เอะอะก็จะเคี่ยวยาปรุงยา ชุนฮวาและชิวเยวี่ยที่ติดตามคุณหนูห้ามักจะมีกลิ่นยาแปลกๆ ติดตัว

*ถ้าหากเป็นข้าจะต้องทนไม่ไหวแน่...*คิดมาถึงตรงนี้เฉี่ยวเอ๋อร์ก็ลอบยินดีที่ตัวเองไม่ได้ถูกส่งไปปรนนิบัติคุณหนูท่านอื่นอย่างอดไม่ได้

คิดๆ ดูแล้วคุณหนูของนางเหมือนจะมีส่วนที่ประหลาดกันทุกคน พอนึกถึงคุณหนูสองสามท่านหลังที่อายุยิ่งน้อยลดหลั่นกันไป เฉี่ยวเอ๋อร์ก็หนังศีรษะชาหนึบขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว ลอบชำเลืองมองคุณหนูใหญ่แวบหนึ่งแล้วก็นึกเห็นใจคุณหนูใหญ่ที่มีน้องๆ ที่รูปโฉมงดงามแต่นิสัยประหลาดชอบกลเหล่านี้

ความจริงแล้วตั้งแต่คุณหนูใหญ่อายุได้สิบห้าก็มีคนมาสู่ขอถึงบ้าน แต่คนเหล่านั้นพอเห็นคุณหนูรองที่งามล้ำชนิดพรากวิญญาณแล้วก็ลืมจุดประสงค์เดิม หันมาเกี้ยวพาคุณหนูรองแทน หรือไม่ก็ได้ยินเสียงพึมพำ

หวานนุ่มแสนเสนาะของคุณหนูสามแล้ว ยอดวีรบุรุษก็กลายเป็นคนอ่อนระทวยในชั่วพริบตา อยากจะอุทิศทั้งหัวใจให้แก่คุณหนูสามใจแทบขาด แต่คุณหนูสามเป็นคนตาขาวตั้งแต่เกิด ทุกครั้งที่มีคนคิดจะล่วงเกินก็จะถูกบรรดาศิษย์ที่วรยุทธ์สูงส่งของนายท่านไล่ออกไป

กาลเวลาผันผ่านไป น้องๆ ของคุณหนูใหญ่แต่ละคนก็ยิ่งงดงามล้ำเลิศ งามจนต้องตกตะลึง อีกทั้งเวลาที่นายท่านไม่อยู่ คนที่คอยดูแลพวกนางก็จะเป็นคุณชายสวี่ศิษย์คนโตของนายท่าน หรือไม่ก็คุณหนูรอง เมื่อเวลาผ่านไปคนอื่นๆ ก็นึกว่าคุณหนูใหญ่แห่งสกุลสุ่ยออกเรือนไปแล้ว ปรากฏว่าพอคุณหนูใหญ่อายุสิบเจ็ดก็ไม่ค่อยมีใครมาสู่ขอแล้ว

ฮือๆ...พอจ้องมองสุ่ยรั่วที่แต่งกายเรียบๆ ด้วยชุดกระโปรงสีขาวทั้งตัวแล้ว เฉี่ยวเอ๋อร์ก็อดขมวดคิ้วงามไม่ได้ ความจริงแล้วนางก็ไม่ได้กลัวว่าคุณหนูใหญ่จะไม่ได้แต่งออกไปหรอก...แม้คุณหนูใหญ่จะไม่ได้งามล้ำอย่างน้องๆ แต่ก็งามยิ่งกว่าแม่นางทั่วๆ ไปมากนัก ไม่มีเหตุผลที่จะไม่ได้แต่งออกไปเลย!

ปัญหาคือคุณหนูใหญ่อายุสิบแปดแล้ว ครึ่งปีมานี้ยังไม่มีใครมาสู่ขอ นางกำลังเป็นกังวลแทนเจ้านาย แต่ตัวคุณหนูใหญ่นั้นไม่ได้ตระหนักเลยสักนิด ทั้งยังก้มหน้าก้มตาวาดภาพเรือทั้งวัน นางคิดอยากช่วยเกล้าผมมวยทรงที่นิยมกันให้คุณหนูใหญ่ อีกฝ่ายกลับกลัวว่านางจะเมื่อยมือเลยบอกว่าไม่ต้องทำ นางได้ยินแล้วก็แทบลมจับ

คุณหนู...คุณหนูไม่ร้อนใจเลย ทำเอาบ่าวคนนี้ร้อนใจแทบตาย!

ทุกครั้งที่คิดอยากช่วยแต่งตัวงามๆ กว่านี้ให้สักหน่อย คุณหนูใหญ่ก็จะพยักหน้ารับคลี่ยิ้มอ่อนโยน แต่พอหันกลับไปก็ยุ่งอยู่กับงานอู่ต่อเรืออีก

ลืมว่าต้องลองชุดใหม่ ลืมว่าต้องเกล้าผม ลืมว่าต้องไปเลือกซาดทาปาก และแป้งผัดหน้าที่ร้าน ทุกครั้งก็จะลืมสาวใช้อย่างนางไว้ข้างหลังไกลๆ ทำให้นางต้องอัดอั้นจุกอก

เห็นคุณหนูใหญ่ที่ก้มหน้าก้มตาตั้งอกตั้งใจวาดภาพแล้ว เฉี่ยวเอ๋อร์ก็ลอบตัดสินใจจากก้นบึ้งของหัวใจ...

ข้าจะต้องคิดหาวิธีดีๆ ให้ได้ ให้คุณหนูแต่งออกไปในปีที่อายุสิบแปดนี้! หากยังเสียเวลาต่อไป คุณหนูจะพ้นช่วงวัยที่เหมาะสมแก่การออกเรือนแล้วกลายเป็นหญิงทึนทึก!

เฉี่ยวเอ๋อร์ฝนหมึกพลางใช้ความคิดปราดเปรื่อง นางจะต้องวางแผนให้ดีๆ...

ภูเขาไกลโพ้น ดอกไม้แรกแย้ม สายน้ำไหลเรื่อยไม่หวนกลับ

แม่น้ำฉางเจียงที่แสนงดงามมักจะเห็นเงาใบเรืออยู่ไม่น้อย บ้างก็ล่องไปตามแม่น้ำ บ้างก็ล่องทวนน้ำ หรือไม่ก็บรรทุกสินค้า ไม่ก็ตกปลา ลมหนาวพัดโชยเอื่อยเช่นนี้ ภาพทิวทัศน์งดงามสำราญใจ ถ้าหากได้สุราดีอีกกา กับแกล้มอีกสองสามจาน ก็จะยิ่งสุขสำราญเลยทีเดียว

แต่ในตอนนี้บนเรือที่ติดธงของสกุลจั้นกลับมีชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งหน้าตาซีดขาวคล้ายปลาตายนั่งพิงหีบสินค้า บนใบหน้าหาความสำราญใจมิได้เลยสักนิด

มองตัวอักษร 'จั้น' โดดเด่นอยู่บนธงที่ปลิวไสวตรงหัวเรือ เขาก็เหมือนเห็นหน้าตาบิดเบี้ยวลำพองใจของหญิงผู้นั้นทับซ้อนกับธงผืนใหญ่ ทำให้รู้สึกไม่สบายถึงขีดสุด

มังกรสมุทรตระกูลจั้นติดอันดับหนึ่งในสิบสมาคมใหญ่แห่งต้าถัง คนที่เป็นผู้นำคือสตรี ชื่อเสียงเรียงนามว่าจั้นซิง อายุ...สามสิบห้า?

น่าจะใช่กระมัง ไหนๆ นางก็เป็นหญิงห้าว สิ่งที่ทำให้คนไม่อาจเชื่อได้มากที่สุดคือหลายปีที่เขาไม่อยู่บ้าน หญิงห้าวผู้นี้ถึงกับหลอกเอาคนมือเติบมาแต่งงานด้วย แล้วคนมือเติบผู้นั้นก็คือเซียวจิ้ง พี่ใหญ่ร่วมสาบานของเขา

เฮ้อ เดิมนึกว่าในที่สุดจะได้หลุดพ้นจากกรงเล็บของหญิงห้าวผู้นี้เสียที ใครจะไปรู้ว่าไปอ้อมซีอวี้รอบใหญ่ๆ รอบหนึ่งกลับมา เขาก็ยังถูกหญิงห้าวควบคุมอย่างแน่นหนา ไม่เพียงแค่นั้น ตอนนี้นางแต่งงานแล้ว คนที่แต่งด้วยยังเป็นพี่ใหญ่ของพี่ใหญ่ของเขาอีก ลำดับอาวุโสนี้ไม่ว่าจะนับอย่างไรเขาก็ยังอ่อนอาวุโสที่สุด อีกทั้งยังลดลำดับลงสองขั้นติด นี่คือสิ่งที่เขาคาดไม่ถึงตั้งแต่ที่ออกไปจากบ้าน

ชายร่างใหญ่กำยำหนวดดำถอนหายใจ แม้ทางใต้อากาศจะอบอุ่น แต่กลับชื้นนิดๆ เขามักจะรู้สึกว่าหนวดครึ้มที่คางหนักขึ้นมาเล็กน้อยอย่างไร้สาเหตุ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะมีละอองน้ำเกาะอยู่หรือไม่

เขาน่ะแซ่จั้น ชื่อปู้ฉวิน แม้จะเป็นนายน้อยสกุลจั้น แต่มีนิสัยเลือดร้อน สมัยเด็กเพราะทะเลาะกับบิดาจึงประชดด้วยการหนีออกจากบ้านท่องยุทธภพอยู่หนึ่งรอบ สุดท้ายมีโอกาสได้เดินทางไปซีอวี้แต่กลับหลงทางในทะเลทราย เกือบจะถูกดวงอาทิตย์ร้อนแรงแผดเผาจนกลายเป็นศพแห้งๆ เสียแล้ว

โชคดีที่ในช่วงกึ่งมึนงงกึ่งตื่นนั้น ทำให้เขาเดินสับสนจนมาถึงเขตรอบนอกของเขาเหยี่ยวดำที่เล่าลือกันแล้วหมดสติไป จากนั้นก็ถูก

นายน้อยแห่งเขาเหยี่ยวดำเฮ่อเหลียนอิงช่วยชีวิตไว้จึงได้รอดตาย

ช่วงเวลาที่พักรักษาตัวอยู่ที่เขาเหยี่ยวดำ เขาพบว่าแม้เฮ่อเหลียนอิงจะดูเหมือนเย่อหยิ่งเย็นชา แต่ความจริงแล้วก็เป็นบุรุษเลือดร้อนคนหนึ่ง เขาได้เห็นกับตาเมื่อมีคนปล้นขบวนสินค้าของเขาเหยี่ยวดำสองสามครั้ง ทำให้เฮ่อเหลียนอิงต้องตอบโต้กลับ อีกทั้งเฮ่อเหลียนอิงยังเป็นคนที่ทำงานเฉียบขาดยึดถือคุณธรรม ลงโทษและให้รางวัลลูกน้องชัดเจน และทำดีด้วยใจจริงโดยไม่หวังให้ใครรู้ ยิ่งทำให้เขาเกิดความเลื่อมใสต่อนายน้อยที่วรยุทธ์สูงส่งผู้นี้

หลังจากนั้นไม่นานจั้นปู้ฉวินก็สมัครใจเข้าร่วมกับเขาเหยี่ยวดำ เฮ่อเหลียนอิงแม้ปากจะไม่ได้พูด แต่ในใจกลับชื่นชมชายหนุ่มที่เป็นคนเปิดเผยผู้นี้ยิ่งนัก แม้จะไม่ได้เรียกขานเป็นพี่น้องกับเขา แต่ก็ให้ใจกับชายตัวโตร่างสูงเจ็ดฉื่อ* ผู้นี้เหมือนดังพี่น้อง สิบปีที่ผ่านมาทั้งสองคนร่วมทุกข์ร่วมสุขมาด้วยกัน ทั้งยังไปล่าดินแดนกันที่ทะเลทรายอีกด้วย

เฮ่อเหลียนอิงได้ฉายาราชาแห่งทะเลทรายจากซีอวี้ จั้นปู้ฉวินมีความชอบใหญ่หลวงที่ไม่อาจมองข้าม แต่เขากลัวว่าจะถูกคนของสกุลจั้นตามหาตัวพบ จึงยินดีที่จะอยู่ในนามแม่ทัพของเขาเหยี่ยวดำ ไม่เคยบอกชื่อแซ่กับผู้ใด คนนอกจึงรู้แค่ว่าข้างกายราชาแห่งทะเลทรายมีชายตัวโตหนวดดำที่กล้าหาญไร้เทียมทาน แต่กลับไม่มีผู้ใดรู้ชาติตระกูลและความเป็นมาของคนผู้นี้เลย

แต่คนของเขาเหยี่ยวดำทำตัวลึกลับอย่างยิ่งมาตลอด ดังนั้นจึงไม่มีใครรู้สึกว่าเป็นเรื่องแปลก จึงทำให้จั้นปู้ฉวินหลบซ่อนตัวอยู่ใน

* ฉื่อ (เชียะ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

ซีอวี้ได้สิบกว่าปีโดยไม่ถูกพบตัว

กระทั่งสามปีก่อน จั้นปู้ฉวินไปทำการค้าแทนพี่ใหญ่เฮ่อเหลียนอิงที่ด่านอวี้เหมิน และได้พบกับเซียวจิ้งที่โรงเตี๊ยมโดยบังเอิญ เขาเห็นแหวนมังกรที่เป็นสมบัติตกทอดของสกุลจั้นอยู่บนนิ้วของคนผู้นี้ ตอนแรกเขายังนึกว่าที่บ้านเกิดเรื่อง พอสืบดูจึงได้รู้ว่าหญิงห้าวได้แต่งงานไปหลายปีแล้ว และชายหนุ่มผู้นี้ก็คือพี่เขยมือเติบที่เขาไม่เคยเจอ อีกทั้งเหมือนอีกฝ่ายยังสืบหาที่อยู่ของเขาไปทั่วทุกที่ด้วย

เพราะไม่อยากถูกจับตัวกลับไป จั้นปู้ฉวินจึงออกจากด่านอวี้เหมินกลับเขาเหยี่ยวดำทันที แต่สุดท้ายก่อนที่จะออกนอกด่านก็ถูกพี่เขยที่ดูเหมือนสุภาพเรียบร้อยแต่ความจริงเฉลียวฉลาดเจ้าเล่ห์สกัดไว้

สิ่งที่น่าปวดหัวคือเซียวจิ้งเป็นชายโฉดที่เฮ่อเหลียนอิงตามหามาสิบกว่าปี...เอ่อ ไม่สิ คือพี่ชายร่วมสาบานที่ช่วยพี่สะใภ้ใหญ่หนีตายจากเหตุวุ่นวายในโรงเตี๊ยมสุนทรีเยือนในปีนั้น แต่ตอนนี้เซียวจิ้งเป็นพี่เขยของเขา อีกฝ่ายไม่รู้ว่าจะจับหรือไม่จับเขาดี หลังจากที่พูดคุยกันพักหนึ่งจั้นปู้ฉวินต้องลงทุนลงแรงอย่างมหาศาล สุดท้ายจึงได้ทำข้อตกลงกับเซียวจิ้งสำเร็จ...เขาจะไม่รายงานให้เฮ่อเหลียนอิงรู้ เซียวจิ้งก็อย่าบังคับให้เขากลับไป และเขารับรองว่าจะคอยส่งข่าวให้หญิงห้าวอย่างสม่ำเสมอ

หลังจากที่พวกเขาตกลงกันเช่นนี้แล้วก็แยกย้ายกันไป ต่างคนต่างกลับบ้าน

และเพราะเหตุผลนี้ เขาจึงได้ถูกบังคับให้ติดต่อกับบ้านเดิมอีกครั้ง

เวลาสามปีผ่านพ้นไปในพริบตา ในที่สุดพี่ใหญ่เฮ่อเหลียนอิงก็ได้พบกับพี่สะใภ้ใหญ่ที่หายตัวไปนานอีกครั้ง ถึงแม้พี่ใหญ่จะโกรธมาก

ที่เขารู้เรื่องแต่ไม่บอก ส่วนพี่สะใภ้ใหญ่ก็โกรธที่พวกเขารวมหัวกันปิดบังนาง เซียวจิ้งถามเขาว่าจะกลับไปเมืองหยางโจวด้วยกันหรือไม่ เขาคิดใคร่ครวญสักพัก รู้ว่าช้าเร็วก็ต้องกลับไปอยู่ดี จึงกลับไปพร้อมเซียวจิ้ง

ชายหนุ่มทั้งสองขี่ม้าควบตะบึงหลายวัน สามวันก่อนจะเข้าเมืองหยางโจว เซียวจิ้งต้องไปทำธุระที่ท่าเรือ เขาจึงปฏิเสธการเดินทางร่วมกันอย่างสุภาพ มุ่งหน้าไปดื่มสุราที่หอสุราตามลำพัง ไม่คิดเลยว่าเพิ่งจะดื่มไปได้ไม่กี่ไห หญิงห้าวจะส่งคนมาตามตัวแล้ว...

อาการวิงเวียนแผ่ลาม จั้นปู้ฉวินพิงหีบสินค้า เบิกตามองชายฝั่งสีเขียวอ่อนถอยหลังไปช้าๆ ด้วยสีหน้าย่ำแย่ ข่มกลั้นอาการคลื่นไส้ที่แผ่ออกมายังหน้าอกและท้องไม่หยุด

เสียทีที่สามวันก่อนหน้านี้เขายังคิดว่ากลับมาจงหยวนก็ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิด ใครจะไปรู้ว่ายังไม่พ้นสามวัน จากที่รู้สึกว่าไม่เลวก็กลายเป็นรู้สึกเสียใจแล้ว

เรือขนาดใหญ่ลำนี้คือเรือขนส่งสินค้าของสกุลจั้น สองวันก่อนเรือออกจากเมืองหยางโจวเข้าสู่แม่น้ำฉางเจียงมุ่งหน้าไปทางตะวันตก วางแผนไว้ว่าจะผ่านเจียงโจวไปถึงต้งถิง มีสินค้าบรรทุกอยู่เต็มเรือ ส่วนเขาก็เป็นแค่ของอย่างหนึ่งในนั้น...

ผิวน้ำมีลมเย็นๆ พุ่งขึ้นมา ทำให้เกิดคลื่นน้ำพาให้ตัวเรือโคลงเคลง จั้นปู้ฉวินหยุดความคิดในทันที สีหน้ากลายเป็นซีดขาว ผ่านไปหนึ่งเค่อ* ตัวเรือก็ยังโคลงเคลงอย่างหนัก ในที่สุดเขาก็กลั้นอาการคลื่นเหียนที่คอ

* เค่อ หน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

ไม่ไหวอีกต่อไป สาวเท้าพุ่งไปเริ่มอาเจียนที่ข้างเรือ

"คุณชาย ยังไหวหรือไม่ขอรับ" ครั้งนี้หัวหน้าขนส่งสินค้าเห็นเขาอาเจียนหนักมากจึงเดินเข้ามาถามอย่างห่วงใย

จั้นปู้ฉวินไม่มีแรงตอบ ได้แต่หมอบอยู่กับกราบเรือ หน้าซีดฝืนโบกมือ แต่โบกได้แค่สองที คลื่นก็ปะทะเข้ามาอีก...

"แหวะ..." เขาหันไปอาเจียนใส่แม่น้ำฉางเจียงอันกว้างใหญ่ไร้ขอบเขตทันที

ไม่ง่ายเลย ตอนที่เขาอาเจียนเอาทุกอย่างออกมาหมดไส้หมดพุงบนผิวน้ำก็กลับมาสงบเงียบไร้เกลียวคลื่น เขาหมอบอยู่บนกราบเรือหน้าตาไร้สีเลือด ในใจด่าสิบแปดชั่วโคตรของหญิงห้าวนั่นไปจนจบ ตั้งแต่แรกแล้ว แม้อยากจะสาปแช่งให้นางคลอดลูกออกมาไม่มีรูก้น แต่เห็นแก่ที่ลูกชายของนางก็คือหลานชายของเขา จึงได้ฝืนข่มกลั้นไว้

มารดามันเถอะ! ถ้าหากต้องอาเจียนอย่างนี้ไปทุกวัน เรือลำนี้ยังไม่ทันแล่นไปถึงต้งถิง ข้าคงตายไปเฝ้ายมบาลก่อนแล้วล่ะ!

จั้นปู้ฉวินจ้องมองคลื่นน้ำไหลเชี่ยวที่ถอยหลังไปไม่หยุด รู้สึกหมดแรงไปทั้งตัว แต่แล้วก็พลันเกิดอาการคลื่นเหียนขึ้นมาอีกระลอก จึงรีบเบนสายตาไปทางอื่น นั่งพิงอยู่ข้างเรือด้วยใบหน้าซีดขาว

มารดามันเถอะ! หากรู้แต่แรกว่าจะต้องรับกรรมเช่นนี้ ข้าไม่กลับมาหรอก!

จ้องมองเมฆขาวบนท้องฟ้าที่ลอยเคลื่อนช้าๆ เขาก็อดนึกถึงวันนั้นที่ท้องฟ้าสดใสเช่นเดียวกันนี้ไม่ได้...

เพิ่งจะเหยียบย่างเข้าสู่สำนักเดินเรือสี่สมุทรของสกุลจั้นที่เมืองหยางโจว จั้นปู้ฉวินก็เกือบจะชนเข้ากับสตรีท้องโตที่รีบร้อนพุ่งออกมาจากในบ้าน เขารีบยื่นมือออกไปประคองหญิงมีครรภ์ที่เกือบล้มคะมำ

'บัดซบ เจ้าไม่มีลูกตาหรือ ไม่มีธุระแล้วมาเกะกะอยู่ตรงนี้ทำไม! เจ้ามากับ...' หญิงท้องโตอ้าปากปุ๊บก็ด่ากราด แต่ตอนที่เห็นคนตรงหน้าชัดก็ถลึงตากว้าง 'อาฉวิน?!'

มือใหญ่ของจั้นปู้ฉวินยังคงวางอยู่รอบเอวกลมกว้างของสตรีตรงหน้า ดวงตาสองข้างถลึงจนกว้างยิ่งกว่านาง ชายหนุ่มจ้องท้องที่ใหญ่ราวกับลูกหนังด้วยสีหน้าประหลาด เอ่ยพึมพำ

'สวรรค์ นี่มันอะไร'

'ท้องของข้า' นางสงบสติอารมณ์แล้วตอบอย่างหัวเสียพลางปัดมือใหญ่ออก แล้วผลักเขาไปอยู่ข้างๆ 'เอามือของเจ้าออกไป แล้วก็อย่ามาขวางทางข้า!'

นางพูดจบแล้วก็รีบร้อนเดินออกไปข้างนอกต่อโดยไม่สนใจเขาเลย สั่งกำชับคนที่ตามหลังมาเป็นพรวนเสียงดัง

'เสี่ยวอู่ ไปดูที่ท่าเรือว่าเอ้อร์ซูมาถึงหรือยัง! เสี่ยวชี เจ้าไปร้านสกุลฉินตรวจดูสินค้าที่จะเอาขึ้นเรือวันรุ่งขึ้นอีกรอบ!' ตอนที่นางเดินมาถึงข้างนอกก็พอดีกับที่หลัวอันอุ้มไหสุรากลับมา นางรีบเรียกเขาไว้ 'หลัวอัน เจ้ากลับมาพอดี รีบไปหอสี่สมุทร ดูว่าลุงไช่เตาต้องการให้ช่วยอะไรหรือไม่ วันนี้ที่นั่นรับจัดโต๊ะเลี้ยงแขกสามสิบโต๊ะ อาจจะยุ่งหัวหมุน ถ้าหากคนไม่พอก็ไปโยกย้ายคนมาจากท่าเรือ'

'ทราบแล้วขอรับ' สองสามคนที่ถูกระบุชื่อตอบรับ แต่ละคน

รีบแยกย้ายกันไปทำงาน

'ฮูหยิน เถ้าแก่หวังยังติดหนี้เราเดือนที่แล้ว เขาอยากจะเลื่อนจ่ายเงินออกไปเดือนหน้าขอรับ เถ้าแก่โจวก็จ่ายค่าสินค้าของเดือนนี้เรียบร้อยแล้ว แต่เขาอยากจะคุยเรื่องขึ้นค่าขนส่งกับท่าน' เหล่าอู๋ที่รับหน้าที่ดูแลบัญชีบอกอยู่ข้างหลังนาง

หญิงท้องโตผู้เฉียบแหลมมากความสามารถมาถึงข้างรถม้า เลิกม่านรถม้าขึ้น ได้ยินแล้วก็หันกลับไปถามโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า

'ปีที่ผ่านมานี้สถานะการจ่ายเงินของเถ้าแก่หวังเป็นอย่างไรบ้าง'

'ปกติทุกอย่างขอรับ'

'ถ้าอย่างนั้นก็ให้เขาติดไว้เดือนหน้าได้ ส่วนโจวอวี้เฉิง บอกเขาว่าค่าขนส่งของเราสมเหตุสมผลที่สุด ถ้าหากเขามีปัญหาก็ไปหาเจ้าอื่น'

'ขอรับ' เหล่าอู๋พยักหน้า รีบเอาพู่กันจดไว้ในสมุด

'ยังมีเรื่องอื่นอีกหรือไม่' นางยืดท้องโตๆ กระโดดขึ้นรถม้าอย่างคล่องแคล่วปราดเปรียว ทำเอากลุ่มคนที่อยู่ข้างหลังตกใจจนเหงื่อท่วม โดยเฉพาะจั้นปู้ฉวินที่เมื่อครู่ยังคอยมองท้องกลมดิกของนางตาค้าง

เหล่าอู๋ปาดเหงื่อเย็นบนหน้าผากที่ตกใจเพราะนาง ก่อนจะรีบบอก

'สกุลสุ่ยแห่งต้งถิงส่งจดหมายมาอีกแล้วขอรับ บอกว่าจะขึ้นราคาค่าต่อเรืออีก'

คิ้วงามขมวดมุ่นเล็กน้อย นางพึมพำกับตัวเองครู่หนึ่งแล้วบอก

'รู้แล้ว เรื่องนี้เอาไว้ก่อน พรุ่งนี้ข้าค่อยจัดการ'

'ขอรับ'

'เอาล่ะ ข้ากลับเคหาสน์ก่อน หากมีธุระก็ส่งคนไปแจ้งข้า' นางพูดจบ

แล้วก็ปล่อยม่านลง บอกคนขับรถม้าที่อยู่ข้างหน้าว่ากลับเคหาสน์สี่สมุทรที่อยู่นอกเมือง

ทุกคนเบียดกันอยู่หน้าประตูน้อมส่งฮูหยิน แต่คิดไม่ถึงว่ารถม้าวิ่งไปได้ไม่กี่ก้าวก็กลับได้ยินเสียงฮูหยินร้องสั่งให้หยุดดังลั่น ทุกคนยังไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นก็เห็นนางเลิกม่านขึ้นอีก เลื่อนสายตาไปยังบุรุษตัวโตหนวดดำที่อยู่ข้างประตูใหญ่แล้วเอ่ยเสียงเย็น

'ขึ้นรถ'

จั้นปู้ฉวินมองซ้ายมองขวาแล้วจึงเอานิ้วชี้จมูกตัวเองพลางถาม

'เรียกข้า?'

'เหลวไหล ไม่เรียกเจ้าแล้วจะเรียกใคร!' จริงๆ เลย นางเกือบจะลืมเจ้าเด็กนี่ไปแล้ว 'งงอยู่ทำไม ยังไม่รีบขึ้นรถอีก!'

'อ้อ' จั้นปู้ฉวินเกาศีรษะแล้วรีบขึ้นรถแต่โดยดี

ช่วยไม่ได้ ใครใช้ให้กลัวใครไม่กลัวกันเล่า แต่เขาก็ทำอะไรคนท้องไม่ได้ โดยเฉพาะหญิงท้องโตที่เป็นพี่สาวแท้ๆ ที่ไม่ได้เจอหน้ากันมาสิบกว่าปี...คุณหนูใหญ่แห่งมังกรสมุทรตระกูลจั้น คนที่ชื่อเสียงระบือไกลหลักแหลมมากความสามารถ มีลูกน้องนับร้อย ร้อยศึกไร้ศัตรูคนนั้นซึ่งก็คือจั้นชิง

กลับมาถึงเคหาสน์สี่สมุทร คนยังไม่ทันลงจากรถ เซียวจิ้งที่รีบกลับมาจากท่าเรือก็มาถึงประตูแล้ว เขาอุ้มภรรยาสุดที่รักลงจากรถม้าเห็นจั้นชิงยืดท้องใหญ่อิงแอบอยู่ในอ้อมกอดเซียวจิ้งอย่างบอบบางน่ารักทั้งสองคนยังไถ่ถามทุกข์สุขกระซิบกระซาบคำพูดหวานๆ ใส่กัน จั้นปู้ฉวินก็ได้แต่ปากอ้าตาค้างพูดไม่ออก

ชั่วชีวิตนี้ไม่เคยเห็นหญิงห้าวอ่อนโยนถึงเพียงนี้ ทำเอาเขาต้องเอามือนวดตาสองข้างอย่างอดไม่ได้ มือยังไม่ทันวางลงก็เห็นเด็กสองคนที่อายุราวๆ สิบกว่าขวบกระโดดออกมาจากที่นั่ง พุ่งเข้ามาฟันฉับลงที่ตัวเขา ปากก็ยังไม่ลืมร้องด้วยเสียงดังลั่น

'คนป่า เอามีดไปกินซะ!'

'ทำ...' จั้นปู้ฉวินหลบวูบ ยกเท้าขวาขึ้น สองมือคว้าไว้ เตะดาบใหญ่ของเด็กสองคนกระเด็นหวือ มือแต่ละข้างคว้าคอเสื้อของเด็กน้อยเหมือนจับลูกไก่ ขมวดคิ้วแล้วพูดต่อให้จบ 'ทำบ้าอะไรเนี่ย?!'

'ปล่อยข้า! เจ้าคนป่า!' เด็กทางขวาที่แขนขาปัดป่ายดีดดิ้นอยู่กลางอากาศสุดชีวิตจ้องเขาอย่างเดือดดาล

เด็กคนที่อยู่ทางซ้ายก็ถลึงตากว้าง มองเขาหน้านิ่ง จากนั้นก็เอ่ยถาม...

'เจ้าคิดจะกินพวกเราหรือ'

กิน?! จั้นปู้ฉวินทำหน้าเหลอหลา *เด็กบ้าสองคนนี้นึกว่าข้าเป็นปีศาจกินคนหรือ*

'เอ้าหรานเอ้าเทียน อย่าเกเร' ในที่สุดสามีภรรยาที่อยู่ข้างหน้าก็สังเกตเห็นสถานการณ์ทางนี้ เซียวจิ้งหัวเราะบอก

'พวกเราไม่ได้เกเรสักหน่อย อาจารย์หลินบอกว่าคนป่าล้วนคือคนเลวที่ฆ่าคนตาไม่กะพริบ!' เซียวเอ้าเทียนที่ถูกจั้นปู้ฉวินหิ้วอยู่ทางขวาร้องบอกเสียงดัง

'อาจารย์หลินยังบอกอีกว่าคนป่าล้วนฆ่าคนไม่กะพริบตา แล้วยังกินคนด้วยนะ' เซียวเอ้าหรานที่อยู่ทางซ้ายเอ่ยเสริมกับบิดามารดา

ทำหน้าจริงจัง

'อาจารย์หลินนี่ใคร' เซียวจิ้งขมวดคิ้ว ถามภรรยาที่รักในอ้อมกอดอย่างฉงน ตอนที่เขาออกจากบ้านไปเดือนก่อน ไม่เคยได้ยินบุตรชายพูดถึงคนที่ว่านี้

'คนเล่านิทานที่อยู่ละแวกนี้น่ะ' จั้นชิงมองบุตรชายสองคน เลิกคิ้วพร้อมบอกเสียงเย็น 'ข้าเคยบอกแล้วไม่ใช่หรือว่าอย่าไปฟังเขาพูดจาเหลวไหลอีก'

เด็กสองคนเห็นมารดาเอ่ยขึ้น ท่าทางก็อ่อนลงไปมาก

เห็นทั้งสองคนสงบเสงี่ยมขึ้นแล้ว จั้นปู้ฉวินก็ปล่อยคอเสื้อให้พวกเขายืนดีๆ

ดวงตาคู่งามของจั้นชิงเบิกกว้าง ก่อนจะเอ่ยตำหนิ

'ใครให้พวกเจ้าเอาดาบมาฟันผู้อื่น ให้พวกเจ้าฝึกยุทธ์แล้วมาเล่นเหลวไหลเช่นนี้หรือ คนอื่นพูดอะไร พวกเจ้าก็เชื่ออย่างนั้น วันนี้โชคดีที่เป็นท่านอาของพวกเจ้า ถ้าหากวันไหนไปทำร้ายคนผ่านทางที่ไม่รู้อีโหน่อีเหน่เข้าจริงๆ พ่อจะดูซิว่าพวกเจ้าจะเอาอะไรไปชดใช้เขา!'

เอ้าหรานเอ้าเทียนได้ยินดังนั้นก็ก้มหน้าด้วยความรู้สึกผิด แต่ชั่วพริบตาทั้งคู่ก็เงยหน้าขึ้น จ้องจั้นปู้ฉวินแล้วร้องลั่นพร้อมกันด้วยความตกตะลึง

'ท่านอา?!'

จั้นปู้ฉวินก็ไม่ได้สงบนิ่งไปกว่ากัน ตาค้างลิ้นพันจ้องเด็กร้ายกาจสองคนที่อยู่ตรงหน้า ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าหญิงห้าวมีบุตรชายสองคนที่โตขนาดนี้แล้ว

เอ้าเทียนเพิ่งจะพูดจบก็ถลึงตากว้าง ชี้มารดาแล้วร้องเสียงหลงอย่างอดไม่ได้

'ท่านแม่ ที่แท้ท่านก็เป็นคนป่า!'

'คนป่าอะไรกัน เหลวไหลทั้งเพ!' จั้นซิงเคาะหัวบุตรชายเบาๆ อย่างอารมณ์เสีย

'แต่เขาใส่ชุดชาวหู* นะ!' เอ้าหรานช่วยน้องชายพูดด้วยความสงสัย

'ใครกำหนดว่าคนที่ใส่ชุดชาวหูคือคนป่า?' เซียวจิ้งบอกขันๆ 'แล้วถ้าพ่อใส่ชุดชาวหู พวกเจ้าจะเอามีดมาฟันพ่อเหมือนกันหรือไม่เล่า'

พี่น้องทั้งสองคนมองกันไปมองกันมา เป็นใบ้ไปชั่วขณะ แต่ยังคงขุ่นข้องในอก เอ้าหรานจึงว่าต่อ

'นั่นไม่เหมือนกัน ท่านเป็นพ่อนี่ ไม่ใช่คนป่า'

'ถ้าอย่างนั้นน้องสาวสกุลอวี่เหวินเป็นคนต่างถิ่น นางก็คือคนป่าน่ะสิ? พวกเจ้าสองคนจะฟันนางหรือ' เซียวจิ้งถามยิ้มๆ

เอ้าหรานเอ้าเทียนยิ่งอับจนคำพูดไปชั่วขณะ ได้แต่ส่ายหน้าแรงๆ อวี่เหวินหลิงหลิงน่ารักยิ่งนัก พวกเขาสองคนเอามีดฟันนางไม่ลงหรอก

'เหตุใดถึงไม่ฟันล่ะ นางไม่ใช่คนต่างถิ่นหรอกหรือ' เซียวจิ้งจงใจถามทั้งที่รู้อยู่แล้ว

สองพี่น้องสบตากันอีกครั้ง นานสักพักจึงได้ตอบ

'น้องหลิงเป็นคนดี ท่านอาอวี่เหวินก็เป็นคนดี'

'ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง' เซียวจิ้งแสร้งทำเป็นเข้าใจขึ้นมาทันที แล้วคลี่ยิ้มพร้อมสอนบุตรชาย 'เพราะฉะนั้นต้องแยกแยะระหว่างคนดีกับ

* ชุดชาวหู หมายถึงเครื่องแต่งกายของชนเผ่าต่างๆ ทางเหนือและตะวันตกของจีน เป็นชุดที่เข้ารูปทะมัดทะแมง เน้นความคล่องตัว โดยมากจะเป็นเสื้อตัวสั้น กางเกงขายาว และรองเท้าหนังหุ้มข้อ

คนเลวใช่หรือไม่ ไม่ใช่แบ่งแยกว่าเป็นคนต่างถิ่นหรือชาวฮั่น?'

คำพูดของบิดาให้สติ สองพี่น้องจึงเข้าใจขึ้นมาทันที ก้มหน้าอย่างละอายใจนิดๆ

'สำนึกผิดแล้วใช่หรือไม่'

'ขอรับ' พวกเขาสองคนพยักหน้าอย่างว่าง่าย

เซียวจิ้งหัวเราะ

'ยังไม่รีบขอโทษท่านอาปู้ฉวินอีก'

เอ้าหรานเอ้าเทียนหันกลับไปแต่โดยดี โค้งคำนับขออภัยจั้นปู้ฉวินที่แต่งกายด้วยชุดต่างถิ่นอย่างสำนึกผิด

เห็นเด็กสองคนหน้าตางดงาม ท่าทางสบายๆ เป็นธรรมชาติ อายุน้อยแค่นี้แต่กลับมีมารยาทนัก โดยเฉพาะเซียวเอ้าเทียนที่มีบุคลิกเหมือนจั้นเทียนผู้เป็นบิดาเมื่อหลายปีก่อน จั้นปู้ฉวินรู้สึกตื้นตันใจ จึงหัวเราะบอก

'ช่างเถอะ เด็กๆ แค่ชอบฟังนิทานเท่านั้นเอง'

สิ้นเสียง บ่าวรับใช้ของเคหาสน์สี่สมุทรก็เข้ามารับ ทุกคนเข้าบ้านทักทายปราศรัยกันพักหนึ่งแล้วก็แยกย้ายกลับไปพักที่ห้องของตัวเอง

จั้นปู้ฉวินเดินทางจากตำบลอวี้เฉวียนรีบมาเมืองหยางโจว เปื้อนฝุ่นไปทั้งตัว แค่ตบส่งๆ ก็จะมีควันเหลืองๆ ลอยออกมา โชคดีที่บ่าวรับใช้สกุลจั้นฉลาดหัวไว รีบเอาน้ำมาให้อาบแล้วเตรียมเสื้อผ้าชุดใหม่ให้เขา

ชายหนุ่มอาบน้ำอาบท่าเสร็จแล้วก็นอนพักบนเตียงครู่หนึ่ง ตอนที่ตื่นขึ้นมาอีกครั้งพระจันทร์ก็ลอยเด่นบนท้องฟ้าแล้ว

บ่าวรับใช้คนหนึ่งมาเชิญเขา บอกว่าเตรียมงานเลี้ยงต้อนรับ

เรียบร้อยแล้ว เขาจัดแจงตัวเองอีกเล็กน้อยแล้วก็เดินตามไปถึงด้านหน้า...

คลื่นลมในแม่น้ำตลบม้วนขึ้นมาอีก จั้นปู้ฉวินอยากอาเจียนขึ้นมาอีกระลอก ขัดจังหวะการรำลึกความทรงจำในหัว

มารดามันเถอะ! 'เลี้ยงต้อนรับ' อะไรกันหา!

จั้นปู้ฉวินหน้าซีดไปทั้งหน้า อยากจะอาเจียนเอาน้ำย่อยออกมา เขาคิดอย่างเดือดดาล เพราะคาดไม่ถึงว่าเช้าวันรุ่งขึ้นจะถูกสามีภรรยาใจดำคู่นั้นเตะออกจากประตูใหญ่ บอกว่าถึงอย่างไรเขาก็เป็นคนสกุลจั้นออกจากบ้านไปโดยไร้สาเหตุตั้งหลายปี อย่างน้อยๆ ก็ต้องช่วยสกุลจั้นทำงานสักหน่อย จากนั้นก็บังคับให้เขาขึ้นเรือ ยืนกรานให้เขาไปต้งถิงเพื่อตรวจดูว่าเหตุใดช่วงนี้สกุลสุ่ยจึงขึ้นราคาค่าต่อเรือไม่หยุด

บอกตามตรง หากเขาออกไปจากเมืองหยางโจวได้ก็จะคิดหาหนทางไปจากเรือนี้ แต่หญิงห้าวน่าชังนั่นถึงกับสั่งทุกคนบนเรือว่าห้ามเข้าใกล้ฝั่งเลยตลอดทาง ทำเอาเขาอาเจียนมาสองวันติด เกือบจะอาเจียนเอาเครื่องในออกมาหมดแล้ว เขาอาเจียนจนสองขาอ่อนยวบ แม้แต่จะยืนยังยืนไม่ไหว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลยว่าจะคิดหาวิธีข้ามน้ำลงไปจากเรือ

ดวงตาทั้งคู่จ้องน้ำในแม่น้ำที่ไหลเป็นสายยาวไกล จั้นปู้ฉวินคร่ำครวญ กระทั่งคิดจะสกัดจุดนิทราของตัวเองให้เคลิ้มหลับไปตลอดทางจนถึงต้งถิง

คนขับเรือสกุลจั้นที่อยู่ข้างๆ หากไม่ได้เห็นด้วยตาตัวเองก็คงไม่เชื่อว่าชายหนุ่มตัวโตสูงเจ็ดฉื่อที่พอขึ้นเรือมาก็อาเจียนอยู่บ่อยครั้งผู้นี้ ก็คือ

คุณชายสกุลจั้นที่หายตัวไปแสนนาน

นายท่านผู้เฒ่าจั้นเทียนมีฉายาว่ามังกรสมุทรมาแต่ไหนแต่ไร มิใช่หรือ แม้แต่คุณหนูใหญ่จั้นชิงที่คอยดูแลพวกเขาก็ได้รับยกย่องว่าเป็นธิดามังกรสมุทร เหตุใดบุตรชายของนายท่านผู้เฒ่าคนนี้ น้องชายของผู้นำคนปัจจุบัน ถึงไร้ประโยชน์เพียงนี้

ทุกคนสบตากัน นึกถึงข่าวลือเมื่อหลายปีก่อนขึ้นมาอย่างไร้สาเหตุ

ได้ยินว่าตอนนั้นคุณชายไม่พอใจที่นายท่านผู้เฒ่ายกตำแหน่งให้คุณหนูใหญ่จึงโกรธแค้นแล้วหนีออกจากบ้านไป...

คนขับเรือสองสามคนหน้าเจื่อนหัวเราะแหะๆ เข้าใจขึ้นมาทันที เรื่องราวคงไม่ใช่อย่างที่พวกเขาเคยคิดเสียแล้ว จากที่พวกเขาสังเกตดูคงเพราะคุณชายไม่ยอมรับตำแหน่งจึงได้หนีไปในคืนนั้นต่างหาก

ดูสิ เพิ่งจะขึ้นเรือได้สองวันเขาก็อาเจียนหนักถึงเพียงนี้ ถ้าหากตอนนั้นรับตำแหน่งดูแลกิจการ ชีวิตของคุณชายก็คงกลายเป็นวิญญาณใต้น้ำไปตั้งแต่แรกแล้วล่ะ!

2

ท่าเรือเยวี่ยหยางที่แสนพลุกพล่าน คนมากมายรีบขนสินค้าขึ้นลง

คุณชายจั้นที่เพิ่งลงเรือสีหน้าไม่สู้ดีนัก ใบหน้าส่วนที่ไม่ได้ถูกบดบังด้วยหนวดครึ้มยังคงขาวซีดราวกับคนตาย เห็นเขาค้อมหลังงอตัว ร่างสูงเจ็ดฉื่อไม่ได้มีความองอาจผ่าเผย ดูแล้วเหมือนคนไม่เอาไหนไร้สามารถ

"คุณชาย ท่านยังสบายดีใช่หรือไม่ขอรับ" อู่จงเดินลงจากเรือถามคำถามเดียวกันครั้งที่หนึ่งร้อยแปดด้วยความเป็นห่วง

จั้นปู้ฉวินโบกมือสองที ลูบเหงื่อเย็นบนหน้า พยายามยืดตัวขึ้นเหลือบมองคนถามอย่างอ่อนแรง

"ร้านเหล้าที่ใกล้ที่สุดอยู่ตรงไหน"

อู่จงผงะไปครู่หนึ่ง แล้วนึกถึงว่าตลอดทางคุณชายจะอาศัยกรอกสุราร้อนแรงเข้าปากจึงยืนหยัดเดินทางทางน้ำมาได้ มิน่าเล่าพอลงเรือก็ถามว่าร้านเหล้าไปทางไหน เขาจึงรีบบอก

"ข้างหน้าออกจากท่าเรือไปแล้วเลี้ยวขวาก็จะเห็นธงของหอเซียวเซียง ขอรับ" พูดจบก็เรียกลูกน้องที่ขนย้ายสินค้าหนึ่งในนั้น "เสี่ยวลิ่ว เจ้าพาคุณชายจั้นไป"

จั้นปู้ฉวินโบกมือห้าม

"ไม่ต้องหรอก ไหนๆ ก็อยู่ข้างหน้านี้ พวกเจ้าทำงานของพวกเจ้าไปเถอะ ข้าไปเองได้"

เห็นคุณชายยืนกรานเช่นนั้น อู่จงก็ไม่ฝืนใจ แค่บอกที่อยู่สำนักเดินเรือสี่สมุทรสาขาเยวี่ยหยางกับจั้นปู้ฉวิน หลังจากนั้นก็หมุนตัวกลับเข้าไปช่วยถ่ายสินค้าออก

จั้นปู้ฉวินลากร่างใหญ่ยักษ์เชื่องช้าออกจากท่าเรือไปอย่างหมดแรง มุ่งหน้าไปยังหอเซียวเซียง โชคดีที่พอใครๆ เห็นร่างใหญ่ยักษ์ของเขาเดินโงนเงนมาก็พากันหลีกทางให้โดยสมัครใจ ถ้าไม่อย่างนั้นมีใครเผลอมาชนเขาเข้า ด้วยสภาพของเขาในตอนนี้คงต้องอาเจียนรดคนผู้นั้นแน่

ใครจะไปรู้ว่าเขาเพิ่งจะเลี้ยวเข้ามาในถนนใหญ่ก็มีใครบางคนปรี่ตรงเข้ามา ด้วยรูปร่างของเขาจึงทำให้เคลื่อนไหวเชื่องช้า อยากจะหลบก็หลบไม่ทัน ได้แต่มองหญิงสาวในชุดขาวกอดกระดาษหลายม้วนพุ่งเข้าชนร่างตัวเองเต็มแรงอย่างช่วยไม่ได้

เสียงตึงดังขึ้น เพราะจั้นปู้ฉวินร่างสูงใหญ่กำยำ แม่นางผู้นั้นชนเขาเข้าแล้วก็หงายหลังล้มลง ม้วนกระดาษที่กอดอยู่กระจายลงพื้นทันที จั้นปู้ฉวินเองก็รู้สึกท้องไส้ปั่นป่วนเพราะถูกนางชน เขาโก่งตัว กระทั่งความคิดที่จะข่มกลั้นไว้ยังไม่ทันแวบขึ้นมาก็อาเจียนเอาเศษอาหารและ

น้ำย่อยที่เหลืออยู่ในท้องออกมารดศีรษะและใบหน้าของแม่นางผู้นั้นแล้ว

สุ่ยรั่วล้มลงที่พื้น ยังไม่ทันทำความเข้าใจกับสถานการณ์ คิดไม่ถึงว่าพอเงยหน้าขึ้นมาก็จะถูกคนอาเจียนรดใส่ทั้งตัว! ครั้นได้กลิ่นเหม็นเปรี้ยวนางก็เกือบจะอาเจียนตาม อีกทั้งใบหน้ายังเลอะเทอะ บนเสื้อผ้าก็เปรอะเปื้อนไปทั่ว นางเห็นสิ่งสกปรกน่าขยะแขยงพวกนั้นแล้วก็คิดแค่ว่าอยากจะหมดสติไปเสียตรงนั้น!

และในตอนนี้หางตาของนางก็เหลือบไปเห็นว่าภาพเรือที่หล่นอยู่ข้างกายเลอะของเสียเหล่านั้นด้วยเช่นกัน จึงรีบควบคุมความคิดที่จะหมดสติไปไว้ แล้วตะลีตะลานกอบกู้ภาพเรือพวกนั้นที่อุตส่าห์วาดมาทั้งคืนอย่างตื่นตระหนก กระทั่งไม่สนคราบสกปรกที่ติดอยู่บนหน้าและเนื้อตัว แต่กลับใช้มือเปล่าปัดสิ่งสกปรกที่ติดอยู่บนภาพเรือนั้นออกก่อน

"คุณหนู! นี่มันอะไรกันเจ้าคะ" เฉี่ยวเอ๋อร์ที่มัวแต่อืดอาดยืดยาดเพิ่งจะมาถึง เห็นคุณหนูของตนคุกเข่าอยู่ที่พื้นกำลังช่วยชีวิตภาพเรือบนศีรษะและบนดวงหน้ายังมีสิ่งสกปรกเหนียวเหนอะเหม็นเปรี้ยวติดอยู่ นางก็กรีดร้องทันที ล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาแล้วเข้าไปพยุงคุณหนูให้ลุกขึ้น เช็ดคราบเปื้อนออกจากตัวของอีกฝ่ายพลางบ่นอุบ "สวรรค์! คุณหนูเดี๋ยวค่อยเก็บเจ้าค่ะ..."

"เฉี่ยวเอ๋อร์ เจ้ามาได้จังหวะพอดี รีบช่วยเช็ดภาพให้แห้งเร็วเข้า ถ้าชักช้าเดี๋ยวจะเลือนหมด" สุ่ยรั่วเอาม้วนภาพที่เก็บกลับมาได้ยัดให้เฉี่ยวเอ๋อร์ แล้วหันกลับไปกำลังจะย่อตัวลง

"คุณหนู ท่านทำความสะอาดตัวเองก่อนเจ้าค่ะ! คุณหนู..." เฉี่ยวเอ๋อร์ได้แต่ร้องเรียกนายตัวเองอย่างหมดแรง แต่สุ่ยรั่วไม่ได้ฟังเลยสักนิด

เอาแต่รีบเก็บภาพเรือที่กลิ้งหล่นไปกลางถนนใหญ่ ทำเอาเฉี่ยวเอ๋อร์โมโหจนได้แต่กอดภาพเหม็นเปรี้ยว ย่ำเท้าอยู่ข้างๆ

เมื่อทำอะไรคุณหนูตัวเองไม่ได้ เฉี่ยวเอ๋อร์ก็หันกลับมาเห็นตัวต้นเหตุที่หน้าซีดขาว กำลังค้อมหลังยันกำแพงไว้ นางโมโหจนตะโกนใส่เขา

"เหตุใดเจ้าเดินไม่ดูทาง! ไม่มีลูกตาหรือไร น่ารังเกียจที่สุด! ถ้าหากขาดไปแม้แต่ภาพเดียว เจ้าขายตัวเองยังไม่พอให้ชดใช้เลย ยังจะมีหน้ายืนอยู่ได้ ไม่รีบมาช่วยกันอีก!"

จั้นปู้ฉวินเดิมก็สับสนงุนงงอยู่แล้ว พอถูกสาวใช้ตะคอกใส่จึงได้สติขึ้นหน่อย เขาหันไปอย่างโงนเงน ตั้งใจจะช่วยแม่นางผู้นั้น แต่คาดไม่ถึงว่าเขาเพิ่งจะยืนตรงได้ก็ได้ยินสาวใช้ที่อยู่ข้างๆ คนนั้นกรีดร้องอีกครั้ง

"คุณหนูระวังเจ้าค่ะ!"

พอเขาได้ยินก็เงยหน้าหันไปทางแม่นางผู้นั้นที่กำลังเก็บภาพอยู่บนถนน นางสนใจแต่จะเก็บภาพ โดยไม่รู้เลยว่ารถม้าคันหนึ่งแล่นมากลางถนนใหญ่ที่เบียดเสียดคับคั่ง พอรถม้าที่บรรทุกถุงแป้งไว้เต็มคันรถเอียงแฉลบเข้าไปทางแม่นางที่ขวางทางอยู่ด้วยระยะที่ห่างเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ผงแป้งบนรถยังตกลงมาหนึ่งห่อดังปุ้ก พอถุงแป้งแตกเป็นรูผงแป้งขาวก็ลอยฟุ้งเต็มฟ้าทันที คนขับรถม้าและผู้คนที่อยู่ข้างถนนต่างสะดุ้งตกใจจนเหงื่อท่วมเพราะนาง

ขณะเดียวกับที่ทุกคนโล่งอก ก็กลับได้ยินเสียงกีบเท้าที่ห้อมาอย่างรวดเร็วดังมาไม่ขาดสายจากที่ไม่ไกลนัก เฉี่ยวเอ๋อร์ยังไม่ทันดึงคุณหนูของตนกลับมา อาชาพันธุ์ดีสองสามตัวก็ห้อตะบึงมาชนิดฟ้าผ่ายังไม่ทันอุดหู และเพราะข้างหน้ารถม้ามีฝุ่นตลบและผงแป้งที่ลอยฟุ้ง

รอบทิศ ผู้คุ้มกันบนม้าจึงมองไม่เห็นว่ามีหญิงสาวอยู่บนถนนใหญ่ ยังคงควบม้ามาด้วยความเร็วสุดขีด

ผู้คนข้างถนนเห็นเหตุการณ์ก็รีบร้องลั่น

"ข้างหน้ามีคน! รีบหยุดเร็วเข้า!"

เสียงกีบเท้าม้าดังแสบแก้วหู คนบนหลังม้าไม่ได้ยินว่าคนที่อยู่ริมถนนกำลังร้องตะโกนอะไร

และก่อนที่เฉี่ยวเอ๋อร์จะพุ่งเข้าไปนั้น ชายตัวโตหนวดดำก็ตบหลังนาง...

"อย่าขยับ!"

ชายตัวโตหนวดดำพุ่งออกไป จมหายเข้าไปในควันฝุ่นและผงแป้ง พริบตาต่อมาผู้คุ้มกันสองสามคนนั้นที่เร่งม้าให้รีบเดินทางก็ผ่านไปราวกับสายลมพร้อมเสียงอึกทึกดังสนั่น เหลือทิ้งไว้เพียงผงแป้งขาวและทรายเหลืองลอยฟุ้งทั่วฟ้า...

"คุณหนู! แค่กๆๆ คุณหนู..." เฉี่ยวเอ๋อร์มือข้างหนึ่งเอาผ้าเช็ดหน้าอุดจมูก มืออีกข้างหอบภาพเรือ หรี่ตาเล็กเดินไปข้างหน้าคลำหาคุณหนูด้วยความเป็นห่วงท่ามกลางฝุ่นเหลืองสกปรก "คุณหนู ไม่เป็นไรใช่หรือไม่เจ้าคะ คุณหนู?"

คนที่อยู่ข้างๆ ยังตื่นตระหนกไม่หาย สถานการณ์บนถนนจบลงแล้ว แต่กลับทำให้ทุกคนตาค้าง...เห็นเพียงบริเวณที่กีบม้าก้าวผ่านไปคือความโล่งว่าง แล้วคนล่ะไปอยู่ไหน ไม่เห็นแม้แต่ชายเสื้อ!

เฉี่ยวเอ๋อร์ตะลึงงัน มองไปรอบๆ ด้วยสีหน้าว่างเปล่า

"แล้ว...คนเล่า?" แม้ว่าจะถูกเหยียบแบนแต่ก็น่าจะมีซากศพ

หรือทิ้งรอยเลือดไว้สองสามแอ่งสิ เหตุใดในชั่วพริบตาเดียวจึงไม่เห็นอะไรเลยเล่า!

ทันใดนั้นก็มีใครบางคนตบหลังของนาง

"เฮือก?!" เฉี่ยวเอ๋อร์สะดุ้งโหยงแล้วเผลอปล่อยมือ ภาพเรือและผ้าเช็ดหน้าร่วงลงพื้นในทันที

นางหันขวับกลับไป เห็นผีร่างสูงเจ็ดฉื่อเต็มไปด้วยผงแป้งขาวราวหิมะทั่วทั้งตัว

"อ๊าก!..."

นางตกใจร้องลั่น ถอยหลังไปสามก้าวดังตึงๆๆ ร้องได้ครึ่งเดียวจึงเห็นชัดว่าที่มือของผีตนนั้นยังอุ้มผีสาวที่สลบไสลอยู่ด้วย...แม้สตรีผู้นั้นจะมีผงแป้งเลอะเต็มหน้า เฉี่ยวเอ๋อร์ก็ยังนึกออกทันทีว่าอีกฝ่ายคือคุณหนูของตน

"คุณหนู?!" นางหยุดถอยแล้วพุ่งตัวไปข้างหน้า ตวาดแหวใส่เจ้าคนร่างสูงใหญ่ "เจ้าทำอะไรคุณหนูของข้า รีบวางนางลงเดี๋ยวนี้!"

จั้นปู้ฉวินอยากจะอ้าปากพูด แต่อาการคลื่นเหียนก็พุ่งขึ้นมาที่คอ เขากลัวว่าจะอาเจียนออกไปอีกจึงได้แต่ปิดปากสนิทคลี่ยิ้มขื่น

เสี่ยวเอ้อร์ของหอเซียวเซียงซึ่งอยู่ข้างๆ ที่เอามือตบไหล่นางเมื่อครู่นี้รีบบอกอย่างไม่รู้จะร้องไห้หรือหัวเราะดี

"แม่นางเฉี่ยวเอ๋อร์ เจ้าเข้าใจผิดแล้ว คุณชายท่านนี้ช่วยคุณหนูของเจ้าไว้ เขาอุ้มคุณหนูใหญ่หลบกีบม้า เหาะขึ้นไปบนชั้นสองของหอเรา แต่คุณหนูใหญ่อาจจะตกใจมาก จึงได้หมดสติตอนที่ร่อนลงพื้น"

"จริงหรือ" เฉี่ยวเอ๋อร์ได้ยินดังนั้นแล้วสีหน้าก็ลดความดุร้ายลงเล็กน้อย

แต่แววตายังเต็มไปด้วยความสงสัย มองสำรวจชายหนุ่มตั้งแต่หัวจรดเท้า

"จริงสิ" เสี่ยวเอ้อร์ที่ร้านช่วยพูด เมื่อครู่นี้เขาอยู่บนชั้นสอง เห็นกับตาว่าคุณชายคนนี้อุ้มคุณหนูใหญ่กระโดดขึ้นชั้นสองอย่างง่ายดาย ทักษะที่ปราดเปรียวนั้นทำให้เขาเลื่อมใสยิ่งนัก

"เกิดเรื่องอะไรขึ้น" ชายหนุ่มในชุดเสื้อคลุมสั้นเร่งรถม้าคันหนึ่งผ่านมา เห็นเฉี่ยวเอ๋อร์แล้วจึงตวัดตัวลงจากม้าเดินเข้ามา

"คุณชายสวี่" เฉี่ยวเอ๋อร์เห็นผู้มาใหม่คือสวี่จื่อฉีศิษย์คนโตของนายท่านก็รีบอธิบายเรื่องราวให้เขาฟัง

สวี่จื่อฉีได้ฟังที่มาที่ไปของเหตุการณ์แล้วก็รีบเรียกรถม้าที่อยู่ข้างหลัง จั้นปู้ฉวินให้ความร่วมมือส่งแม่นางที่หมดสติขึ้นรถ เฉี่ยวเอ๋อร์ก็ปีนขึ้นรถคอยดูแลคุณหนูที่รักของนาง ก่อนจะขึ้นรถก็ยังไม่ลืมบอกให้คนอื่นๆ เก็บภาพเรือที่หล่นอยู่บนพื้นกลับไปด้วย

"อาจารย์ของข้าคือสุ่ยอวิ๋นดาบทองคำ ข้าน้อยสวี่จื่อฉี" ศิษย์คนโตของสกุลสุ่ยประสานมือให้จั้นปู้ฉวิน "ไม่ทราบว่าพี่ชายมีนามว่าอย่างไร"

จั้นปู้ฉวินได้ยินแล้วก็ผงะ ที่แท้แม่นางผู้นี้คือคุณหนูสกุลสุ่ย เสียแรงตามหาตั้งนานหาไม่เจอ แต่บทจะเจอก็เจอโดยบังเอิญจริงๆ ตอนนี้ท้องไส้ของเขาดีขึ้นบ้างแล้วจึงประสานมือตอบกลับ

"ที่แท้คือศิษย์ยอดฝีมือของจอมยุทธ์สุ่ย เป็นเกียรติยิ่งนัก ข้าน้อยจั้นปู้ฉวิน"

"ขอบคุณพี่จั้นที่ออกโรงช่วยเหลือ พี่จั้นคงไม่ใช่คนต้งถิงกระมัง ยามนี้เนื้อตัวสกปรกทำความสะอาดลำบาก หวังว่าพี่จั้นจะกลับไปคฤหาสน์สกุลสุ่ยของพวกเราด้วยกัน เพื่อล้างเนื้อล้างตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่

ให้อาจารย์ของข้าได้ขอบคุณท่านด้วยตัวเอง"

ก็ดีเหมือนกัน ไหนๆ ข้าเร็วก็ต้องไปสกุลสุ่ยอยู่แล้ว ในเมื่อตอนนี้มีคนนำทาง แล้วแม่นางสุ่ยผู้นั้นก็ยังต้องลำบากเพราะข้า ข้าก็ควรตามไปด้วย แม้จะรู้สึกอยากดื่มเหล้า แต่อย่างน้อยก็ต้องรอให้คนปลอดภัยก่อนแล้วค่อยไปดื่มก็ยังไม่สาย จั้นปู้ฉวินใช้ความคิดครู่หนึ่งแล้วจึงตอบรับอีกฝ่ายด้วยความยินดี

รถม้าแล่นเลียบชายฝั่งทะเลสาบต้งถิง ทอดสายตามองออกไปเห็นภาพงดงามที่เมฆขาวแย่งกันโผล่ออกมาจากภูเขา ลมเย็นสดชื่นปะทะต้นหลิวให้ปลิวไสว

ภาพทิวทัศน์ที่สวยงามของทะเลสาบและภูเขาในต้งถิงนี้ แม้จะไม่ได้ปกปิดหน้าตาเหมือนสาวงามวัยกำดัดในซูโจวหังโจว หรือเล็กกระจุ๋มกระจิ๋มไปเสียทุกที่ แต่ภูเขาและแม่น้ำที่ทอดยาวไม่ขาดสายหลายลี้เช่นนี้กลับให้รสชาติอีกแบบ ทำให้คนเกิดความรู้สึกประทับใจอย่างลึกซึ้งกับภาพสายน้ำสะอาดบริสุทธิ์เชื่อมติดกับท้องฟ้า

มีเรือหาปลาอยู่ทั่วทะเลสาบ บางครั้งใกล้กับชายฝั่งก็ยังมีคนปลูกบัวหน้าร้อนริมทะเลสาบ ลมหนาวพัดโชยเอากลิ่นหอมสดชื่นของดอกบัวมาด้วย ทำให้จิตใจของจั้นปู้ฉวินแจ่มใสขึ้นไม่น้อยและรู้สึกสบายขึ้นมาก

รถม้าใช้เวลาเดินทางหนึ่งเค่อจึงได้มาหยุดหน้าคฤหาสน์สกุลสุ่ย

หลังลงจากรถม้า เงยหน้าขึ้นมาก็เห็นแผ่นป้ายแขวนอยู่หน้าประตูใหญ่เขียนไว้ว่า 'สกุลสุ่ยฟุ้งเฟื่อง' ตัวอักษรแข็งแรงทรงพลัง มีชีวิตชีวาและ

ทรงอำนาจ คนที่ตาถึงแค่เห็นก็รู้แล้วว่าตัวอักษรนี้เขียนโดยยอดฝีมือจริงดังคาด ชื่อที่กำกับไว้คือจอมยุทธ์ต้งถิงที่ชื่อเสียงเลื่องลือทั่วยุทธภพ... สุ่ยอวิ๋นดาบทองคำ

"พี่จั้น เชิญ" สวี่จื่อฉีประสานมือเชิญอย่างนอบน้อม

จั้นปู้ฉวินรีบก้าวข้ามธรณีประตูตามไปพร้อมกัน

มาถึงโถงใหญ่ หมอได้ถูกเชิญมานานแล้ว ศิษย์ใหญ่สกุลสุ่ยผู้นี้ให้คนพาคุณหนูใหญ่กลับไปที่ห้อง และให้บ่าวรับใช้พาผู้มีพระคุณช่วยชีวิตคุณหนูใหญ่ไปล้างเนื้อล้างตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้องรับรองแขก

หลังจากอาบน้ำแต่งตัวเปลี่ยนมาใส่เสื้อผ้าสะอาดที่สกุลสุ่ยเตรียมไว้ให้แล้ว จั้นปู้ฉวินก็ตามบ่าวรับใช้เดินผ่านตรอกแคบในสวนเก้าโค้งสิบแปดเลี้ยวกลับมาถึงห้องโถงใหญ่

เพิ่งจะมาถึงลานหน้าโถงก็เห็นพื้นที่โล่งกว้างเมื่อครู่นี้มีชายในชุดลำลองสีขาวเหมือนกันสิบคนล้อมเป็นวงอยู่ ตรงกลางมีชายสองคนกำลังประมือกัน หนึ่งในนั้นก็คือสวี่จื่อฉีที่พาเขาเข้ามาที่นี่ มือของชายหนุ่มถือดาบใหญ่ อีกคนแต่งกายด้วยชุดดำมือถือทวน หนึ่งดาบหนึ่งทวนรุกและรับกันอยู่ในสนาม เกิดเป็นเสียงก้องกังวาน

ดาบใหญ่ของสวี่จื่อฉีฟันซ้ายฟันขวา ทวนของชายชุดดำไม่ถอยทว่ากลับรุกไปข้างหน้า เสี่ยงอันตรายเพราะเข้าตาจน อาศัยรุกเพื่อรับเกือบจะแทงเข้าไหล่ซ้ายของสวี่จื่อฉีแล้ว

ไม่น่าเชื่อว่าสวี่จื่อฉีจะไม่หลบ แต่แค่ใช้พลังจากเอวและเท้าสองข้างหลบปลายทวน มือขวาฟันไปตามตัวทวนอย่างแรง พอเห็นว่าจะฟันถูกมือใหญ่ของอีกฝ่ายที่จับทวนแล้ว จู่ๆ เขาก็พลิกดาบใหญ่ ให้แค่หลังดาบ

ฟันโดนทวนในมือของอีกฝ่ายแทน

เคร้ง!

ทวนหล่นลงบนพื้นหินปูนเกิดเป็นเสียงชัดใส

สวี่จื่อฉีเก็บหมัดประสานมือพร้อมค้อมกาย

"ออมมือแล้ว"

ชายชุดดำไม่รับน้ำใจกับการที่อีกฝ่ายยั้งมือไว้ไมตรี เพียงแค่นเสียงขึ้นจมูกอย่างฉุนเฉียว หน้าตาบึ้งตึง หันกลับแล้วเดินออกไปจากประตูใหญ่ไม่แม้แต่จะเก็บทวน

สวี่จื่อฉีฝืนยิ้มแล้วสั่งลูกน้อง

"เอาทวนส่งกลับไปที่คฤหาสน์สกุลฉี"

แปะๆๆๆ...

พอได้ยินเสียงปรบมือ สวี่จื่อฉีก็หันกลับมาเห็นจั้นปู้ฉวินเดินมาจากระเบียงทางเดิน

"พี่สวี่ฝีมือร้ายกาจยิ่งนัก" จั้นปู้ฉวินเอ่ยชมจากใจ ก่อนหน้านี้ตนไม่ได้มองสวี่จื่อฉีที่รูปร่างสันทัด หน้าตาเรียบๆ คนนี้ให้ดีจริงๆ เพียงเพราะคนในยุทธภพที่ฝีมือไม่เลว ส่วนใหญ่จะเป็นพวกเฉียบแหลมหรือไม่ก็เป็นพวกก้าวร้าว น้อยนักที่จะทำตัวเรียบง่ายคล้ายคนพายเรืออย่างสวี่จื่อฉี นึกไม่ถึงเลยว่าเขาจะเป็นยอดฝีมือซ่อนคม พอใช้ดาบขึ้นมาก็ใช้อย่างคล่องแคล่วดุจสายน้ำ ราบรื่นไร้อุปสรรค

"ขายหน้าพี่จั้นแล้ว" สวี่จื่อฉีส่งดาบใหญ่ให้ศิษย์น้องวางกลับไปที่ชั้นอาวุธ แล้วหันกลับมาบอกอย่างถ่อมตัว

"คนเมื่อครู่นี้คือ?"

"คุณชายแห่งคฤหาสน์สกุลฉีจากถานโจว" สวี่จื่อฉียิ้มแห้ง "มาสู่ขอคุณหนูสามน่ะ"

"สู่ขอ?" จั้นปู้ฉวินผงะไปครู่หนึ่ง ในเมื่อมาสู่ขอ แล้วเหตุใดจะต้องลงไม้ลงมือกันด้วยเล่า

สวี่จื่อฉีรู้ว่าอีกฝ่ายแปลกใจ จึงจำใจอธิบาย

"คุณหนูสามยังอายุไม่ถึงสิบห้าก็มีคนมากมายมาสู่ขอถึงบ้านนางเป็นคนขี้ขลาดและกลัวคนแปลกหน้า อีกทั้งฮูหยินรองยังอยากให้ช่วงนี้คุณหนูสามอยู่เป็นเพื่อนนางที่บ้านนานๆ หน่อย คุณหนูรองจึงยื่นข้อเสนอเพื่อไม่ให้เกิดความยุ่งยากว่า คนที่จะมาสู่ขอต้องผ่านด่านข้าจึงจะพบคุณหนูสามได้"

ใต้หล้ามีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือนี่ เป็นถึงชายชาติบุรุษ แต่กลับยุ่งอยู่กับการไล่แมลงวันที่ไม่รู้ดีรู้ชั่ว มิน่าเล่าพี่สวี่จึงได้คลี่ยิ้มขมขื่น แต่คนที่จะแต่งงานคือคุณหนูสาม แล้วเกี่ยวอะไรกับคุณหนูรองด้วย แล้วฮูหยินรองโผล่มาจากไหนอีก จั้นปู้ฉวินได้ยินแล้วก็สับสน หน้าตางงงัน

"ฮูหยินรองกับคุณหนูรองคือ?"

สวี่จื่อฉีพาจั้นปู้ฉวินเดินเข้าไปในห้องโถงใหญ่พลางบอก

"อาจารย์มีฮูหยินสี่ท่าน ฮูหยินรองคือมารดาแท้ๆ ของคุณหนูสาม คุณหนูรองและคุณหนูสามเกิดจากฮูหยินรองเหมือนกัน"

ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง

จั้นปู้ฉวินเข้าใจแจ่มแจ้ง ขณะตามสวี่จื่อฉีเข้ามาในห้องโถงใหญ่เพิ่งจะนั่งลง บ่าวรับใช้ก็นำชาชั้นยอดมาให้

"ฟังสำเนียงของพี่จั้นแล้ว ไม่ใช่คนต้งถิงใช่หรือไม่ขอรับ"

"พี่สวี่หูดี ก่อนหน้านี้หลายปีข้าเดินทางไปซีอวี้ สองเดือนที่ผ่านมานี้เพิ่งจะกลับไปเยี่ยมบ้านเกิดที่จงหยวน จึงถือโอกาสมาเที่ยวเล่นที่เจียงหนาน*" เขาเล่าแต่เรื่องพื้นๆ ที่ไม่สลักสำคัญเพื่อหลีกเลี่ยงความยุ่งยาก

สวี่จื่อฉีได้ยินดังนั้นก็เหมือนจะโล่งอก

"พี่จั้นน่าสนใจจริงๆ น่าเสียดายที่บ่ายนี้อาจารย์มีธุระด่วนกะทันหันออกไปเยี่ยมสหาย สามวันห้าวันให้หลังจึงจะกลับมา หากพี่จั้นไม่รีบร้อนอยู่พักที่นี่สักสองสามวันเป็นอย่างไร จะได้ให้ข้าดูแลต้อนรับในฐานะเจ้าบ้านด้วย"

บังเอิญอะไรเช่นนี้ เขาเพิ่งจะนึกหาวิธีให้ได้อยู่ต่อ อีกฝ่ายก็ส่งมาให้ถึงประตูเองเลย ตอนที่สามีภรรยาใจดำคู่นั้นส่งเขาขึ้นเรือ บอกไว้ว่าระยะนี้สกุลสุ่ยอยู่ดีๆ ก็ขึ้นราคาเกินเหตุ ไม่เหมือนที่เคยทำก่อนหน้านี้ จึงสั่งให้เขาแอบมาแบบลับๆ

คำพูดของสวี่จื่อฉีตรงกับใจเขาพอดี จั้นปู้ฉวินอยากตอบรับแน่นอน แต่ก็ยังพูดจาตามมารยาทสักเล็กน้อย

"จะดีหรือ..."

"พี่จั้น ท่านเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตคุณหนูใหญ่ ถ้าหากอาจารย์กลับมาแล้วรู้ว่าพวกเราไม่รั้งให้ท่านอยู่ต่อ จะต้องตำหนิที่ข้าทำงานไม่ได้เรื่องแน่ๆ ท่านอย่าได้ปฏิเสธน้ำใจของข้าเลย"

จั้นปู้ฉวินหัวเราะลั่นแล้วตบไหล่สวี่จื่อฉี

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าก็ไม่เกรงใจพี่สวี่แล้ว บอกตามตรง ข้าชื่นชม

* เจียงหนาน คือคำเรียกที่ราบลุ่มแม่น้ำทางด้านใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือทางใต้ของมณฑลเจียงซู อันฮุย และด้านเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

จอมยุทธ์สุ่ยยิ่งนัก ที่มาในครั้งนี้เพราะอยากถือโอกาสขอคำแนะนำด้วย หวังว่าจอมยุทธ์สุ่ยจะช่วยชี้แนะวิชาเงอะๆ งะๆ ของข้า ดูซิว่าจะแอบลักจำวิชาดาบสักสองสามกระบวนท่าได้บ้างหรือไม่ ได้พักที่สกุลสุ่ยหลายวันเป็นสิ่งที่จะหาก็หาไม่ได้แล้ว"

"พี่จั้นเกรงใจไปแล้ว" สวี่จื่อฉีเห็นอีกฝ่ายตอบรับอย่างตรงไปตรงมาใบหน้าก็เผยรอยยิ้ม

"ไม่ได้เกรงใจหรอก เมื่อครู่วิชาดาบที่โต้ตอบกลับไปของพี่สวี่นั้นไม่ใช่ว่าใครๆ จะทำได้ เห็นได้ว่าอาจารย์โด่งดังศิษย์ก็ยอดเยี่ยม สองสามวันหลังจากนี้ ดูท่าว่าพี่สวี่จะต้องช่วยให้ข้าได้เปิดหูเปิดตาแล้ว...แน่นอนว่าถ้าได้น้ำค้างปทุม สุราเลื่องชื่อของต้งถิงก็จะยิ่งดีเลย!" เขายิ้มกว้างบอกช่วยไม่ได้ อาการอยากเหล้ากำเริบแล้ว ถ้าไม่ฉวยโอกาสนี้พูดสักหน่อยเขาก็ไม่รู้ว่าเมื่อไรจึงจะได้ลิ้มชิมให้นุ่มลิ้นสักที

สวี่จื่อฉีแววตาเป็นประกาย หัวเราะบอก

"เรื่องนี้ไม่ยากเย็น ข้าจะให้บ่าวรับใช้ไปเอาที่หอเซียวเซียงมาสักสามไหห้าไหเดี๋ยวนี้เลย!"

ตอนที่สุ่ยรั่วฟื้นขึ้นมา เฉี่ยวเอ๋อร์ก็ทำความสะอาดให้นางเอี่ยมอ่องไปทั้งตัวและเปลี่ยนมาใส่เสื้อผ้าสะอาดให้นานแล้ว

นางหันหน้ามา เห็นเฉี่ยวเอ๋อร์เท้าแก้มชมพูพิงอยู่กับขอบโต๊ะงีบหลับสัปหงก

บนโต๊ะมีภาพเรือแต่ละแผ่นที่เฉี่ยวเอ๋อร์เอามากางไว้ นางค่อยๆ ลุกนั่ง ลงจากเตียงไปตรวจดูสภาพของภาพพวกนั้น ภาพที่มีบางส่วน

เลอะสิ่งสกปรกก็ถูกเฉี่ยวเอ๋อร์ทำความสะอาดแล้ววาดซ่อมด้วยเส้นสีดำโย้เย้ นางมองสักพักแล้วก็หัวเราะในใจ แม้เส้นสีดำจะบิดเบี้ยวไม่ตรงอยู่บ้าง แต่ก็ยังพอดูได้ อีกทั้งไม่ได้วาดผิดที่ผิดทาง เห็นได้ว่าเฉี่ยวเอ๋อร์ไม่ได้ทำซุ่ยๆ เหมือนกับที่แสดงออกอย่างทุกที

เฉี่ยวเอ๋อร์สาวใช้คนนี้อ่อนกว่านางหนึ่งปี ผิวเผินดูเหมือนทำงานหยาบๆ ไม่ใส่ใจ แต่ความจริงแล้วเป็นคนจิตใจดี ไว้ใจได้ แต่เพราะมีชีวิตยากลำบากมาตั้งแต่เล็กๆ จึงมีท่าทางหยาบกระด้าง พูดจาเพื่อปกป้องตัวเอง นางให้เฉี่ยวเอ๋อร์มาเป็นสาวใช้ประจำตัวได้ห้าปีแล้ว เรื่องที่ควรทำเฉี่ยวเอ๋อร์ไม่เคยทำพลาดสักอย่าง คนในบ้านก็มีแค่เฉี่ยวเอ๋อร์เท่านั้นที่เข้าใจนางมากที่สุด และนางเองก็ปฏิบัติกับเฉี่ยวเอ๋อร์ประหนึ่งเป็นน้องสาวอีกคนมานานแล้ว

ตอนที่นางเก็บภาพที่ตากจนแห้ง พอหยิบภาพสุดท้ายขึ้นมาก็เผลอไปโดนเก้าอี้เข้า

เฉี่ยวเอ๋อร์ได้ยินแล้วก็ตื่นขึ้น

"อ๊ะ คุณหนู ท่านตื่นแล้วหรือเจ้าคะ" นางนวดดวงตาที่ยังไม่ตื่นดี รีบรับภาพเรือไปจากมือสุ่ยรั่ว "คุณหนู ท่านไม่เป็นไรใช่หรือไม่เจ้าคะ" นางหาวแล้วถามขึ้นขณะที่กอดภาพเรืออยู่

"ข้าไม่เป็นไร พวกเรากลับมาบ้านได้อย่างไรหรือ" สุ่ยรั่วถามเบาๆ ด้วยเสียงนุ่มนวล

"หลังจากที่เจ้าล่ำนั่นช่วยคุณหนูแล้ว คุณชายสวี่ผ่านมาพอดี จึงพาพวกเรากลับมาเจ้าค่ะ" เฉี่ยวเอ๋อร์สูดหายใจลึกหลายที ให้ตัวเองสดชื่นอีกหน่อยแล้วจึงบอก "คุณหนู ภาพนี้ข้าให้คนเอาไปส่งอู่ต่อเรือก่อน

ก็ได้เจ้าค่ะ ไหนๆ ฟ้าก็มืดแล้ว ข้าว่าคงมีคนอยู่ที่อู่ไม่กี่คน แล้วพรุ่งนี้ท่านค่อยไปนะเจ้าคะ"

สุ่ยรั่วกำลังจะตอบก็ได้ยินเสียงคนเคาะประตู

"เข้ามา"

สาวใช้ชุดดำคนหนึ่งได้ยินแล้วก็เข้ามาแจ้ง

"คุณหนูใหญ่ คุณชายสวี่ให้มาเชิญไปที่โถงหน้าเจ้าค่ะ"

"รู้หรือไม่ว่าเรื่องอะไร" เฉี่ยวเอ๋อร์ขมวดคิ้วถาม

"เรียนพี่เฉี่ยวเอ๋อร์ คุณชายสวี่จัดงานเลี้ยงมื้อค่ำให้คุณชายจั้นเจ้าค่ะ"

"คุณชายจั้นไหน" สุ่ยรั่วถามด้วยความแปลกใจ

"คือคุณชายที่วันนี้ช่วยคุณหนูใหญ่ที่ถนนเจ้าค่ะ" สาวใช้ชุดดำตอบ

"ที่แท้ก็เจ้าล่ำนั่น" เฉี่ยวเอ๋อร์บ่นอุบอิบอย่างอดไม่ได้

สุ่ยรั่วหัวเราะแล้วบอกสาวใช้ชุดดำ

"อีกประเดี๋ยวข้าจะไป"

สาวใช้ชุดดำได้ยินแล้วก็ถอยออกไป

เฉี่ยวเอ๋อร์แค่นเสียงหึ

"ช่วยคุณหนูอะไรกันเล่า เห็นๆ อยู่ว่าเจ้าล่ำนั่นชนคุณหนูก่อน!"

สุ่ยรั่วหัวเราะเบาๆ บอก

"แต่เขาก็ช่วยข้าไว้จริงๆ นะ คนเขาแซ่จั้น เจ้าอย่าเอาแต่เรียกเขาว่าเจ้าล่ำสิ"

"ก็เขาล่ำจริงๆ นี่เจ้าคะ!" เฉี่ยวเอ๋อร์ย่นจมูก "ข้าว่าคนแซ่จั้นนั่นไม่ใช่คนดีอะไรหรอก ดูสิ อย่างสกุลจั้นที่เมืองหยางโจวนั่นน่ะ เวลา

จะจ่ายเงินทีก็จ่ายอย่างไม่เต็มใจ แล้วยังคอยเร่งจะเอาเรือตลอด เหมือนว่าเราจะเสกเรือลำหนึ่งได้ในวันเดียวอย่างนั้นแหละ ตอนนี้จู่ๆ ก็มีเจ้าล่ำแซ่จั้นโผล่มาอีก...ข้าว่านะคุณหนู คนคนนี้คงไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับสกุลจั้นที่เมืองหยางโจวหรอกใช่หรือไม่เจ้าคะ"

"จะบังเอิญอะไรขนาดนั้นเล่า เมืองหยางโจวน่ะ ไม่ใช่จะไปถึงได้ในสิบยี่สิบสี้หรอกนะ เจ้านึกว่ามันอยู่ข้างบ้านหรือไร" นางหัวเราะพลางเอาปิ่นหยกม้วนผมสลวยขึ้น "เลิกคิดเหลวไหลได้แล้ว คุณชายจั้นยังรออยู่นะ"

เห็นคุณหนูกำลังจะก้าวออกไปจากห้อง เฉี่ยวเอ๋อร์ก็รีบวางภาพเรือที่ถืออยู่แล้วร้องด้วยความตระหนกเกินเหตุ

"คุณหนูของบ่าว ท่านคงไม่ได้จะออกไปพบแขกในสภาพนี้ใช่หรือไม่เจ้าคะ"

สุ่ยรั่วหันกลับมาพร้อมเอียงหน้าเล็กน้อย ถามอย่างไร้เดียงสา

"มีอะไรผิดปกติหรือ"

"ผิดปกติแน่เจ้าค่ะ!" นางเดินไปดึงสุ่ยรั่วมาหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ประคองหัวไหล่ของเจ้านายแล้วชี้คนในกระจก "คุณหนูเจ้าคะ อย่างน้อยท่านก็ต้องเปลี่ยนมาใส่ชุดที่งามกว่านี้ เกล้าผมทรงที่ดีกว่านี้หน่อย แล้วจึงจะออกไปพบแขกได้นะเจ้าคะ"

"เฉี่ยวเอ๋อร์" สุ่ยรั่วเรียกชื่อสาวใช้ หัวเราะบอกอย่างหมดแรง "เจ้าพูดเหมือนกับยอดบุปผาที่หอจันทร์หอมจะออกไปเจอแขกอย่างนั้นแหละ"

"ชิ! ยอดบุปผาของหอจันทร์หอมจะสู้คุณหนูได้อย่างไรเจ้าคะ

คุณหนูสกุลสุ่ยเราไม่ว่าคนไหนออกไปสักคนก็ต้องทำให้หญิงคณิกาพวกนั้นหมองไปทันทีเจ้าค่ะ" เฉี่ยวเอ๋อร์บอกอย่างมั่นใจ

สุ่ยรั่วได้ยินแล้วก็หัวเราะ

"เจ้าคงหมายถึงน้องรองกับน้องสามกระมัง"

"เฮ้อ คุณหนู ท่านมองความงามเพริศแพร้วของคุณหนูหลายๆ ท่านมากเกินไปแล้วเจ้าค่ะ ถึงได้ไม่รู้ว่าตัวเองก็งามดังเทพธิดาจุติลงมาไม่อย่างนั้นท่านคิดว่าเหตุใดทุกครั้งที่พวกเราเดินอยู่บนถนน จึงมักจะมีคุณชายมากมายจ้องท่านตาค้าง ไม่ได้จ้องข้าล่ะเจ้าคะ"

"มีด้วยหรือ" สุ่ยรั่วกะพริบตา ไม่รู้สึกว่าปกติจะมีใครมาจ้องตนเลยสักนิด

"มีเจ้าค่ะ..." เฉี่ยวเอ๋อร์ลากเสียงยาวอย่างหมดแรง *เฮ้อ* นางต้องยอมพ่ายแพ้ให้แก่คุณหนูผู้ความรู้สึกช้าคนนี้จริงๆ

3

"ใครๆ ต่างกล่าวกันว่าน้ำค้างปทุมมีดีอยู่ที่จอกเดียวหอมสดชื่น ทำให้สาวงามเมามาย สองจอกหัวหงอกหนวดขาวลืมโลก สามจอกได้กลิ่นแล้วให้งงงัน ดื่มลงไปแล้วเบาสบายราวกับเทพเซียน พี่จั้นคอทองแดงจริงๆ น้ำค้างปทุมหนึ่งไหหมดไม่เหลือสักหยด แต่ท่านกลับยิ่งสดชื่น หากบอกคนของหอเซียวเซียง พวกเขาจะต้องร้องชื่นชมแน่ๆ" สวี่จื่อฉีเห็นจั้นปู้ฉวินดื่มสุราหมดไหในพริบตาแต่ยังไม่มีทีท่าว่าจะเมามายเลยสักนิดก็ให้รู้สึกประหลาดใจ

จั้นปู้ฉวินฉีกยิ้มกว้าง รับไหสุราที่สวี่จื่อฉีเปิดผนึกออกแล้วส่งมาให้อย่างไม่เกรงใจแม้แต่น้อย เขารินสุราให้ตัวเองและรินให้อีกฝ่ายพลางบอก

"พี่สวี่ ท่านก็ไม่เลวเลยนะ มาๆๆ เอาอีกจอก! น้ำค้างปทุมนี้ไม่เสียทีที่เป็นเหล้าดังของต้งถิง แค่กลิ่นก็ทำให้ผู้คนเมามายไปสามส่วนแล้ว หายาก...หายาก หายากจริงๆ!"

"พี่จั้น เหตุใดต้องเอ่ยหายากตั้งสามครั้ง" สวี่จื่อฉีถามด้วยความประหลาดใจ

"หายากอย่างแรกคือเป็นเหล้าขาวชั้นดี สองคือพี่น้องที่หายาก!" เขาโอบไหล่สวี่จื่อฉีหัวเราะแหะๆ

เจ้านี่น่าคบหาจริงๆ ใช้มีดรู้กำลังไม่ให้ถึงที่ตาย ดื่มเหล้าไม่รีบไม่ร้อนไม่กลัดกลุ้ม รู้จักให้ทางออกคน อีกทั้งทำอะไรค่อนข้างมีขอบเขตไม่เลว...ไม่เลว สหายคนนี้คุ้มค่าที่จะผูกมิตรด้วย

"แล้วหายากอีกอย่างคืออะไรเล่า"

"คือ..." จั้นปู้ฉวินผงะ หัวเราะพลางลูบหนวดดำ

เขาพูดออกไปสามครั้งคือพูดไปเรื่อยเปื่อยอย่างนั้นเอง *หายากที่สามน่ะหรือ...*

ลูกตาของเขากวาดมองในห้อง ยังนึกไม่ออกว่าหายากที่สามคืออะไร ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากระเบียงด้านใน พอหันกลับไปก็เห็นสตรีชุดขาวกำลังยกข้อมือขาวเนียนแหวกม่านประดับมุกเข้ามา ในสถานการณ์เร่งด่วนเขาจึงหาสิ่งทดแทนส่งเดช แม้จะยังไม่ทันมองหน้าตาของผู้มาใหม่ให้ชัด แต่สตรีชอบฟังคำหวาน ชมแล้วก็มักจะไม่มีทางผิด จึงหัวเราะบอก

"หายากที่สามน่ะหรือ แน่นอนว่าคือสาว..."

ยังไม่ทันพูดจบ หญิงสาวในชุดขาวก็เลิกม่านออก เห็นใบหน้าอ่อนโยนงดงาม จั้นปู้ฉวินหัวใจหยุดเต้น รู้สึกลำคอตีบตันทันที เดิมที่จะบอกออกไปว่า 'สาวงามแห่งต้งถิง' ก็พลันลืมไปเสียแล้ว

ชายหนุ่มตาค้าง มองนางด้วยความตะลึงงัน พริบตานั้นก็ลืมไปแล้วว่าตัวเองอยู่ที่ใด เห็นนางเยื้องย่างแช่มช้อย กรีดกรายเดินเข้ามา ดวงตา

เป็นประกายฉ่ำ คิ้วดังหมึกวาด มือขาวเรียว แขนเสื้อพลิ้วไหว กลิ่นหอมดังกล้วยไม้ชวนให้มึนเมา ยอดหญิงงามแห่งต้งถิง...

"พี่สวี่" สุ่ยรั่วเดินมาถึงโต๊ะแล้วทักทายสวี่จื่อฉี

"คุณหนูใหญ่ เจ้าดีขึ้นบ้างหรือไม่" สวี่จื่อฉีโบกมือ บ่าวรับใช้ก็เอาชามและตะเกียบมาเพิ่ม

"ต้องขอบคุณพี่สวี่และคุณชายจั้น สุ่ยรั่วดีขึ้นมากแล้ว" สุ่ยรั่วบอกเบาๆ คลี่ยิ้มแล้วนั่งลงข้างโต๊ะ หางตาเหลือบมองชายที่ตัวแข็งทื่ออยู่ที่โต๊ะกลมโดยไม่รู้ตัว *เหตุใดเขาถึงเอาแต่จ้องข้ากันนะ*

"ดีขึ้นก็ดีแล้ว เมื่อครู่พี่จั้นยังห่วงอยู่ว่าคุณหนูใหญ่จะยังไม่สบายอยู่" สวี่จื่อฉีหันไป อยากจะแนะนำให้ทั้งสองได้รู้จักกัน แต่กลับเห็นจั้นปู้ฉวินยังคงมองคุณหนูใหญ่ด้วยอาการตะลึงงัน เขาเห็นแล้วก็ไม่ได้รู้สึกแปลกใจนัก เพราะเคยชินกับอาการของผู้คนเวลาที่เห็นพวกคุณหนูของสกุลสุ่ยครั้งแรกมานานแล้ว จึงเพิ่มเสียงดังขึ้นเล็กน้อย ร้องเรียกชายหนุ่ม "พี่จั้น!"

จั้นปู้ฉวินสะดุ้ง ได้สติในที่สุด แต่ดวงตาทั้งคู่ยังคงไม่ละสายตาจากใบหน้างามของสุ่ยรั่ว ตอนกลางวันที่พบกันบนถนนนางเปื้อนแป้งเลอะฝุ่นไปทั้งศีรษะและเนื้อตัว เขาจึงไม่ได้เห็นนางชัดๆ ไม่คิดเลยว่านางจะงดงามเลิศล้ำเพียงนี้

"พี่จั้น นี่คือธิดาคนโตของอาจารย์ คุณหนูใหญ่ ท่านนี้คือคุณชายจั้นที่ช่วยเจ้าไว้เมื่อบ่ายนี้" สวี่จื่อฉียิ้มพลางแนะนำทั้งสองคนให้รู้จักกัน

"ขอบคุณคุณชายจั้นที่ยื่นมือเข้าช่วย" สุ่ยรั่วขยับเผยอกลีบปากเอ่ยขอบคุณ จนกระทั่งตอนนี้จึงได้กล้ามองคุณชายจั้นที่ช่วยนางไว้อย่างเปิดเผย ตอนกลางวันที่เกิดเรื่องทุกอย่างโกลาหลไปหมด นางจึง

ไม่ได้มองคนที่ชนนางแล้วช่วยนางให้ชัดว่าหน้าตาเป็นอย่างไร จำได้แค่ว่าเขาไว้หนวดดกครึ้ม ตอนนี้มองให้ดีๆ แล้วก็ยังรู้สึกว่าหนวดครึ้มที่เขาไว้ปกคลุมใบหน้าครึ่งหนึ่ง ทำให้ดูไม่ออกว่าคุณชายจั้นอายุอานามเท่าไร อีกอย่างคือนัยน์ตาสีดำเป็นประกายนั้นมองนางค้างนิ่งโดยไม่ปิดบังเลยสักนิด

พอถูกเขามองจนรู้สึกกระอักกระอ่วน พวงแก้มของสุยรั่วก็แดงเรื่อด้วยความเขินอาย ก้มหน้าลงเล็กน้อยด้วยความอึดอัด จนกระทั่งตอนนี้นางจึงได้เชื่อที่เฉี่ยวเอ๋อร์บอกว่ามีคนคอยจ้องนางอยู่จริงๆ

"แค่กๆ" สวี่จื่อฉีเห็นจั้นปู้ฉวินยังไม่ดึงสายตากลับมาก็รีบกระแอมสองที

เมื่อรู้ว่าตัวเองเสียกิริยา จั้นปู้ฉวินก็หน้าแดงแล้วรีบตั้งสติ

"แค่ก! อื้ม คุณหนูทำม้วนภาพตกก็เพราะข้าน้อยล่วงเกิน คุณหนูไม่ตำหนิก็โชคดีมากแล้ว ข้าน้อยหรือจะกล้ารับคำขอบคุณ"

"คุณชายจั้นเกรงใจแล้ว" สุยรั่วตอบเสียงแผ่ว ยังคงก้มหน้าเล็กน้อยทำให้จั้นปู้ฉวินเห็นแค่แพขนตาดำของนางขยับไหวเบาๆ

ไม่รู้เพราะเหตุใด เขาถึงกับมีความคิดอยากจะยื่นมือออกไปเชยคางนางขึ้น แล้วมองสีหน้าของนางในตอนนี้ให้ชัดยิ่งนัก แต่ในความจริงนั้นเขาพบว่าตนไม่อยากพลาดทุกสีหน้าและอารมณ์ของนางอย่างพริบตาเมื่อครู่นี้ที่จู่ๆ ก็เห็นนาง เขามีความรู้สึกที่อยากจับพู่กันอยากจะวาดรูปโฉมของนางลงบนกระดาษ และนั่นคือเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นเลยในสิบกว่าปีมานี้

พู่กันของเขาไม่ได้วาดภาพมานานสิบกว่าปีแล้ว...

ปัง!

เสียงฝ่ามือดังชัดลอดผ่านฝากระดานเรือ จากนั้นสิ่งที่ตามมาคือเสียงคำรามที่ฟังดูเหนื่อยล้า...

'สารเลว! แค่ก...ภาพเรือไม่วาด เจ้าวาดขยะพวกนี้น่ะหรือ?!... แค่กๆ ข้าให้เหล่าจางสอนเจ้า...แค่กๆๆ...สอนให้เจ้าจับพู่กันก็เพื่อวาดขยะพวกนี้น่ะหรือ! แค่กๆ...เจ้ามันคนไม่เอาไหน!' จั้นเทียนโบกภาพวาดในมือด่าพลางไอโขลก สุดท้ายสองมือก็ฉีกภาพวาดทุกแผ่นเป็นสองซีกต่อหน้าบุตรชายแล้วโยนลงบนพื้น!

จั้นปู้ฉวินที่อายุสิบห้าสองมือกำหมัดแน่น จ้องบิดาอย่างโกรธแค้นคำรามกลับไปด้วยความโมโห

'ใช่! ในสายตาของท่านก็มีแต่เรือเท่านั้นที่สำคัญ ทุกอย่างที่อยู่นอกเหนือไปจากกิจการที่เกี่ยวกับเรือก็คือขยะ ข้าก็คือขยะที่ไม่มีวันก้าวหน้าไปไหน! คนบนเกาะต่างรู้ว่าพี่ชิงต่างหากที่มีความสามารถสืบทอดสกุลจั้นได้ มีแต่ท่านเท่านั้นตาแก่ตาบอดที่มองไม่ออก! ข้าจะบอกให้นะว่าข้าไม่มีทางเรียนขับเรือเป็น! ไม่มีทางเรียนว่ายน้ำเป็น! ไม่มีทางสืบทอดตำแหน่งของท่าน...'

เสียง 'ผัวะ' ดังขึ้น อีกฝ่ามือตบคำพูดที่เหลือของเด็กหนุ่มทิ้งไป

จั้นปู้ฉวินถูกตบจนตาพร่าเห็นดาวไปชั่วขณะ นานพักใหญ่จึงได้สติ เขาใช้กำปั้นเช็ดเลือดสดที่มุมปากแล้วหมุนตัวออกไปทันที

'หยุดอยู่ตรงนั้น!' จั้นเทียนตวาด โมโหจนตัวสั่นเพราะบุตรชาย

จั้นปู้ฉวินที่กำลังเลือดขึ้นหน้าไม่หยุด ทำหูทวนลมกับคำที่บิดาตวาดให้หยุด

จั้นเทียนตบโต๊ะ ดวงตาทั้งคู่แดงก่ำ ตวาดอย่างเดือดดาล

'แค่กๆ...ข้าบอกให้เจ้าหยุด!'

จั้นปู้ฉวินเลือดร้อนอีกทั้งความโกรธแค้นสั่งสมมานาน มีหรือจะฟังคำตวาดห้ามของบิดา เขายังคงเดินออกไปจากห้องโดยสารเรือโดยไม่หันกลับมา

จั้นเทียนโมโหจนไอโขลกอยู่พักหนึ่งแล้วตวาดอีก

'ดี! เจ้าไปเลย ไปแล้วก็ไม่ต้องกลับมา!'

สิ่งที่ตอบกลับมาคือเสียงกระแทกประตู

พระจันทร์เสี้ยว...

บนฟ้ามีพระจันทร์ครึ่งเสี้ยว ในน้ำสะท้อนพระจันทร์ครึ่งเสี้ยว

จั้นปู้ฉวินมองพระจันทร์ในน้ำแล้วดึงสติกลับมา ที่แห่งนี้คือเรือนเงาจันทร์บุปผา คือห้องรับรองแขกของสกุลสุ่ย

เขาไม่ได้คิดถึงคืนที่มีปากเสียงคืนนั้นมานานมากแล้ว และในคืนนั้นเองที่เขาโมโหจนหนีออกจากบ้าน ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่เคยกลับไปอีกเลย เขาเข้าใจมาตลอดว่าตาแก่นั้นต่อให้อยู่ไปอีกสิบยี่สิบปีก็คงไม่มีปัญหา ใครจะไปรู้ว่าสองเดือนหลังจากนั้น ตาแก่ก็จะลาลับไปจากโลกนี้ และลูกอกตัญญูอย่างเขาคนนี้กลับเพิ่งรู้เมื่อตอนที่กลับบ้านไปสิบกว่าปีให้หลัง

ตอนนั้นทำอะไรตามอารมณ์ ไม่คิดว่าคืนนั้นจะเป็นครั้งสุดท้ายที่สองพ่อลูกได้พบหน้า ทุกครั้งที่หวนนึกถึงก็จะทำให้เขารู้สึกผิด แต่ลึกๆ ในใจก็รู้ว่าหากเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นอีกครั้ง เขาก็ยังโมโหและ

หนีออกจากบ้านเหมือนเดิม

ที่น่าขันคือตอนแรกนั้นจุดมุ่งหมายของเขาคือการวาดภาพไปเรื่อยเปื่อย แต่พอออกมาจากบ้านแล้ว เขากลับยุ่งอยู่กับการรบราฆ่าฟัน ยุ่งอยู่กับการหาเลี้ยงปากท้อง จากนั้นก็ไม่เคยจับพู่กันวาดภาพอีกเลย

คืนนี้เป็นครั้งแรกในสิบกว่าปีที่ผ่านมา เป็นครั้งแรกที่เขาอยากจะวาดสิ่งที่เห็นออกมา ความตกตะลึงที่ได้เห็นคุณหนูใหญ่สกุลสุ่ยในตอนแรกนั้นยังคงกลั่นตัวอยู่ในใจไม่จางหาย กล้ามเนื้อและกระดูกมือขวาคันระคายขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว เริ่มกระสับกระส่าย

เขาอยากจะวาดใบหน้าที่มีรอยยิ้มเบิกบานของนาง อยากวาดสีหน้าเอียงอายน่ารักของนาง...ไม่ใช่เพราะยินดีที่ได้เห็นสตรี แต่ชื่นชมสีหน้าท่าทางของนางที่ราวกับเทพธิดาจุติลงมา อยากวาดความอ่อนโยนบริสุทธิ์เหนือโลกลงบนกระดาษเซวียนจื่อสีขาว

จั้นปู้ฉวินฉีกยิ้มหัวเราะหยัน กลัวว่าเมื่อครู่เขาจะหยาบคายกับหญิงงามเกินไป ทำให้แม่นางขวัญเสียไปแต่แรกแล้ว เห็นนางก้มหน้าตลอดทั้งคืน หากไม่จำเป็นก็จะไม่สนทนาตอบคำ ดีไม่ดีคุณหนูใหญ่สกุลสุ่ยผู้นั้นคงนึกว่าเขาเป็นพวกบ้าตัณหาที่ไม่คู่ควรเสียด้วยซ้ำ

"เฮ้อ ช่างเถอะ เรื่องที่จะสืบยังไม่สำเร็จ ตอนนี้ไม่ควรนอกเรื่อง"

แม้จั้นปู้ฉวินจะคิดเช่นนี้ แต่มองมือใหญ่ที่แบออกแล้ว เขาก็ยังอดหัวเราะอีกสองทีไม่ได้ ไม่คิดเลยว่าหลายปีมานี้เขาจะยังคิดอยากจับพู่กันขึ้นอีกครั้ง คิดไม่ถึงเลยจริงๆ...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ลำนำรักมังกรดำ

บทนำ

ดวงอาทิตย์ใกล้จะจมลงทางฝั่งตะวันตก ลมราตรีพัดโชยเอื่อยบนทะเลสีส้ม ลูกคลื่นเล็กละเอียดตีกระทบลำเรือสีดำ พาให้เกิดเสียงที่คุ้นเคยเบาๆ

ใบเรือลดต่ำลง เรือใหญ่สีดำที่นางโดยสารอยู่กำลังจอดเทียบฝั่ง

กลีบเมฆสูงทางตะวันออกสะท้อนกับแสงอาทิตย์ที่ลับยอดเขาไปนานแล้ว ทำให้คนหลงนึกว่าดวงอาทิตย์กำลังจะลอยขึ้น นึกไปว่ายามนี้คืออรุณรุ่งมิใช่ยามสายัณห์

นางนั่งอยู่บนคานสูงของเสากระโดงเรือหลัก มองกลีบเมฆเหนือทะเลไกลๆ แปรเปลี่ยนเป็นสีสันต่างๆ ด้วยแสงอาทิตย์ จากสีส้มไปถึงชมพู กระทั่งม่วงอ่อนไปถึงฟ้าอมเขียว แม้ว่าจะมองมาสิบสี่ปีแล้ว นางก็ยังหลงใหลทัศนียภาพเช่นนี้อยู่ดี

ลมราตรี สายลมอันอบอุ่น...นางหลับตาลงรับสัมผัสของสายลม

ที่กระทบใบหน้า เส้นผมที่พัดพลิ้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเงียบงันถึงเพียงนั้น เงียบสงัดจนได้ยินเพียงเสียงคลื่นทะเล เงียบจนพาให้คนเข้าใจผิดคิดไปว่าจิตใจได้รับความสงบสุข...

นางขยี้หางตาเบาๆ รู้ว่าทะเลที่สงบเงียบเช่นนี้ก็แค่ภาพลวงตา ก็เหมือนกับเรือดำลำนี้ เหมือนกับเจ้าของของมัน

พวกนี้ล้วนแล้วแต่เป็นความสงบก่อนพายุกระหน่ำเท่านั้น

ยามท้องฟ้ามืดมิดลงทั้งผืน สายฝนเม็ดบางเริ่มพร่างพรมลงมา

นางกระโดดจากเสากระโดงเรือเบาๆ ลงสู่พื้นโดยไร้เสียง

ชายตัวผอมเล็กผู้หนึ่งโผล่ออกมาจากท้องเรือ มองเห็นสายฝนที่ตกลงมาจากท้องฟ้ายามราตรีก็เลิกคิ้วถาม

"พายุหรือ"

นางผงกศีรษะด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ คนผู้นั้นเห็นดังนั้นก็พึมพำว่าต้องไปตรวจดูเชือกผูกสมอเรือสักหน่อย แล้วพลันเดินตากฝนไปยังอีกด้านหนึ่งของดาดฟ้าเรือ

นางเดินเข้ามาในส่วนห้องโดยสารใต้ท้องเรือแล้วก็ปิดประตูกระดานด้านบนลงมาด้วย บนทางเดินมืดในท้องเรือมีเพียงแสงบางๆ ทอลอดออกมาจากร่องประตูห้องโดยสารไม่กี่ห้อง นางได้ยินเสียงกรนราวกับฟ้าร้องของอาอ้วน และได้ยินเสียงพี่เหวยพลิกตัวไปมาบนเตียงอย่างข่มตาไม่หลับ จากนั้นก็เป็นเสียงพึมพำคำสอนของหลันเซิง เสียงกลุกกลักจากการเล่นลูกเต๋าของผีพนันจาง...

เสียงแผ่วเบานับไม่ถ้วน เมื่อมาอยู่บนทางเดินมืดมิดนี้แล้ว

กลับได้ยินชัดเจนอย่างยิ่ง อีกทั้งยังคุ้นเคย

ปึง!

เสียงของหนักร่วงลงพื้นที่ดังขึ้นมากะทันหันทำให้นางสะดุ้งน้อยๆ

"ทำอะไรน่ะ" คำถามอย่างไม่พอใจของพี่เหวยดังออกมาจากในห้อง

"ไม่มีอะไรๆ เสี่ยวซีตกเตียงอีกแล้วน่ะ" เสียงของเสี่ยวเก๋อดังออกมาจากอีกห้องหนึ่งที่ดับไฟแล้ว

พี่เหวยได้ยินก็บ่นอีกสองสามประโยค จากนั้นก็เป็นเสียงขอโทษงัวเงียของเสี่ยวซี และตามด้วยทุกสิ่งอย่างกลับคืนสู่ความสงบอีกครั้ง

ตอนที่นางเดินเข้าไปในห้องตัวเอง ลมก็เปลี่ยนเป็นแรงขึ้นแล้ว คืนนี้มืดมาก ด้านนอกกลายเป็นพายุฝนโหมคลั่ง เรือใหญ่ถูกคลื่นแรงทำให้ส่ายโอน นางมองพื้นกระดานที่เดี๋ยวยกตัวขึ้นเดี๋ยวลดต่ำลงแต่กลับไม่รู้สึกหวาดกลัวแม้แต่น้อย เพราะนางรู้ว่าอยู่ในเรือลำนี้ปลอดภัยมาก หรือควรพูดว่านางรู้ว่าคนบนเรือลำนี้จะไม่ปล่อยให้มันจมเด็ดขาด

ดังนั้นนางจึงคลายเสื้อผ้าแล้วขึ้นเตียง รอคอยการมาถึงของเขาภายใต้ราตรีพายุคลั่ง เหมือนกับราตรีนับครั้งไม่ถ้วนในหลายปีที่ผ่านมา

ความสัมพันธ์ระหว่างนางกับเขากลายเป็นเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไร

นางจ้องมองไปเบื้องหน้าภายใต้ความมืด และพบว่าตอนที่นางรู้ตัวทุกอย่างก็ดูเหมือนเกิดขึ้นโดยธรรมชาติแล้ว จากนั้นก็ต่อเนื่องมาตลอดจนถึงตอนนี้

ตลอดมาเขาสอนสิ่งต่างๆ มากมาย ทั้งวิชายุทธ์ การสะกดรอย การเดินเรือ การถือกระบี่ รวมถึง...การฆ่าคน

นางนับเป็นลูกน้องของเขา หรือเป็นลูกศิษย์? หรือเป็นแค่สตรี

ที่หาได้ง่ายเท่านั้น?

ประตูห้องโดยสารเปิดออกแล้ว ไม่ต้องหันไปนางก็รู้ว่าเป็นเขา

ด้านหลังมีเสียงถอดเสื้อผ้าลอยมา พริบตาต่อมาเรือนกายเย็นเยียบใหญ่โตของเขาก็มุดเข้ามาในผ้าห่ม กอดนางเข้าไปในอกจากด้านหลัง บนหน้าอกเขายังมีเม็ดฝนเย็นเฉียบอยู่ เห็นได้ชัดว่าเมื่อครู่ขึ้นไปตรวจดูทุกที่บนดาดฟ้าเรืออีกรอบ ถึงได้เปียกและตัวเย็นขนาดนี้

มือของเขาแก้เชือกผูกเสื้อของนางออกแล้วสอดเข้ามาข้างใน กอบกุมเนินนุ่มอุ่นร้อนทั้งคู่ของนางไว้ นางสูดหายใจอีกครั้ง อยากจะหลบเลี่ยงเรือนกายและมือใหญ่ที่หนาวเย็นของเขา แต่มือเท้าของเขากลับยึดนางไว้แน่น แนบสนิทกับนางเป็นอย่างมาก ใช้ประโยชน์จากนางอบอุ่นตนเองตั้งแต่หัวจรดเท้า

ไม่นานความหนาวเย็นในผ้าห่มก็สลายไปไม่เหลือร่องรอย

นิ้วมือของเขาเรียวยาวมีพลัง คล้ายกับว่าเพียงแค่สัมผัสเบาๆ ก็สามารถจุดไฟในตัวนางได้แล้ว ต่อให้เขาจะเย็นจนเหมือนก้อนน้ำแข็งก็ยังเป็นเช่นนั้น แน่นอนว่านั่นแค่ช่วงแรก หลังจากนั้นเขาก็กลายเป็นไฟไปแล้ว เผาผลาญทุกสิ่งเป็นจุณ ถึงขนาดที่ว่ายามนางลูบโดนเหงื่อบนหลังเขา ยังสงสัยว่าเหตุใดพวกมันไม่ระเหยหายไปเพราะร่างกายเร่าร้อนที่ห้อตะบึงของเขา...

เขาก้มตัวลงจูบนาง จากกล้ามเนื้อที่เกร็งแน่นของเขา นางรู้ว่าเขาไม่พอใจที่นางแบ่งความสนใจไป พริบตาถัดมานางก็ไม่สามารถคิดพิจารณาอะไรได้อีก ได้แต่โอบคอเขาแน่น กัดหัวไหล่แกร่งของเขาหยุดยั้งเสียงครวญของตน

ราตรียิ่งดึก พายุฝนนอกเรือก็ค่อยๆ สงบลง เหลือเพียงเม็ดฝนบางๆ ที่ยังคงร่วงโปรยอยู่

เขาหลับไปแล้ว มือใหญ่ยังวางอยู่บนเอวนาง หัวไหล่มีรอยฟันเพิ่มมาใหม่หนึ่งรอย

นางมองรอยฟันอย่างอึ้งงันเล็กน้อย ไล้เลียรอยห้อเลือดนั้นอย่างรู้สึกผิดอยู่บ้าง จากนั้นถึงค่อยหนุนศีรษะบนแผ่นอกกว้างของเขา ความคิดล่องลอยอีกครั้งอย่างห้ามไม่อยู่

นางกลายเป็นสตรีของเขา แรกเริ่มเพียงเพราะฝันร้ายของนาง เพราะความปรารถนาที่เขามอบให้สามารถช่วยนางให้ลืมฝันร้ายอันน่าหวาดหวั่นนั้นไปได้ชั่วขณะ

ภายในอ้อมกอดอบอุ่นของเขา นางไม่ต้องหวาดกลัวอีก ไม่ต้องตื่นตระหนกอีก ชีวิตในทะเลทำให้ทุกสิ่งห่างไกลจนดูเหมือนไม่เคยเกิดขึ้น...

ทว่า...อย่างไรนั่นก็แค่ดูเหมือนเท่านั้น

ตอนแรกนางนึกว่าตัวเองจะสามารถลืมเรื่องพวกนั้นได้ แสร้งทำเป็นว่าไม่เคยเกิดขึ้น แต่เมื่อผ่านไปแต่ละวันๆ ฝันร้ายนั้นไม่ว่าอย่างไรก็ไม่หายไป กลับยังแจ่มชัดเหมือนวันวาน

ทุกค่ำคืนนางล้วนได้ยินเสียงกรีดร้องแหลมพวกนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า ดังซ้ำอยู่ข้างหู ที่ตามมาก็คือเลือดแดงสดซึ่งทะลักออกมาจากคอของท่านพ่อ...

เมื่อในสมองปรากฏภาพสยองที่อกแหวกท้องขาด นางพลันพลิกตัวลงจากเตียง อาเจียนแห้งใส่กระโถนด้วยใบหน้าไร้สีเลือด

ไม่ง่ายกว่าความรู้สึกคลื่นเหียนนั้นจะผ่านไป นางได้แต่นั่งคุกเข่าบนพื้นหลั่งเหงื่อเย็น ยื่นมือสั่นเทากุมปากซีดขาวเอาไว้ ทว่าระหว่างกำลังใจลอยกลับมองเห็นสองมือตนเองเต็มไปด้วยเลือด จากนั้นนางก็ระลึกได้ถึงความรู้สึกของกระบี่เยียบเย็นที่ถืออยู่ในมือ ระลึกได้ถึงความรู้สึกยามกระบี่ยาวฟันเข้าไปในเนื้อคน ระลึกได้ถึงเสียงกระดูกคนหัก ระลึกได้ถึงดวงตาที่คนพวกนั้นมองจ้องนางอย่างตื่นตระหนกหวาดกลัวก่อนตาย...นางถึงขนาดได้ยินเสียงเลือดไหลหลั่งออกมา รู้สึกได้ถึงหยดเลือดแดงสดที่กระเซ็นใส่ใบหน้า

นางอาเจียนแห้งอีกครั้ง ตอนที่นางเอนพิงข้างเสาเตียงในที่สุดก็แทบแยกไม่ออกแล้วว่าน้ำบนใบหน้าคือเหงื่อ คือเลือด หรือเป็นน้ำตา

เป็นเหงื่อนั่นแหละ! ตั้งแต่คืนนั้นเมื่อหลายปีก่อน นางลืมไปนานแล้วว่าควรหลั่งน้ำตาอย่างไร

ในความมืด มือของนางสั่นเทา นางใช้มือซ้ายกุมข้อมือขวาที่กำลังสั่นอย่างรุนแรงไว้ แต่กลับหยุดอาการสั่นสะท้านนั้นไม่ได้ ได้แต่ใช้หลังมือที่สั่นเทาเช็ดของเหลวจากมุมปาก

วันแล้ววันเล่า สภาพเช่นนี้ทรมานนาง นางรู้สึกเพียงทั้งตัวจมลึกลงในบึงเลือดช้าๆ ในทุกราตรี ทุกครั้งที่ถึงยามดึกสงัด นางได้แต่ปล่อยให้มือไร้รูปร่างพวกนั้นคว้าจับตัวไว้ ดึงนางให้จมลึกลงไปทีละนิดๆ...

ไม่มีใครสามารถช่วยนางให้หลุดพ้น

บนหน้าผากหลั่งเหงื่อเย็น นางปิดตาที่แห้งผากลงอย่างเจ็บปวด หลายปีที่ผ่านมานางอยากร้องไห้แต่กลับร้องไม่ออก อยากร้องตะโกนแต่เสียงทั้งหมดกลับคาอยู่ที่คอ

ความเศร้าโศกคับแค้นพวกนั้นเหมือนน้ำหนักที่แบกรับไว้พันปี กดทับจนทั้งตัวนางหายใจไม่ออก

หลังจากใช้พละกำลังทั้งหมด ในที่สุดนางก็ไม่ตัวสั่นอีก พริบตาที่อาการสั่นเทาหยุดลงนางก็ลืมตาขึ้นโดยพลัน จ้องมองไปเบื้องหน้า รู้ว่าตนต้องทวงความยุติธรรมคืนให้คนพวกนั้น ตัดสินกับศัตรูคู่แค้นพวกนั้น ไม่เช่นนั้นฝันร้ายนี้ก็จะพัวพันนางไปตลอด ฉุดรั้งนางลงไปจนกระทั่งท่วมมิดศีรษะ

สายตาจับจ้องช่องลับทางซ้ายนิ่งๆ นางยื่นมือเปิดออก หยิบจดหมายที่ได้รับมาเมื่อตอนกลางวัน

นางถือจดหมายไว้แน่นพลางจ้องมองมัน ตัดสินใจแน่วแน่แล้ว ความโศกเศร้าหวาดหวั่นแต่เดิมเปลี่ยนเป็นความอาฆาตแค้น หลายปีมานี้นางไหว้วานคนสืบหาทั้งอย่างเปิดเผยและอย่างลับๆ มาตลอด และวันนี้นางก็หาตัวศัตรูพบแล้ว...

นางต้องแก้แค้น!

หมอกเลือดแดงสดปรากฏอีกครา นางกำหมัดแน่นอย่างเจ็บปวดเคียดแค้น...นางต้องแก้แค้น!

เป็นปณิธานนี้ที่ค้ำจุนนางให้ข้ามผ่านราตรีอันน่าหวาดหวั่นนับไม่ถ้วนพวกนั้น และเป็นปณิธานเดียวกันนี้ที่ทำให้นางจับกระบี่ขึ้นมาฝึกซ้อมทั้งวันทั้งคืนจนมือขึ้นรอยด้าน ฝึกจนหนังเท้าถลอก บังคับตัวเองให้ฝึกมาแล้วสิบกว่าปี

ตอนนี้...ถึงเวลาแล้ว

ด้านนอกฝนยังตกอยู่ นางโงนเงนลุกขึ้น สูดหายใจลึกๆ สองสามครั้ง

แล้วเก็บเสื้อผ้าไม่กี่ชุดอย่างง่ายๆ นางหยิบเงินตำลึงไม่กี่ก้อนกับกระบี่อ่อนเล่มหนึ่งที่เขาให้ไว้เมื่อหลายปีก่อนขึ้นมา ก่อนก้าวออกไปจากประตูห้อง นางกลับชะงักเท้ากลางคัน

นางก้มหน้าลงมองปลายเท้าของตน สับสนอยู่ครู่หนึ่งถึงค่อยกลับไปข้างเตียงเงียบๆ นิ่งมองเขา

นางรู้ว่าอันที่จริงเขาจะไม่ใส่ใจ การจากไปของนางสำหรับเขาแล้วไม่มีความเจ็บปวดใดๆ บางทีอาจจะดีใจด้วยซ้ำที่บนเรือลดตัวภาระเช่นนางไป สมมติว่าเขาจะโมโหเพราะเรื่องนี้ อาจเป็นแค่เพราะต่อไปไม่สามารถหาสตรีได้ง่ายๆ เช่นนั้นอีกก็เท่านั้น

แต่ว่า...ถ้านางยังมีอะไรให้อาลัยอาวรณ์ในโลกนี้ ก็ต้องเป็นเขาอย่างแน่นอน

ปลายนิ้วซีดขาวไล้วาดไปตามใบหน้าเย็นชาของเขาโดยไม่รู้ตัว นางก้มตัวลงประทับจุมพิตบนริมฝีปากไร้น้ำใจของเขาอย่างไม่อาจตัดใจ ต่อให้เขาจะตั้งตนเป็นใหญ่ กำเริบเสิบสาน ทั้งยังเย็นชาถึงเพียงนั้น เขาก็ยังคงเป็นความอาลัยอาวรณ์หนึ่งเดียวของนาง

นางมองใบหน้ายามหลับของเขาพลางลุกขึ้นและเก็บมือ จากนั้นก็จากไปอย่างเงียบงันโดยไม่หันกลับมาอีก ไปจากที่หลบภัยที่นางอยู่มาสิบสี่ปีแห่งนี้ ไปจากเรือโจรสลัดลำนี้...

1

เกาะมังกรสมุทร

'ลูกพี่ ตัดสินใจแล้วใช่หรือไม่ อีกเดี๋ยวพวกเราก็ออกเรือได้แล้วสินะ' เหวยเจี้ยนซินยืนอยู่ข้างบันไดเรือ เห็นฉู่เฮิ่นเทียนปรากฏตัวออกมาไกลๆ ก็ตะโกนเรียกเสียงดังทันที

ใครจะรู้ว่าฉู่เฮิ่นเทียนไม่ตอบสักคำ เพียงทำหน้าตาเย็นชาขึ้นเรือดำไป มองเหล่าลูกเรือพลางกล่าวด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

'พวกเราจะอยู่ที่นี่ต่อ'

'หา?! ทำไมเล่า นางหนูสกุลจั้นนั่นไม่ใช่กลับมาแล้วหรือ' อาอ้วนเคลื่อนย้ายร่างกายอ้วนท้วนของเขาเดินเข้ามา

'หนีไปแล้ว' ฉู่เฮิ่นเทียนหน้านิ่ง

'หนีไปแล้ว?!' ทุกคนต่างเผยสีหน้าแปลกใจหลากหลายออกมา แต่กลับทวนคำพูดเขาพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

'ใช่ หนีไปแล้ว' เขายืนยันเรียบๆ เพียงกล่าวอีกว่า 'ดังนั้นพวกเราจึงต้องรั้งอยู่ชั่วคราว'

'เพราะเหตุใด ก่อนหนีไปนางหนูนั่นไม่ได้ยืนยันว่าท่านเป็นลูกชายของผู้เฒ่าจั้นหรือ' อาอ้วนร้องเสียงหลง

ใบหน้าฉู่เฮิ่นเทียนเผยอาการแปลกประหลาดวูบหนึ่ง

'นางยืนยันแล้ว จากนั้นก็หนีไป ดังนั้นคนสกุลจั้นจึงต้องการให้ข้าอยู่'

'อยู่ทำอะไร' ผีพนันจางเบิกตาโต ไม่เข้าใจแม้แต่ครึ่งส่วน

'อยู่เป็นเจ้าบ้าน!' ชายชราผู้หนึ่งมือไพล่หลังกระโดดขึ้นมาบนเรือกะทันหัน ตอบคำถามนี้แทนฉู่เฮิ่นเทียนด้วยรอยยิ้มหยี

'หา?' ทุกคนได้ยินแล้วต่างอ้าปากกว้าง หน้าตาอึ้งงัน จากนั้นก็หันไปมองลูกพี่พร้อมกัน

เห็นเพียงใบหน้ากลัดกลุ้มของฉู่เฮิ่นเทียน เขาเม้มปากถลึงตาใส่ตาเฒ่าฉีซื่อเจิน ทว่ากลับไม่ปฏิเสธคำพูดของอีกฝ่าย

เหล่าลูกเรือมองกันไปมา ผ่านไปครู่ใหญ่เหวยเจี้ยนซินถึงพูดออกมาประโยคหนึ่ง

'ลูกพี่ พวกเราจะกลับตัวแล้วหรือ'

ฉู่เฮิ่นเทียนมองลูกน้องรวมทั้งฉีซื่อเจินอย่างเย็นชา เอ่ยซ้ำอีกครั้งทีละคำทีละประโยค

'ข้าบอกว่าแค่รั้งอยู่ชั่วคราว ความหมายก็คือแค่ชั่วคราว!'

'อยู่ถึงเมื่อไร' หลันเซิงซึ่งแต่งตัวเหมือนบัณฑิตปิดคัมภีร์คำสอนเงยหน้าขึ้นถามปัญหาสำคัญ

ฉีซื่อเจินหัวเราะฮี่ๆ เอ่ยเพียงว่า

'อยู่จนถึงตอนที่สกุลจั้นมีเจ้าบ้านคนใหม่ จะตามหาจั้นปู้ฉวินที่หายสาบสูญไปอีกคนหนึ่ง หรือลูกพี่ของพวกเจ้าจะหาวิธีให้กำเนิดออกมาอีกคนล้วนได้ทั้งนั้น'

กำเนิดออกมาอีกคน?

ทุกคนต่างลอบเหลือบมองฉู่เฮิ่นเทียนคราหนึ่ง ทว่าล้วนถูกแววตาเย็นเยียบของเขาจ้องกลับไป กลัวจนทุกคนดึงสายตากลับมาทันที

ฉู่เฮิ่นเทียนเห็นท่าทางได้ใจเช่นนั้นของฉีซื่อเจินก็โมโหจัด

สมควรตาย! ถ้าข้าถูกขังอยู่บนเกาะมังกรสมุทรนี่จริงๆ ข้าก็ไม่ได้แซ่ฉู่แล้ว!

ฉู่เฮิ่นเทียนกำหมัดเกร็งคางแน่น ออกคำสั่งเสียงเย็น

'อาอ้วน เจ้าพาคนไปแผ่นดินชั้นใน ต่อให้ต้องพลิกทั้งต้าถังก็ต้องหาตัวเจ้าคนแซ่จั้นนั่นออกมา!'

'ขอรับ!'

หนึ่งเดือนให้หลัง

ไม่มีข่าวคราว ไม่มีข่าวคราว และยังคงไม่มีข่าวคราว

ในห้องหนังสือสกุลจั้นบนเกาะมังกรสมุทร ฉู่เฮิ่นเทียนจ้องมองจดหมายที่อาอ้วนส่งกลับมาจากแผ่นดินชั้นใน เส้นเลือดบนหน้าผากขึงตึงอย่างห้ามไม่อยู่

สารเลว!

เขาคว้าจดหมายฉบับนั้นขึ้นมาขยำเป็นก้อนทิ้งลงถังผงอย่างเดือดดาล ยามหันกลับมาเห็น 'กิจการค้า' บนโต๊ะกองนั้น เส้นประสาทก็ยิ่งเกร็งแน่น

อดด่าทออยู่ในใจเป็นพันรอบไม่ได้

สกุลจั้นที่สมควรตาย บิดาที่สมควรตาย กิจการค้าที่สมควรตาย ยังมีจั้นปู้ฉวินที่สมควรตาย รวมทั้งจั้นชิงที่ไม่รับผิดชอบสมควรตายนั่น!

ฉู่เฮิ่นเทียนตาขวางเดือดดาลใส่ทุกสิ่งบนโต๊ะ ทว่ารู้ดีว่าอันที่จริงผู้ที่สมควรตายที่สุดก็คือเขา ไปยุ่งเรื่องไม่เข้าเรื่องทำไมเล่า ถ้าหนึ่งเดือนกว่าก่อนหน้านี้ไม่ใช่เพราะเขาเกิดใจดีขึ้นมาชั่วขณะ ช่วยลูกของตาเฒ่าสมควรตายที่อยู่ในเกาะมังกรสมุทรนั่นขับไล่โจรสลัดออกไป ก็จะไม่มีเรื่องอะไรแล้วไม่ใช่หรือไร

ใครใช้ให้เขาเดินลุยน้ำโคลนนี้เล่า ใครให้เขาดันทนเห็นโจรสลัดกระจอกพวกนั้นแตะต้องเกาะมังกรสมุทรไม่ได้ ใครให้เขาดันมีลูกน้องที่รักสนุกชื่นชอบการต่อสู้อยู่กลุ่มหนึ่ง พอเห็นมีศึกทางน้ำให้ต่อสู้ก็ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้นเล่า

ครานี้ดียิ่ง ถูกคนบนเกาะจำได้ว่าเขาคือลูกชายของตาเฒ่าจั้น จากนั้นเขาก็ดันหุนหันไปชั่ววูบ ทำจั้นชิงเจ้าบ้านตัวจริงโมโหจากไปแล้ว ผลก็คือนับแต่นั้นเขาต้องมาถูกขังอยู่บนเกาะนี้

ถูกขัง...

คิดถึงคำนี้หนังศีรษะเขาก็ชาไปหมด จู่ๆ ก็พลันรู้สึกว่าผนังรอบด้านกดทับเข้าใส่เขา ห้องคล้ายเปลี่ยนเป็นเล็กลง เขาตัวแข็งทื่อ ลมหายใจเปลี่ยนเป็นเร่งเร็วอย่างห้ามไม่อยู่...

สมควรตาย!

ในดวงตามีความมืดทะมึนสายหนึ่งวาบผ่าน ฉู่เฮิ่นเทียนใช้สองมือยันหน้าโต๊ะไว้ ด่าออกมาเสียงหนึ่ง สูดลมหายใจยาวๆ ลงไปสองครั้ง

ฝืนบังคับตัวเองให้สงบลง จากนั้นก่อนที่ผนังจะเปลี่ยนรูปร่างไปอีกครั้ง เขาก็สาวเท้าก้าวออกไปจากห้องหนังสือ

นอกห้องแสงสว่างเจิดจ้า แม้จะร้อนแต่กลับมีลม

เมื่อมาถึงในสวนดอกไม้ร่มรื่น ความรู้สึกกดดันอึดอัดนั้นก็สลายหายไปแล้ว เขาสูดหายใจคำโต บนหน้าผากปรากฏเหงื่อเย็น ผ่านไปอีกครู่หนึ่งสภาพการณ์ถึงค่อยกลับเป็นปกติ

จู่ๆ แขนเสื้อพลันถูกคนดึงสองสามครั้ง เขาก้มหน้าลงและมองเห็นนัยน์ตาสีนิลคู่หนึ่ง

เจ้าของนัยน์ตานั้นคือแม่นางน้อยคนหนึ่ง ในมือนางถือผ้าเช็ดหน้าและยื่นส่งให้เขา

เขาไม่ขยับ เพียงจ้องนางอย่างเย็นชา

นางไม่หวาดกลัวแววตาเย็นเยียบของเขาเลยสักนิด เพียงยัดผ้าเช็ดหน้าใส่มือเขาด้วยใบหน้าไร้อารมณ์แล้วหมุนตัวจากไปเงียบๆ

ฉู่เฮิ่นเทียนจ้องเงาหลังที่จากไปของแม่นางน้อยคนนั้นเขม็ง เห็นเพียงเส้นผมยาวถึงเอวของนางขยับพลิ้วไปมาอยู่ด้านหลัง

เขาถึงกับไม่ได้ยินเสียงนางเข้าใกล้! แม้แต่ยามจากไป นางก็แทบจะจากไปอย่างไร้เสียง!

มองดูผ้าเช็ดหน้าขาวในมือ เขาขมวดคิ้ว จู่ๆ ก็คิดได้ว่า...

นางเป็นใคร

หนึ่งเดือนกว่ามานี้เขาคล้ายไม่เคยเห็นแม่นางน้อยคนนี้มาก่อน

ฉู่เฮิ่นเทียนเม้มปากหรี่ตาขมวดคิ้ว เขาไม่ชอบและไม่คุ้นกับการถูกผู้อื่นเห็นยามมีอาการ แน่นอนว่าไม่อยากเห็นท่าทางเห็นใจและ

สงสารเวทนาจากผู้อื่นเช่นกัน...

มือใหญ่คลายออก ผ้าเช็ดหน้าขาวร่วงลงพื้น เขาหมุนตัวกลับห้องหนังสือ ทำศึกกับ 'กิจการค้า' ซึ่งกองสูงราวกับภูเขานั้นต่อ

ยามเห็นนางอีกครั้งคือบนท่าเรือ

นางยืนนิ่งอยู่ข้างตาเฒ่าฉีซื่อเจินนั่นเงียบๆ ไม่มองซ้ายมองขวา ทั้งไม่เอ่ยปากพูดสักประโยค

'แม่นางน้อยคนนั้นเป็นใคร' เขาถามเหวยเจี้ยนซินที่ข้างกาย

'ใคร อ้อ ท่านหมายถึงโม่เอ๋อร์หรือ โม่เอ๋อร์เป็นคนที่คุณหนูใหญ่สกุลจั้นช่วยกลับมาระหว่างการส่งสินค้าครั้งก่อน ได้ยินว่ายามคุณหนูใหญ่พบนาง ไม่รู้เหตุใดนางจึงถูกโจรสลัดทั้งกลุ่มขังไว้ที่ท้องเรือ คนพวกนั้นไม่เพียงขังนางไว้ในกรง ยังล่ามมือเท้าของนางด้วย ฮ่า ไม่รู้จริงๆ ว่าเหตุใดเจ้าโง่พวกนั้นต้องระแวดระวังนางถึงเพียงนี้ด้วย'

ผีพนันจางสอดปากเข้ามากล่าวยิ้มๆ

'บางทีพวกเขาคงกลัวว่านางจะหนีไป ฮ่าๆๆๆ...'

เหล่าลูกเรือบนเรือดำได้ยินล้วนแต่หัวเราะออกมา

'พี่เหวย ได้ยินว่านางเป็นใบ้หรือ' ชายคนหนึ่งถามอย่างประหลาดใจ

เหวยเจี้ยนซินไหวไหล่

'ดูเหมือนจะใช่กระมัง ไม่เคยได้ยินนางพูดมาก่อน'

เป็นใบ้?

ฉู่เฮิ่นเทียนอึ้งไป สายตาอดวกกลับไปที่ร่างแม่นางน้อยคนนั้นอีกครั้งไม่ได้ จากนั้นก็ขมวดคิ้ว...

กลางดึก ยามจื่อ*

ให้ตายเถอะ!

ฉู่เฮิ่นเทียนจ้องประตูที่ปิดสนิท กำหมัดแน่นพยายามอดทนไม่ไปเปิดประตู

สารเลว เขาอยู่ในเรือมาสิบปีแล้ว ต่อไปก็ยังต้องอยู่บนเรือต่ออีก! เขาไม่มีทางกลัวสถานที่ที่ประตูปิดเพียงเพราะถูกคนขังไว้ในคุกใต้ดินไม่กี่เดือนเด็ดขาด! ไม่อย่างเด็ดขาด!

เม็ดเหงื่อไหลลงข้างหน้าผาก เขากัดฟันแน่น กล้ามเนื้อทั้งหมดบนร่างเกร็งขมึงเพราะความเครียดและหวาดกลัว

เขาจะต้องพิชิตมันให้ได้ เขาไม่สามารถนอนบนดาดฟ้าตลอดชีวิต เขาคือโจรสลัดมังกรดำที่ใครๆ หวาดกลัว แม้แต่คลื่นยักษ์อันบ้าคลั่งที่กลืนกินคนนับไม่ถ้วนยังไม่อาจเอาชนะเขาได้ เขาจะไม่ยอมให้ท่อนไม้กับผนังโง่ๆ นี่มาบีบคั้นเด็ดขาด!

ฟึ่บฟั่บ...

เสียงอะไร ฉู่เฮิ่นเทียนตัวแข็งทื่อ ก่อนจะคว้ากระบี่ขึ้นมาตั้งใจฟัง ยามเสียงนั้นดังขึ้นมาเป็นครั้งที่สองนอกประตูห้อง เขาก็เดินออกไปอย่างไม่ต้องคิด หลีกหนีไปจากห้องที่ปิดทึบแห่งนั้น

เมื่อเขาเดินตามเสียงมาถึงในป่าไผ่หลังเรือน กลับเห็นแม่นางที่พูดไม่ได้คนนั้นถือกิ่งไม้ที่เหลาไว้กำลังร่ายระบำ แรกเริ่มเขางุนงงอยู่บ้าง มองอยู่นานกว่าจะมองออกว่านางกำลังฝึกกระบี่ เพราะนางไม่เพียงท่วงท่าผิด แม้แต่วิธีถือกระบี่ก็ไม่ถูกต้อง การโบกกระบี่

* ยามจื่อ คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น.

อ่อนปวกเปียกไร้แรง หลายครั้งที่หมุนตัวยังแทบจะเซล้ม เงอะงะเป็นอย่างยิ่ง

'เจ้าโง่คนไหนคืออาจารย์เจ้ากันแน่' เห็นนางเกือบล้มอีกครั้ง เขาก็เอ่ยถากถางเสียงเย็น

จู่ๆ ได้ยินเสียงคน นางสะดุ้งตกใจรีบหันกลับมา ถึงเพิ่งพบการมีอยู่ของเขา นางกำกิ่งไม้เครียดเกร็ง ไม่เอ่ยสักคำ มองเขาอย่างระแวดระวัง

'หรือว่าเจ้าลักเรียน?' เขาเลิกคิ้ว เดาคำตอบที่ถูกต้องออกมา

โม่เอ๋อร์หน้าซีด หมุนตัวจากไป

มองดูแผ่นหลังเหยียดตรงของนาง เขาก็เอ่ยปากอย่างราบเรียบ

'การลักเรียนเป็นข้อห้ามสำคัญในยุทธภพ ถูกจับได้ต้องถูกตัดมือเท้า นอกจากนี้วิชากระบี่ชั้นเลวเช่นนั้นเจ้าอย่าเรียนจะดีกว่า'

นางพลันหยุดชะงัก หันกลับมาแทงใส่เขา

จู่เฮิ่นเทียนยิ้มเย็น แต่โม่เอ๋อร์ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น กิ่งไม้ในมือนางถูกตัดไปแล้วเหลือเพียงท่อนสั้นๆ ส่วนบนคอของนางกลับมีกระบี่ยาวดำเล่มหนึ่งพาดอยู่ นางรู้สึกได้ถึงความเย็นเยียบบนคอ หลังจากตกใจถึงค่อยเห็นกระบี่ดำมิดเล่มนั้น

'นี่ต่างหากที่เรียกว่ากระบี่' เขาชี้กิ่งไม้ที่ขาดเป็นท่อนๆ บนพื้นอย่างไม่ยี่หระ เอ่ยหยันกลั้วหัวเราะ 'นั่น เรียกว่ากิ่งไม้ เป็นแค่ของเล่น'

ในดวงตานางวาบแววโกรธแค้น พลันยื่นมือออกมาคว้าตัวกระบี่ จากนั้นก็ถอยหลังออกมาช้าๆ ก้าวหนึ่ง เงยหน้ามองเขาอย่างเย็นชา

มือที่กุมกระบี่ของนางหลั่งเลือด เลือดสีแดงไหลเลาะขอบกระบี่มาถึงด้านปลาย จากนั้นก็หยดลง

เขาไม่ขยับตัว จ้องนางอย่างเย็นชา มองเห็นแววชิงชังรุนแรงในลูกตาดำวาวของแม่นางน้อยคนนี้ นางไม่ได้เอ่ยปาก แต่เขากลับรู้ได้ว่านางกำลังบอกเขา บอกว่านางไม่กลัวเขาสักนิด ยิ่งไม่กลัวกระบี่ที่ทำร้ายคนของเขา ถึงขนาดไม่สนใจความเป็นความตาย และนางก็ไม่สนุกกับการหยอกเล่นของเขาด้วย

นางปล่อยมือออกแล้วหมุนตัวไปอีกครั้ง ครั้งนี้เขาไม่ได้หยุดไว้ เพียงมองหยดเลือดบนกระบี่ดำ ดวงตาหรี่ลง อารมณ์เปลี่ยนเป็นไม่พอใจโดยพลัน!

วันต่อมาเขาไม่เห็นนาง หลายวันหลังจากนั้นก็ไม่เคยเห็นเงาร่างของเจ้าใบ้น้อยนั่นเช่นกัน

เขาไม่รู้ว่าเหตุใดตนเองจึงให้ความสนใจ อาจเพราะเวลายามดึกที่เงียบสงัด ความเงียบในห้องรวมทั้งประตูที่ปิดแน่นมักทำให้เขาหวนนึกถึงความรู้สึกยามอยู่ในคุกใต้ดิน ดังนั้นกลางดึกเขาจึงมักหูตั้งเป็นพิเศษ อยากหาเหตุผลออกไปข้างนอก หรือบางทีอาจเพราะเขาไม่เคยเห็นเด็กหญิงที่ดื้อรั้นเช่นเจ้าใบ้น้อยนั่นมาก่อน ยิ่งอาจเป็นเพราะถูกขังอยู่บนเกาะโดดเดี่ยวนี่มาเดือนกว่าจนเขาเบื่อจะตายอยู่แล้ว!

คืนวันที่ห้า ในที่สุดเสียงฝีกกระบี่เงอะงะที่เขารอคอยก็มาถึง

หลังมาถึงป่าไผ่เขาไม่ได้ส่งเสียง เพียงซ่อนตัวเงียบอยู่ในป่า ใบหน้าเย็นชามองนางใช้กระบวนท่ากระบี่โง่เง่านั่น

กิ่งไม้ในมือนางเปลี่ยนเป็นกระบี่ขึ้นสนิมที่ไม่รู้เก็บมาจากไหน มือขวาซึ่งบาดเจ็บพันผ้าขาว ไม่นานผ้าขาวก็ซึมเลือดแดง เห็นชัดว่า

แผลฉีกแล้ว

นางชะงักไปครู่หนึ่งเพราะความเจ็บ แต่ยังคงดึงดันใช้กระบวนท่ากระบี่ จนกระทั่งเจ็บจนต้องขมวดคิ้วมุ่น มีเหงื่อเย็นหลั่งออกมาแล้วถึงค่อยหยุดลง ใช้มือซ้ายจับข้อมือขวา หอบหายใจพลางนั่งคุกเข่าบนพื้น

ยามนางจากไป เขาก็กลับห้องตัวเองไปเช่นกัน

จากนั้นหนึ่งคืนผ่านไป สองคืนผ่านไป และผ่านไปอีกหลายคืน เขาล้วนไปดูนางฝึกกระบี่ในป่าไผ่ทุกคืน จนกระทั่งในคืนที่สิบ...

'เท้าขวาก้าวขึ้นหน้าอีกก้าว โน้มร่างไปข้างหน้า แทงออกไป! เก็บกระบี่ เตะวาดทางซ้าย!'

ยามโม่เอ๋อร์ใกล้จะเซล้มพลันได้ยินเสียงนี้ นางทำตามคำชี้แนะตามจิตใต้สำนึก คาดไม่ถึงว่าทั้งร่างไม่เพียงกลับมาสมดุล ยังเตะไผ่เขียวที่ถูกนางเอามาทำเป็นเป้าหักด้วย

โม่เอ๋อร์เบิกตามองดูไผ่ที่ล้มลงอย่างตกตะลึง นางรู้ว่าอันที่จริงนั่นไม่ใช่นางเตะหักทั้งหมด แต่เพราะก่อนหน้านี้กระบี่ขึ้นสนิมในมือฟันเข้ากลางไผ่เขียวไปแล้ว ลูกเตะหลังจากนั้นถึงสามารถโค่นมันลงมาได้

นางหันกลับมา และมองเห็นเขา...

มือขวาพันผ้าขาวของโม่เอ๋อร์ยังกุมกระบี่ขึ้นสนิมอยู่ นางมองจ้องเขา เขาเองก็จ้องมองนาง

ผ่านไปครู่หนึ่ง สายลมราตรีพัดผ่าน เขาพลันหมุนตัวจากไป ไม่พูดอะไรอีกทั้งสิ้น

ในคืนวันต่อมายามนางมาฝึกกระบี่ เขาก็อยู่ที่นั่นเช่นกัน ทุกคืน หลังจากนั้นล้วนเป็นเช่นนี้ ทั้งสองไม่เคยทักทายกัน นางทำเหมือนเขา

ไม่ได้อยู่ที่นี่ แต่กลับปฏิบัติตามยามเขากล่าวชี้แนะ เพราะมันมีประโยชน์อย่างแท้จริง

ฉู่เฮิ่นเทียนไม่รู้ว่าเหตุใดตนจึงสอนวิชากระบี่ให้เจ้าใบ้น้อยคนนี้ อาจเพราะชีวิตในเกาะน่าเบื่อเกินไปก็เป็นได้กระมัง

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว สองเดือนให้หลัง ในที่สุดเขาก็ได้รับการปลดปล่อยจากเกาะมังกรสมุทร...ไม่ใช่เพราะหาจั้นปู้ฉวินที่หายสาบสูญไปเจอ แต่เป็นเพราะจั้นชิงกลับมาเองแล้ว

ยามทุกอย่างเรียบร้อย คนของเรือดำต่างยินดีปรีดา เพียงเพราะสามารถกลับสู่อ้อมกอดแห่งท้องทะเลได้อีกครา

พวกเขาขุดเอาดอกไม้ไฟหลากสีในกล่องสมบัติใต้ท้องเรือออกมาจุดฉลอง ในคืนก่อนออกจากฝั่งผีพนันจางตะโกนร้องเปิดวงไพ่ อาอ้วนซึ่งกลับมาจากแผ่นดินชั้นในเมื่อเดือนก่อนเปิดสุราเก่าออกมาดื่มอย่างเต็มคราบ เหวยเจี้ยนซินแสดงตลกขำขันในงานเลี้ยง ถึงขนาดนำธนูเทพของรักของเขามาแสดงการหมุนจาน ส่วนลูกสมุนคนอื่นๆ ถ้าไม่ได้อยู่ที่ไหสุรากับอาอ้วน ก็ควักเศษเงินเหรียญอีแปะมาพนันกับผีพนันจาง มีเพียงหลันเซิงที่กอดคัมภีร์คำสอนทั้งวันยังคงงึมงำวัชรปรัชญาปารมิตาสูตร* แต่ว่าบนใบหน้าก็เคลือบแววยิ้มแย้มด้วยเช่นกัน

ฉู่เฮิ่นเทียนนอนหงายอยู่บนคานเสากระโดงเรือใหญ่ ไม่สนใจ

* 'วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร' มีชื่อเต็มในภาษาสันสกฤตว่า 'วัชรัจเฉทิกาปรัชญาปารมิตาสูตร' หมายถึงหลักธรรมว่าด้วยปัญญาญาณอันสมบูรณ์ประดุจเพชรที่ตัดภาพมายา คืออวิชชาและอุปาทานอันเป็นเครื่องกีดขวางมิให้บุคคลบรรลุถึงความรู้แจ้ง ถือเป็นพระสูตรสำคัญของพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน

เสียงโหวกเหวกด้านล่างบนดาดฟ้าเรือ เพียงมองดวงดาวเต็มท้องฟ้า ฟังเสียงคลื่นทะเลแผ่วเบา รู้ว่าตนเองถูกลิขิตให้ต้องอยู่บนทะเลชั่วชีวิต...

ยามเรือดำออกจากท่า โม่เอ๋อร์ก็วิ่งกระหืดกระหอบมาถึงท่าเรือแล้ว

'เอ๋? ลูกพี่ ท่านดู แม่นางใบ้น้อยคนนั้นก็มาด้วยนะ' เหวยเจี้ยนซินกำลังยิ้มตาหยีโบกมือให้คนบนฝั่งที่มาส่งอยู่ตรงท้ายเรือ ได้เห็นโม่เอ๋อร์ที่ออกมาพบผู้คนน้อยมากจึงทั้งตะลึงและประหลาดใจ

จู่เฮิ่นเทียนซึ่งอยู่ตรงหัวเรือได้ยินก็หันกลับมามอง แต่กลับเห็นโม่เอ๋อร์กระโดดลงทะเลกะทันหัน ว่ายน้ำมาทางเรือดำที่ออกจากท่าแล้ว

'หา?!'

คนบนฝั่งและคนบนเรือต่างร้องเสียงหลง ยังไม่ทันรู้ชัดว่าอะไรเป็นอะไร นางก็พลันจมลงไปแล้ว

'เสี่ยวเหวย ลูกธนู!' จู่เฮิ่นเทียนตะโกน ขณะเอ่ยปาก ตัวคนก็กระโดดพุ่งออกไปนอกเรือแล้ว

เหวยเจี้ยนซินตอบสนองว่องไว น้าวธนูยิงออกไปโดยพลัน เขาย่อมรู้ว่าลูกพี่ไม่ได้ต้องการให้เขายิงโม่เอ๋อร์ในทะเล แต่เป็นยิงขึ้นไปกลางอากาศ

เห็นเพียงลูกธนูขนนกสีขาวแหวกอากาศขึ้นไป เชิดหัวไล่ตามจู่เฮิ่นเทียน ปลายเท้าเขาแตะคันธนู ยืมแรงพุ่งตัวออกไปด้านหน้าอีกกระทั่งถึงบริเวณที่โม่เอ๋อร์จมลงไปถึงค่อยร่วงดิ่งลงตรงๆ ดัง 'ซูม'

ในทะเลสีน้ำเงิน ร่างเล็กผอมของนางไม่สะดุดตาสักนิด ชุดกระโปรงที่เปลี่ยนเป็นหนักอึ้งเมื่อเปียกน้ำดึงนางลงไปในทะเล นางคล้ายกำลังดิ้นรน

คิดจะถอดชุดกระโปรงที่รัดพันมือเท้าตัวเองออก น่าเสียดายที่ไม่เป็นผล แต่ก็เพราะนางขยับตัวส่งเดชเช่นนี้ ฟองอากาศที่มาจากในเสื้อผ้าของนางทำให้เขาหาตำแหน่งของนางเจอ

เขาว่ายลงไปอย่างรวดเร็ว คว้าตัวนางแล้วส่งขึ้นสู่ผิวน้ำ

เพิ่งโผล่พ้นผิวน้ำ ลูกธนูของเหวยเจี้ยนซินก็มาถึงข้างกาย ครานี้บนธนูมัดเชือกไว้ด้วย เขาทั้งดึงทั้งลากพาโม่เอ๋อร์ขึ้นมาจากน้ำ จากนั้นก็กระโดดขึ้นไปกลางอากาศและร่วงลงบนดาดฟ้าเรือเงียบๆ

เมื่อขึ้นมาบนดาดฟ้าเรือแล้ว ฉู่เฮิ่นเทียนก็ปล่อยนาง

โม่เอ๋อร์เข่าอ่อน คุกเข่าสำลักน้ำในกระเพาะออกมา

ทุกคนล้วนมองแม่นางน้อยคนนี้อย่างตื่นตะลึง ไม่รู้ว่าเหตุใดนางจึงทำเรื่องโง่ๆ อย่างกระโดดลงทะเลว่ายน้ำตามเรือ

'เจ้าคิดว่าเจ้ากำลังทำอะไร' ฉู่เฮิ่นเทียนสองมือกอดอก ถามอย่างเย็นชา

โม่เอ๋อร์เช็ดน้ำทะเลบนหน้า หอบหายใจน้อยๆ ถึงค่อยเงยหน้ามองเขา จากนั้นก็ชูมือขวาที่กุมกระบี่ขึ้นสนิมไว้แน่น!

ฉู่เฮิ่นเทียนถึงเพิ่งเห็นกระบี่ที่นางถือไว้ในยามนี้ เขาหรี่ตาลงเล็กน้อย จู่ๆ ก็เกิดความรู้สึกอยากด่าคนขึ้นมา เจ้าสมองนิ่มคนนี้ถึงกับพกกระบี่เหล็กกระโดดลงทะเล มิน่านางถึงจมลงไป!

นางมองดูเขา ในมือยังคงกุมกระบี่

เขาทนต่อความพลุ่งพล่านที่อยากจับนางโยนกลับลงทะเลไปอีกรอบเอาไว้ ตะคอกเสียงเย็น

'อาอ้วน! หันเรือกลับไป!'

นางเบิกตาโต ในดวงตาสีดำเผยความโกรธ จู่ๆ พลันลุกยืนแล้วเขวี้ยงกระบี่ขึ้นสนิมใส่ร่างเขา จากนั้นก็หมุนตัวพุ่งไปข้างกราบเรือ อีกนิดก็จะกระโดดลงทะเลไปอีกรอบแล้ว

ฉู่เฮิ่นเทียนถูกนางเขวี้ยงกระบี่ใส่อย่างไม่ทันตั้งตัว แทบจะถูกกระแทกเข้าให้แล้ว โชคดีที่หลบทัน ครั้นเห็นการกระทำของนาง เขาก็โมโหจนเคลื่อนตัวไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว มือใหญ่ยื่นออกไปโอบเอวนางดึงกลับเข้ามาจากกราบเรือได้ทันท่วงที

นางคล้ายเด็กน้อยซุกซน ดิ้นรนอยู่ในอกเขา ทั้งเตะทั้งต่อยใส่เขา ประเดี๋ยวก็แทงศอกประเดี๋ยวก็เตะขา ทำเอาเขาแทบจับนางไว้ไม่อยู่

'สมควรตาย! พอแล้ว เจ้าผีน้อย! เจ้าหยุดเดี๋ยวนี้!' เขาถูกหมัดน้อยๆ ของนางต่อยเข้าตาขวาจนเดือดดาลคำรามขึ้นมา

นางไม่ยอมฟัง ยังคงดิ้นอย่างเอาเป็นเอาตาย เขาเกือบโดนต่อยอีกครั้ง จนได้แต่บิดสองมือของนางไว้ด้านหลังแล้วตะคอกดุดัน

'ถ้าขยับอีกข้าจะแขวนเจ้าไว้บนเสากระโดงเหมือนตากเสื้อผ้า!'

นางตัวแข็งทื่อ หยุดนิ่งโดยพลัน

ฉู่เฮิ่นเทียนถึงค่อยผ่อนลมหายใจในยามนี้ จับนางหมุนตัวมาเผชิญหน้ากับเขาอย่างฉุนเฉียว เส้นเลือดบนหน้าผากปูดโปน ถามอย่างไม่พอใจ

'เจ้าคิดทำบ้าอะไรกันแน่!'

นางจ้องตอบเขา จากนั้นก็หันไปมองกระบี่ขึ้นสนิมที่นอนราบอยู่บนดาดฟ้าเรือ

เขามองตามสายตานางไปเห็นกระบี่เล่มนั้น ในสมองผุดความคิดหนึ่ง

เมื่อหันกลับมามองนางอีกคราก็เห็นความเด็ดเดี่ยวไร้ใดเปรียบในดวงตาของนาง

น่าตายนัก!

เขาลอบด่าเสียงหนึ่ง เข้าใจจุดประสงค์ของนางแล้ว เจ้าใบ้น้อยนี่อยากเรียนวิชากระบี่ อยากเรียนอย่างยิ่ง!

นางถึงกับพกกระบี่ขึ้นสนิมเล่มนั้นกระโดดลงทะเล เพียงเพราะต้องการเรียนวิชากระบี่โดยไม่รู้เหตุผล แต่คนบนเกาะกลับไม่มีใครสอนนาง!

เขาเป็นคนเดียวที่ชี้แนะนาง ดังนั้นนางจึงพกกระบี่กระโดดลงทะเลไล่ตามเรือ...

เพื่อเรียนกระบี่!

2

เพื่อเรียนกระบี่!

รุ่งอรุณหลังคืนพายุกระหน่ำ อากาศและแสงแดดสดชื่นกว่าปกติอย่างเห็นได้ชัด

เสียงคลื่น เสียงลม เสียงนกนางนวลร้อง...

ฉู่เฮิ่นเทียนถลึงตาจ้องกระบี่ขึ้นสนิมเล่มนั้นที่ข้างผนังอย่างเหี้ยมโหด สีหน้าทะมึนไปทั้งหน้า ปีนั้นนางไม่ยอมทิ้งมันอยู่ตลอด แม้ว่าภายหลังเขาจะให้กระบี่เล่มใหม่กับนางเล่มหนึ่งแล้ว นางก็ยังดึงดันเก็บกระบี่พังเล่มนี้เอาไว้

...ข้างหมอนไร้คน

เขาเปลือยกายกึ่งนั่งอยู่บนเตียง กล้ามเนื้อทั้งร่างเกร็งแน่นเพราะความเดือดดาล

สายตายังคงจดจ่ออยู่กับกระบี่ขึ้นสนิมข้างผนังเล่มนั้น เขาถลึงตา

จ้องมันด้วยความโมโหจัด เบื้องหน้าสายตาปรากฏภาพนัยน์ตาดำเป็นประกายเด็ดเดี่ยวของเจ้าใบ้น้อยคนนั้นเมื่อสิบสี่ปีก่อน

สตรีที่น่าตายนัก!

เขาลงจากเตียง ขว้างผ้าห่มใส่ผนังที่แขวนกระบี่ขึ้นสนิมอย่างเกรี้ยวกราด

'ฟึ่บ! เคร้ง!' เสียงทึบหนักดังขึ้นสองเสียง ผ้าห่มหนาหนักกวาดกระบี่ขึ้นสนิมลงพื้นไปด้วยกัน

เพื่อเรียนกระบี่!

เขากำหมัดแน่น แค้นที่สตรีสมควรตายผู้นั้นมิได้อยู่ตรงหน้าในยามนี้ เขาอยากแก้ไขความผิดพลาดในวันนั้นของตน จับนางโยนกลับไปในทะเล ให้นางเป็นตายไปตามยถากรรม!

นางกระโดดลงทะเลเพื่อเรียนกระบี่! นางไล่ตามเรือเพื่อเรียนกระบี่! นางรั้งอยู่ในเรือโจรสลัดเพื่อเรียนกระบี่!

สิบสี่ปีมานี้ทุกสิ่งทุกอย่างที่นางทำ ทั้งหมดล้วน...เพื่อเรียนกระบี่!

ฉู่เฮิ่นเทียนขึงตาขุ่นข้องจ้องมองกองผ้าห่มนั่น สีหน้าดุดัน แทบจะขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่รอมร่อ ทว่าในดวงตานอกจากโทสะที่ลุกโหมแล้วกลับยังมีความรู้สึกปราชัยที่ลึกล้ำยิ่งกว่า

ตลอดมาเขาล้วนรอคอยให้นางเป็นฝ่ายเอ่ยปากบอกเหตุผลที่นางเรียนวิชากระบี่ บอกเล่าเรื่องราวทั้งหมดกับเขา แต่นางไม่เคยเอ่ยถึง สักคำก็ไม่มี!

และยามนี้นางก็ตบก้นจากไปแล้ว แม้แต่กล่าวลาสักคำก็ไม่ทำ จากไปในคืนพายุฝนกระหน่ำทั้งอย่างนั้น!

เดินออกไปจากชีวิตของเขา...

จู่เฮิ่นเทียนจ้องผ้าห่มซึ่งยังคงหลงเหลือกลิ่นอายของนาง เพลิงโทสะในอกยิ่งแผดเผารุนแรง!

ดี นางอยากไป เขาก็จะให้นางไป!

เขาจะไม่ไปตามหานางเด็ดขาด! ในเมื่อนางรู้สึกว่านางแข็งแกร่งพอแล้ว ร้ายกาจพอแล้ว สามารถไปแก้แค้นคนเดียวได้ เขาก็จะคอยดูว่าสตรีที่หัวเดียวกระเทียมลีบแบบนางจะมีชีวิตอยู่ในยุทธภพซึ่งเต็มไปด้วยลมคาวฝนเลือด* ได้นานสักเท่าใด!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

* ลมคาวฝนเลือด หมายถึงในสายลมแฝงด้วยกลิ่นคาว ในสายฝนผสมด้วยหยดเลือด ใช้เปรียบเปรยบรรยากาศหรือสภาพแวดล้อมที่เหี้ยมโหดอันตราย

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

http://store.jamsai.com/8859305106670.html